

HẠ THU

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 1

Ngày xưa , nơi đây chỉ là khu đất hoang cỏ mọc um tùm. Nhưng từ khi bên kia đường xuất hiện một khu công nghiệp , nhà trọ liền mọc lên như nấm.

"Văn Lai " là một trong những nhà trọ ấy.

Vốn vẹn hai công đất ông bà để lại, mùa màng năm nào cũng thất bát, mất mùa. Văn Lai tưởng cuộc đời mình vĩnh viễn chôn vùi cùng nghèo khó. Có năm mơ , anh cũng không ngờ chính cái khu công nghiệp kia đã cứu vợ chồng anh. không quá hai năm kinh doanh nhà trọ, gia đình anh không chỉ có đủ cái ăn cái mặc mà còn rủng rỉnh trong túi một ít tiền , sắm tivi, xe cúp. Giờ đây cái tên "Văn Lai " đã nổi lăm rồi. Công nhân nào mới vào làm cũng tìm đến nhà trọ. Văn Lai chỉ khi nào hết chỗ mới cam lòng miễn cưỡng bước sang phòng trọ khác.

Vậy phòng trọ Văn Lai có gì đặc biệt ? Chẳng có gì ? cũng vuông vức mỗi phòng mười bốn mét vuông, cũng nền xi măng và mái tole ở trên đầu. Dãy nhà trọ cất cạnh nhau san sát , tiết kiệm đất đến mức tối đa. Giá thuê theo quy định hai trăm ngàn một phòng không hơn không kém ai ở khu này.

Hơn chẳng , chỉ một câu chuyện kể. Phải một câu chuyện kể từ lâu đã trở

thành huyền thoại đã là ước mơ của hơn hai ngàn công nhân nữ ở các khu chế xuất này. Chuyện về ba người con gái... à quên , có ai muốn nghe không ? Muốn à ... được lắm chờ một chút ...

- 84604.

- Hả ? - Đang đi , Tâm Như bỗng bước hụt chân cũng bàn - Bao nhiêu , lập lại lần nữa coi.

- Trời ơi ! Mà có điếc không hả ? - Con mắt dán chặt vào tờ giấy nhỏ trên tay , Nhã Ca nhăn nhó - Đã bảo là 84604 rồi mà cứ hỏi hoài. Ê, mà sao vậy ? - Quay sang bỗng thấy nhỏ Tâm Như thần người ra , Nhã Ca lo lắng - Trúng gió à ?

- Mà lập lại lần nữa coi - Vẫn ngây người ra như phỗng , Tâm Như như kẻ mất hồn - Có thật là 84604 không hả ?

- Sao không thật - Nhã Ca bực mình hét lớn - Mà làm gì như tâm thần vậy ? Ê ... Rồi như chợt hiểu ra , cô giằng mạnh tấm vé số trên tay bạn. Con mắt lia qua như có dòng điện chạy rần trong cơ thể. Không tự chủ được mình , quên mất hai đứa đang đứng giữa khoảng sân trống của khu nhà trọ, Nhã Ca nhảy tung tung lên , hét vang lòng:

- Má ơi ! Trúng thật rồi !

Tiếng hét của Nhã Ca làm kinh động cả khu nhà trọ, những cái đầu ló ra khỏi ở cửa sổ lạ lùng. Hai con bé kia điên rồi chắc ? Tự nhiên sao cứ ôm nhau nhảy tung tung giữa đường như vậy ?

- Trúng số rồi. Trúng thật rồi !

Nghe chúng hét lên , mọi người ủa ra vỡ lẽ. Một cái đầu tò mò nói:

- Bao nhiêu ?

- Năm mươi triệu - Nhã Ca hét vang lòng.

- Năm mươi triệu - Cả khu nhà trọ nhìn nhau sửng sốt. Số tiền quá lớn với những cô công nhân ở khu chế xuất lương năm trăm ngàn một tháng này.

- Ô, may quá !

- Mua vé số của ai vậy hả ?

- Đài nào thế ? Số mấy thế ?

Có những bàn tay gấp gấp cho vào túi tìm tờ vé cầm may. Hy vọng mình cũng trúng như họ vậy. Nhưng ... thần tài đã không ghé qua hai nhà một lúc.

- Giàu rồi , nhớ đãi tiệc cả nhà trọ nghe.

- Xài không hết , cho tao mượn. Tao trả lời cho.

- Có phải của tui tui đâu mà mượn mấy bà ? - Mấy phút vui tạm với cảm giác người giàu có , Nhã Ca bỗng nghe răng cười làm thất vọng cả khu nhà trọ - Đi dò giùm người ta thôi.

- Xi ! - Một cái môi trề ra - Ích kỷ muốn giấu ăn một mình chứ gì ?

- Không , thiệt mà ! - Thấy nguy cơ có thể bị tẩy chay. Tâm Như đành nói huých toạt ra - Tờ vé số này của Khả Doanh , không tin mọi người cứ đi hỏi nó

- Của Khả Doanh à ?

- Khả Doanh nào thế ? Có phải con nhỏ tóc tém ở phòng một một ba không hả ?

- Chà ! Con nhỏ may mắn thật , chắc kiếp trước có tu.

Cả nhà trọ lao vào cuộc bình luận như quên mất hai nhân vật chính. Thừa cơ hội, Tâm Như bám tay Nhã Ca chuồn lẹ.

Căn phòng của ba đứa nằm cuối dãy , xa cửa , gần các phương tiện vệ sinh công cộng , với một số người đó là điều thua thiệt , nhưng với ba cô thì ngược lại. Đây là một điều vô cùng thuận lợi. Chỉ cần chịu khó giữ vệ sinh một chút là coi như mình làm chủ cả dãy toilette, cả sân nước ấy.

Nháy mắt ra hiệu cho Tâm Như đừng nói gì, Nhã Ca rón rén đẩy cửa bước vào. Trên chiếc giường đang chiếm vị trí cao nhất của mình, Khả Doanh đang nằm sấp người xem báo. Thứ tiêu khiển độc nhất của cô ở khu nhà trọ

này. Nhã Ca thật không biết trong tờ báo có cái gì hay, mà nhỏ bạn của cô mê đến thế. Nhịn ăn sáng để dành tiền mua báo. Thân thể còm nhom trong lúc chồng báo ở đầu giường cứ cao lên dần :

- Về rồi à ? - Nghe tiếng chân , Khả Doanh ngẩng dậy , hỏi một câu cho có lệ rồi tiếp tục găm đầu vào tờ báo - Ăn cơm đi , có canh rau má và tép rang đó.

- Tép rang - Mắt sáng lên , Nhã Ca nhảy bổ về cái góc được quy định là bếp ấy. Một cái chảo nhỏ , móp méo nhưng trắng tinh đặt ngay ngắn trên cái bếp dầu. Bên dưới có hai cái nồi cũng mỏng tanh móp méo được dùng để đựng cơm , canh.

- Trời ! Như vậy mà nói tép rang - Cái nắp mở nhanh ra, Nhã Ca kêu lên thất vọng khi thấy những con tép "bò" nhỏ xíu , chỉ lớn hơn cây tăm một chút - Làm người ta mừng hụt.

Ngước lên một cái để cười , Khả Doanh lại tiếp tục cùng bài báo. Thấy nhỏ Ca soạn chén ăn cơm , Tâm Như nhắc nhở.

- Ê, nói cho nó nghe đi.

- Nói cái gì ? - Nhã Ca ngơ ngác.

Tâm Như nheo nheo mắt , thì thầm:

- Thì tờ vé số đó.

- Ủ hén ! Chợt nhớ ra , Nhã Ca quăng luôn chén cơm xuống đất , chạy nhanh về phía Khả Doanh hớn hờ - Khả Doanh ! Suốt đây tao nói cho nghe chuyện này hay lắm.

- Không cần nghe đâu - Nhiều lần bị dụ thế này rồi, Khả Doanh không dễ bị lừa. Rồi mắt vẫn nhìn vào tờ báo.

Tâm Như giậm chân nôn nóng:

- Tụi tao không gạt đâu, có tin mừng thật đó.

- Thư của mẹ tao có phải không ? - Cổ chân nhảy phóc luôn xuống đất , Khả

Doanh chìa tay nhanh lẹ - Đưa mau rồi tao đãi.

- Không phải thư mà là năm chục triệu đồng - Vừa nói , Tâm Như vừa đặt tờ vé số vào tay bạn.

- Lãng xẹt ! Hụt thư mẹ, Khả Doanh tiu nghỉu. Giận hai nhỏ bạn đã gạt mình , cô vò luôn tờ vé số quăng đi.

- Ê! Ê! - Nhã Ca và Tâm Như lập tức chồm theo, vuốt cho tờ vé số thẳng ra , Tâm Như đưa tay ôm ngực thở phào.

- May mà chưa bị rách.

- Con khủng ! - Xót tiền, Nhã Ca trợn mắt - Mà có biết mình suýt xé tan năm chục triệu không ?

- Gì nữa đây ? - Ngỡ bọn chúng lại giở trò , Khả Doanh đưa tay chống nạnh , hất hàm.

- Chẳng có gì - Mà trúng độc đắc rồi con khi gió - Chìa luôn tờ giấy dò cho Khả Doanh , Tâm Như cười hớn hở - Coi đi.

Vẫn nghi ngờ, Khả Doanh , chậm rãi cầm lấy tờ vé đặt vào sát tờ giấy dò rồi sững người ra chết lặng. Thật rồi ! Ôi ! Lẽ nào... cô vừa trúng số ?

Mơ hồ quá , Khả Doanh nghe tâm hồn lơ lửng hoang mang. Cứ như mơ ngủ vậy , mà có thật là cô đang tỉnh không ?

Hàm răng cắn vào môi đau điếng cho cô cảm giác mình hoàn toàn tỉnh táo.

Cả tờ vé số trên tay cũng không là ảo tưởng. Đúng là cô đã mua , mua chiều hôm qua , của bà cụ Thìn phòng bên cạnh.

Nhỏ lớn , Khả Doanh không có thói quen mua vé số. Càng không có ý định làm giàu nhờ nó. Hảo huyền , mò kim đáy biển, bao lần nhìn người ta mua rồi xé bỏ trước mặt mình , cô chỉ cười thương hại. Là công nhân lương ba cọc ba đồng, không đủ ăn , đủ mặc, có đâu mua vé số.

Chiều hôm qua , tan ca về sớm , tình cờ gặp bà cụ Thìn bán vé số ở phòng bên cạnh. Nghe bà ca cẩm bảo hôm nay ế quá, thương hoàn cảnh bà già neo

đơn một mình lìa quê xa xứ mưu sinh, Khả Doanh bấm bụng mua giùm bà hai vé. Cứ ngỡ mua rồi bỏ , nên không quan tâm lắm , nếu bọn Tâm Như , Nhã Ca không nôn nóng đi dò , có lẽ cô vò rồi quăng mất không chừng.

- Ê! mừng quá rồi chết luôn rồi hả ?

Thấy Khả Doanh cứ ngăn người , Nhã Ca huých cùi chỏ vào hông cô chọc ghẹo

- Chia đi ! Nhờ hồng phúc tụi tao đi dò đó. Mà phải chia sao coi cho được, không thì mất tình bạn bè luôn đó.

Tâm Như nhẹ nhàng hơn chỉ nhéo vào vai nhắc khéo:

- Ủ.

Như chợt tỉnh cơn mơ , gương mặt Khả Doanh vỡ ra mừng rỡ. Chia chứ , không cần nhắc cô cũng chia mà. Thế gian này ngoài mẹ ra , thân nhất cô chỉ có hai chúng nó.

Năm năm rồi , thời gian mới đó mà nhanh quá. Nhớ ngày nào ba đứa hầy còn là những cô gái tỉnh, ngỡ ngàng đặt bước chân đầu tiên lên thành phố tìm kế mưu sinh. Ngơ ngác trước trung tâm giới thiệu việc làm một lúc rồi không hẹn mà cả ba đều xin vào học may công nghiệp. Đêm đầu tiên trong phòng trọ, ba đứa đã thức trắng để tâm sự về cuộc đời mình.

Đầu tiên là mình , Khả Doanh bồi hồi nhớ bọn chúng đã khóc ra sao khi nghe cô kể chuyện. Chuyện về một vùng quê nghèo có bà mẹ già lam lũ. Chồng chết sớm phải nuôi bầy con dại hơn sáu đứa. Nắng mưa cũng gánh hàng rong bà quyết nuôi con ăn học thành tài cho trọn lời trăng trối của chồng trước lúc lâm chung

Mười năm rồi, bà đã làm được điều chồng muốn. Đứa con gái lớn đang học lớp mười hai. Chẳng bao lâu sẽ vào đại học và đứa con út lên mười tuổi cũng tập tễnh bước vào năm cuối trường tiểu học.

Giữa lúc mọi việc đang tốt đẹp thì ... Đùng một cái bà lâm bệnh. Sương gió

phong trần cùng những bữa ăn đạm bạc đã quật ngã cái sức khỏe bà vốn xem thường. Hôm ở bệnh viện ra , cầm trên tay kết quả khám nghiệm của bác sĩ , sáu chị em đã ôm nhau khóc ngất khi biết mẹ mình đã vương phải bệnh lao.

- Mẹ không sao , vẫn còn cố được mà.

Chỉ vừa hơi khỏe lại, bà đã chồm lên với cái gánh trên vai , tiếp tục hy sinh cuộc đời mình cho tương lai của những đứa con thêm sáng lạng.

- Mẹ Oi !

Một đêm ôm mẹ khóc , Khả Doanh phải năn nỉ mãi mới được ba đồng ý cho nghỉ học vào thành phố mưu sinh. Để ba vui lòng, cô còn hứa , ngoài giờ làm sẽ cố gắng học thêm, sẽ vào đại học, sẽ làm giàu giúp mẹ lo cho các em đến nơi đến chốn.

Tiếp đến là chuyện của Nhã Ca , cũng thâm trầm lắm. Mới từng tuổi đầu phải mang trên vai món nợ hơn mười lăm triệu. Món nợ đã không phải nhỏ gây ra mà là do mẹ nhỏ. Mẹ nhỏ làm chủ hội rồi bị người ta giật không có tiền đền. Thế là nhỏ phải lìa quê xa xứ tìm việc kiếm tiền gửi về giúp mẹ.

Nghèo khó vậy chứ nhỏ vô tư lắm. Ai buồn bã chuyện gì nghe tiếng cười giòn tan của nhỏ là vui trở lại ngay. Nhỏ ăn nói bỏ báng , không ý tứ. Ai chưa hiểu dễ bị mịch lòng. Nhưng hiểu rồi sẽ thương nhỏ lạ. Nhỏ cực kỳ tốt bụng. Ai cần gì là hết mình ngay , nhỏ để tóc dài không đẹp nhưng dễ thương. Nhỏ thường tâm sự : Mong đời mình kiếm được một tấm chồng giàu để hưởng phước ,

Đẹp nhất trong ba đứa là Tâm Như , con nhỏ sâu nảo , đa sầu , đa cảm lại có gương mặt tựa thiên thần , nước da trắng nõn nà. Đôi má lúm đồng tiền, mũi cao, môi mọng đỏ , nó không chỉ là hoa khôi của phòng trọ "Văn Lai " mà còn là niềm tự hào cho cả khu chế xuất

Gã con trai nào gặp nhỏ cũng mê ngay cũng tò tò mò cho đến tận phòng theo đuổi

Nhỏ không chọn tên nào cả. Nhỏ chỉ cố gắng làm kiếm tiền thật nhiều.
Chồng con chẳng quan trọng. Hoàn cảnh nhỏ nghe cũng thương tâm lắm.
Mồ côi cha mẹ, nhỏ chỉ còn một người chị nuôi nhỏ , nhưng chị của nhỏ vừa lấy chồng năm ngoái. Gia đình chồng không thích chỉ cư mang nhỏ nên vẫn thường hay bóng gió mắng chửi , thương chị , không muốn chỉ vì mình mà vỡ tan hạnh phúc. Trong một đêm , nhỏ viết thư để lại , rồi bỏ nhà đi. Thảm nhũ , không nên sự nghiệp , không về quê hương.

Vậy rồi , ba đứa thành bè bạn. Từ hôm đó tiến lui cùng nhịp , cũng may là sau đó khu chế xuất cần người , tuyển luôn ba đứa vào một lượt. Thấm thoát trôi qua mới đó mà đã năm năm. Giận hờn , gây cãi không biết bao nhiêu lần , nhưng không xa nhau được. Dường như số phận đã đặt bày cho ba đứa phải thương nhau , nương tựa nhau mà sống.

- Ê, nghe nói chia , có quá nín luôn rồi hả ?

Vẫn giọng con Nhã Ca bài bài đưa Khả Doanh trở về hiện thực. Mím môi , kéo hai đứa bạn vào lòng , cô nhân niềm vui cùng chúng lên gấp đôi:

- Không phải năm chục triệu đâu. Là một trăm triệu đó.

- Một trăm triệu ?

- Một trăm triệu ?

Như không hiểu , hai đứa ngẩn người ra ngơ ngác. Khả Doanh mỉm cười, móc túi lấy thêm một tờ vé số giống y chang đặt vào tay chúng:

- Xem đi.

-Ồ ! - Hai cái đầu chụm lại rồi hai tiếng hét vang lên long trời lở đất - Thật rồi , trời ơi ! Tôi chết mất.

- Giàu rồi - Nắm lấy tay Khả Doanh, Nhã Ca sung sướng - Mày giàu thật rồi Khả Doanh ơi.

- Giàu ...

Gật đầu với hai đứa bạn , Khả Doanh đắm lệt. Giàu thật sự rồi. Ông trời ơi !

Con cảm ơn người. Người đã cho con toại nguyện , cho con được hoàn thành bao tâm huyết , Mẹ Oi ! Con của mẹ sắp đã thành mơ ước của mình rồi.

- Ê! Đang hớn hở reo mừng, Tâm Như bỗng kêu lên lo sợ - Trúng số mà la lên như vậy , ăn trộm nghe thì sao hả ?

- Ủ! - Nhã Ca cũng giật mình thảng thốt. Đập vào đầu mình một cái , cô tự trách - Đúng là ngu quá, ai đời trúng số mà khoe tùm lum vậy.

- Chết rồi ! - Hoang mang , Tâm Như nép sát mình vào người Khả Doanh. Nhìn mặt nó lo sợ , cắt không còn giọt máu. Thật là tội nghiệp. Trong ba đứa, nó là đứa nhát gan và hay suy diễn nhất.

- Hồng chừng đêm nay ăn cướp vô thiệt đó. Nó sẽ cắt cổ hết tội mình , sẽ lấy hai tờ vé số đi. Trời ơi ! Con Nhã Ca này , ai bảo mày trúng số mà là um sùm hả ? Có biết ở nhà trọ an ninh kém lắm không.

- Sao không biết - Nhã Ca nổi giận - Nhưng có phải mình tao đâu, lúc này mày cũng la chứ bộ. Còn lớn hơn tao nữa.

-Thôi đừng lo , tao có cách rồi - Tim cũng nhói lên vì một nỗi lo , nhưng Khả Doanh trấn tĩnh ngay.

-Cách gì ?

Nín ngay cơn gây cãi hai đứa sáng mắt nhìn lên chờ đợi. Không phải lần đầu , Khả Doanh là đứa luôn tìm ra cách giải quyết mọi khi chúng gặp điều bế tắc. Lần nào cũng thành công nên chúng tin tưởng lắm. Chả là ở công ty , Khả Doanh là quản lý của tội nó mà.

-Là đừng đứa nào ngủ cả. Không tìm được cách gì , Khả Doanh nói để trấn an chúng mà cũng là trấn an mình - Để đến sáng và thủ sẵn dao. Ăn trộm bước vào là a lê hấp đâm ngay.

- Được đó - Nhã Ca ủng hộ ngay.

- Đâm người ư ? - Tâm Như sợ hãi - Tao hông dám làm đâu , rui đâm người

ta chết thì sao hả ?

-Vậy thì mày khỏi đâm đi - Khả Doanh chiều lòng bạn - Khi ăn trộm vào , trong lúc tao và con Ca dùng dao đâm nó thì mày có nhiệm vụ gõ nôi cầu cứu.

-Ừ , nghe được - Tâm Như gật đầu.

Nhã Ca đem đến cho nó cái nôi nấu nước và cái chày đâm tiêu thật lớn. Đưa con dao gọt trái cây cho Khả Doanh , phần mình thì nó chọn cây dao phay còn lại. ,

- Đêm nay nếu tên trộm nào dám cả gan đột nhập phòng một một ba , bốn cô nương nhất định chặt lìa đầu khỏi cổ.

Hươu cây dao một vòng , chân bước theo vũ đạo của các đạo võ , Nhã Ca hát một câu hò quảng. Điều bộ như con khỉ bị kiến cắn. Buồn cười quá ! Đã đang lo mà Khả Doanh và Tâm Như phải ôm nhau cười khúc khích.

Cóc ...Cóc ...Cóc ...

Tiếng gõ cửa chợt vang lên khiến tiếng cười nín bật. Đưa mắt nhìn nhau , mặt ba đứa lộ đầy căng thẳng , Mới đó mà đã đến rồi sao ? Tin tức truyền thật nhanh

- Đừng quỳnh ! Đừng quỳnh !

Thấy hai đứa nhìn nhau sợ cuống cuống quên hết kế hoạch mình vạch ra , Khả Doanh phải lên giọng nhắc:

-Cũng không được sợ , theo lời tao lúc nãy , Nhã Ca , mày thủ ngay cạnh cửa. Ăn trộm nhào vô là chặt liền tay. Tâm Như , mày phải gõ nôi và kêu cứu cho to đó. Rồi , mở cửa đi ...

Noi xong , Khả Doanh nhảy ngay lên giường thủ thế. Nếu Nhã Ca chém trượt , thì cô sẽ nhảy từ trên cao xuống, nhắm cái lưng tên trộm mà đâm. Cạch !

Nhã Ca đưa tay mở cửa. Cánh cửa làm bằng thiết được đẩy vào vội vã. Một

bóng đen hững hờ bước vào. Không có thời gian nhìn rõ mặt , Nhã Ca hốt hoảng vùng tay ra.

-Ồi cha !

Bất ngờ làm bóng đen chơi vơi , nhưng vốn là kẻ có võ nghệ cao cường , bóng đen phản xạ thật nhanh. Cây dao phẩy chặt cách vào thân cửa dính luôn vào trong đó

Hụt rồi ! Khả Doanh nghĩ thầm rồi lao nhanh từ trên xuống. Con dao Thái Lan bén ngọt sáng ngời , chỉ còn cách lưng bóng đen nam phân nửa.

Cạch!

Còn đang phân vân , không biết mình có nên đâm tiếp hay thôi, Khả Doanh bỗng nghe bàn tay mình đau nhói. Bóng đen đã tung chân đá văng con dao khỏi tay của cô rồi. Bây giờ chỉ còn nhỏ vào Tâm Như nữa mà thôi. Con nhỏ đang cố sức đạp bẹp cái nôi , nhưng chưa kịp la câu nào đã bị bóng đen bịt kín miệng rồi.

-Ba đứa làm gì vậy ? Thanh toán anh theo kiểu xã hội đen hả ?

Vừa nhặt con dao lên , quay lại đã nghe giọng bóng đen ồm ồm quen thuộc. Trời đất ! Là Thiên Bảo ! Khả Doanh bật cười trong lúc Nhã Ca tìm công tắc điện.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn néon sáu tắc , bóng đen hiện ra rõ ràng là một thanh niên cao to vạm vỡ. Nét phong trần rắn rỏi nhưng rất đẹp trai. Một tay còn đang bịt kín miệng Tâm Như , anh nhìn bọn chúng lạ lùng như quái vật ngoài hành tinh la.

-Thiên Bảo , là anh sao ? - Nhã Ca kinh ngạc kêu to.

-Là anh chứ còn ai nữa ?

Bỏ tay ra khỏi miệng Tâm Như , Thiên Bảo lạ lùng:

-Tụi em làm gì như sắp giết người vậy hả ? Hồi nãy , nếu không phải anh, chắc bị đâm , chặt nát bấy rồi.

-Ai bảo anh không lên tiếng chi ? - Khả Doanh bẽn lễn - Làm người ta tưởng là ăn trộm.

-Ăn trộm ? - Thiên Bảo ngó người ra rồi bật lên cười lớn - Trời ơi ! Ăn trộm mà gõ cửa đảng hoàng như vậy hả ?

-Ừ há ! Sáu con mắt nhìn nhau rồi cũng bật cười xòa. Trí thông minh đi đâu mất tiêu rồi. Không chỉ ăn trộm gõ cửa mà tụi cô còn mở cửa cho nó vào nhà nữa

-Tụi em làm sao vậy ? - Thiên Bảo nhu mày - Mới chạng vạng tối, đã đóng cửa lo ăn trộm. Cơm chiều còn chưa ăn đã tối rồi sao ?

Chạng vạng , sáu giờ chiều. Đưa mắt nhìn ra hiên , ba cái đầu lại một lần phải phì cười. Hai tờ vé số đã làm đầu óc chúng trở nên lảm cẩm rồi.

-Chuyện gì vậy ? Sao không nói , cứ cười hoài vậy ?

Thấy bọn cô cười , Thiên Bảo nóng lòng :

-Tự nhiên sao lại lo ăn trộm , có vật gì quý lắm à ?

Đưa mắt nhìn tụi nó một lần , Khả Doanh quyết định kể cho Thiên Bảo nghe chuyện hai tờ vé số. Dù trong mắt mọi người , anh là kẻ đáng ngờ với lý lịch không rõ nguồn gốc. Nhưng với ba đứa nó, Thiên Bảo là một người rất đáng tin. Ngoài tình cảm dành cho Tâm Như ra , anh còn là một người anh đáng mến. Khi thì xách giùm xô nước , khi đóng hộ cây đinh, có ai hiệp đáp gì tụi nó là anh ra mặt bảo vệ ngay. Điều làm tụi nó nể phục anh hơn hết vẫn là việc anh thường xuyên bơm và vá ruột xe cho bọn nó chẳng lấy tiền. Anh là thợ sửa xe và ở phòng đối diện với tụi nó đấy. Hai bên quen nhau cũng được ba năm có đủ rồi.

-Hèn chi mà tụi em khản trương như vậy.

Nghe xong , Thiên Bảo bật cười giòn:

-Nhưng không phải lo đâu. Có Thiên Bảo này , không một tên trộm nào có thể vào được phòng ba đứa.

Rồi anh nheo mắt đùa:

-Chà , Khả Doanh giàu rồi nghe. Mai một gặp em chắc là khó lắm.

-Sao mà khó. - Tâm Như không hiểu.

Thiên Bảo cười bằng mắt:

-Vì người ta giàu rồi , sẽ nghỉ làm. Sẽ không ở nhà trọ nữa , làm sao gặp được.

-Ừ há ! - Nhã Ca tin ngay lời Thiên Bảo.

Quay sang Khả Doanh nó lo sợ hỏi:

-Mày bỏ tui tao thiệt hả ?

-Ừ , thiệt ! - Khả Doanh gật đầu cười giòn giã rồi xỉ tay vào trán bạn - Đồ ngu ngốc ! Yên tâm đi , đi đâu tao cũng dắt tui mày theo mà.

-Cho anh theo với - Thiên Bảo van nài - Đừng để anh phải xa Tâm Như nhé. Vừa nói cặp mắt anh vừa liếc ngang Như chờ phản ứng. Nhưng vẫn lần rồi , trước cách nói nửa chơi nửa thật của anh , Tâm Như vẫn lặng yên như không hề nghe thấy , như không hề biết rằng một năm rồi , trái tim anh vì mình mà thao thức.

-Có anh Bảo , tao yên tâm để tui bay ở nhà một mình rồi - Khả Doanh đột ngột đứng lên như chuẩn bị đi đâu đó. Nhã Ca vội níu tay cô , hoảng hốt.

-Mày định bỏ tui tao thật hả ?

-Bỏ ? - Khả Doanh ngơ ngác rồi bật lên cười - Khùng ạ ! Tao có bỏ đi đâu , đi lãnh giải thôi mà.

-Lãnh giải ! - Cả ba đồng lạ lẫm.

Khả Doanh đặt một ngón tay lên môi mình:

- Đừng nói lớn.

-Cho tao đi với - Tâm Như năn nỉ.

Nhã Ca cũng năn nỉ :

-Tao nữa.

-Không phải đi đâu cả - Thiên Bảo chen vào - Thời buổi này , trúng số chỉ cần điện ra đại lý là họ đem tiền đến nơi thôi.

-Nhưng như vậy phải mất hoa hồng uổng lắm - Khả Doanh lắc đầu.

Thiên Bảo cười nhả nhặn:

-Vài ba triệu thôi.

-Vài ba triệu đồng cũng không mất được - Khả Doanh cương quyết - Bằng mấy tháng lương của tụi em chứ ít ỏi gì.

-Vậy em định đi tận Đồng Tháp lãnh giải sao ? - Thiên Bảo xoa tay lên mũi.

Hai nhỏ bạn tròn mắt chờ nghe:

-Chứ còn sao nữa - Khả Doanh gật đầu.

Thiên Bảo chau mày:

-Qua đại lý , đành rằng mất hoa hồng , nhưng đỡ lo hơn , em đi như vậy , nguy hiểm lắm.

- Không nguy hiểm đâu - Khả Doanh tự tin - Em có cách mà.

-Mày đi liền bây giờ hả ? - Thấy Khả Doanh đứng lên , Tâm Như ngơ ngác - Tội rồi mà !

-Tội cũng đi ! quay đầu lại , Khả Doanh cười giòn - Nôn trong bụng lắm , không chờ được.

Nói rồi , cô lại lảng xãng tìm cái túi , Thiên Bảo nhìn theo khẽ nhún vai không nói. Quen nhau ba năm , anh thừa hiểu tính ý Khả Doanh rồi. Cái gì cô đã quyết rồi thì đừng mong cản.

-Thôi , để anh đi cùng em vậy - Thiên Bảo đứng lên sốt sắng.

Khả Doanh quay lại gật đầu , đã nghe Nhã Ca mếu máo:

-Mày và anh Bảo đi cả. Đêm nay tao với con Như làm sao đây hả ? Lúc chiều la hét um sùm. Ăn trộm nghe hết cả rồi , tối nay thế nào nó cũng lén vào giết tụi tao.

-Phải rồi đó - Tâm Như gật đầu phụ họa.

Thiên Bảo nhìn hai đứa , cười độ lượng:

- Đừng lo lắng quá , không đến đỗi nào đâu.

Nhã Ca vẫn khăng khăng:

-Không , giữa anh và Khả Doanh chỉ được đi một người thôi. Hay là... đi luôn bốn người một lượt.

-Ừ - Tâm Như gật đầu theo.

- Đi luôn bốn người - Khả Doanh la lớn - Tiền xe rẻ lắm sao ? Ngày mai còn đi làm nữa.

-Nhưng ...ở nhà một mình , tao sợ - Nhã Ca thút thít.

Khả Doanh thở hắt ra:

-Thôi được. Tao đi với con Như , mày ở nhà với anh Bảo.

-Tao đi với mày. - Nhã Ca không chịu.

Khả Doanh tròn mắt:

-Cái miệng mày lách chách lên xe nổ tùm lum , nguy hiểm lắm.

- Đúng rồi đó , ở nhà đi. anh dắt ăn hủ tiếu - Thiên Bảo dí danh.

Biết không thể cãi , Nhã Ca vùng vằng:

-Về phải kẻ tao nghe đó.

-Ừ, mà - Khả Doanh nheo một con mắt lại rồi cùng Tâm Như chuẩn bị hành trang cho chuyến đi định mệnh. Hai cô đâu biết rằng từ sau chuyến đi này , số phận cuộc đời mình hoàn toàn thay đổi.

-Ê, chắc ăn không mậy ? Sao tao hồi hộp quá.

Khệ nệ cùng Khả Doanh khiêng bao tiền bước lên xe, Tâm Như lo lắng hỏi:

-Ai đổi tiền lại để trong bao bố , rồi còn ném lăn lóc trên sàn xe nữa.

-Nói nhỏ thôi bà ! - Dừng chân , đặt ịch cái bao xuống sàn xe, Khả Doanh lột nhanh chiếc mũ lưỡi trai trên đầu xuống quạt vào người lia lịa. Hôm nay để tạo ấn tượng mạnh uy hiếp đối phương, cô đã ăn mặc thật ngẫu như một tay anh chị. Bộ đồ jean màu lông chuột mua ở chợ trời, hàng sida giá chưa

đến bốn mươi ngàn , nhưng trông bảnh lắm. Nãy giờ mấy gã bốc vác nhìn cô cứ gùm gùm. Mấy lần muốn hoạch hoẹ giành bốc cái bao tiền mà cô dám hó hé tiếng nào đâu.

-Không sao đâu - Đưa con mắt nhìn quanh , Khả Doanh hạ giọng - Cách này là an toàn nhất , mày xem , nhìn cái bao xù xì củ kỷ thế này ai có thể ngờ nổi đó là tiền. Lại một bao đầy nữa chứ. Hừ ! - rồi cô tự khen mình - Phải công nhận là tao thông minh thiệt. Bắt người ta đưa toàn tiền lẻ , cái bao mới đầy như vậy.

Hừ ! Tâm Như không đáp. Thông minh đâu chẳng thấy , chỉ thấy lúc nãy trong ngân hàng nhìn hai đũa khệ nệ bệ một bao toàn tiền lẻ, ai cũng tròn mắt lạ lùng. Rồi còn phải khiêng nặng muốn chết luôn vậy đó.

-Nè , chi Hai làm ơn lên xe nhường chỗ cho người khác lên nữa chứ. Mãi nói , hai cô không hay mình áng mặt cửa xe lâu quá. Đến khi bị tên lơ xe quát lên , mới giật mình ngàng dậy.

-Thì cũng từ từ đã chứ - Khả Doanh lừ cặ mắt cho thật dữ - Có thấy cái bao của người ta nặng lắm không hả ?

-Thì nói vậy thôi - Điệu bộ của Khả Doanh làm tên lơ chột dạ. Không dám hò hét nữa.

Hắn đẩy mạnh một cái cho bao tiền chui tọt vào gầm ghế:

-Ngồi xuống đó đi.

Hừ ! Nhướng cao đôi mày dọa tên lơ thêm một lần , Khả Doanh mỉm cười quay sang Tâm Như. Nhường cho nó chiếc ghế cạnh cửa sổ cô ngồi vào chiếc ghế giữa. Hãy còn một chỗ ngoài bìa nữa.

-Bán một bịch nước mía , một bịch nem đi nhỏ.

Chưa yên vị bao lâu , Khả Doanh đã thấy thèm ăn. Gọi một đứa bé đến cô mua một bao linh kinh đầy cóc ỏi rồi quay sang Tâm Như trầm giọng

-Mày ăn gì hả ?

-Tao không ăn - Tâm Như lắc đầu lơ đãng.

Khả Doanh trề môi:

-Yếu điệu thực nữ , sợ ăn quà trên phố ế chồng hả ?

-Tao không sợ ế chồng , mà đừng nói bậy.

Tâm Như phản ứng lại ngay. Khả Doanh cười hăng hắt:

-Phải , mà không sợ ế chồng. Tao quên mất rằng nào cũng có sẵn Thiên Bảo sư của để đó. Ê, tao thấy anh ta cũng được , đẹp trai hiền lành dễ mến, sao mà không chịu hả ?

Hừ ! Lần nào cũng vậy. Nhắc đến chuyện này , là má Tâm Như đỏ bừng lên.

Khả Doanh lại khiêu khích:

-Mày chê anh ta nghèo hả ? Mà chê cũng phải thôi.

Tâm Như chưa trả lời, Khả Doanh đã lảm bảm thay lời:

-Ba mươi mấy tuổi đời vẫn long bong không nhà cửa , chỉ chiếc xe đạp cà tàng, làm bao nhiêu nhậu hết bấy nhiêu , tiền đâu nuôi vợ nuôi con chứ.

Vờ như không nghe thấy , Tâm Như hướng mắt ra ô cửa nhìn xuống lòng đường. Chiều bên xe nhộn nhịp kẻ mua người bán. Tất bật khẩn trương thê , chẳng qua cũng vì hai bữa no lòng. Nghĩ đến một ngày mình cũng giống như bà mẹ kia, cầm xâu vé số đầy chia cho đàn con đi bán , rồi phải cực cùng hầu hạ Ông chồng sáng xin chiều say Tâm Như nghe sợ quá. Lấy chồng như vậy , thà ở giá còn hơn.

Hai mươi ba tuổi rồi, lại luôn được đám con trai vây quanh tán tụng , nhưng lòng Tâm Như vẫn tro tro không rung động. Dù nhiều đêm trong cơn mơ cô vẫn trông cho một bạch mã hoàng tử của lòng. Chàng phải đẹp , phải thanh cao , sáng chói và đặc biệt mà phải thật giàu.

Giàu để có thể bảo bọc cuộc đời cô trong nhung lụa ấm êm và hạnh phúc. Ý tưởng lãng mạn này cô không dám kể cho Khả Doanh và Nhã Ca nghe.

Chúng sẽ cười , sẽ bảo cô mơ mộng hão huyền. Một đứa công nhân không

trình độ như cô , dù đẹp cũng chỉ có thể mơ đến chàng quản lý.

Kêu một lần , hai lần vẫn không nghe Tâm Như đáp trả. Khả Doanh quay về cùng mớ cóc ỏi của mình rồi thầm hỏi : Sao mình cứ ngông nghênh không biết mắc cỡ là gì vậy ? Càng không thể dịu dàng nữ tính, chẳng lẽ cô không thích mình cô một người chồng để nương nhờ , che chở như mọi người ư ? Thích chứ ! Khả Doanh không ngần ngại thố lộ lòng mình. Trong ba đứa , có lẽ cô là đứa mong được có chồng hơn hết , cô chán lắm rồi cảnh ngày ngày phải tự mình đối phó , đương đầu với những nghịch cảnh cuộc đời . Những buổi tan ca đến mệt nhoài , cô ước làm sao được ngã vùi vào vòng tay ấm áp , để được nghe người ta an ủi vỗ về, nghe cuộc đời này còn chút gì êm ấm. Nhưng không một chàng trai nào tìm đến bên cô . Họ e sợ vẻ mặt lạnh lùng cùng tính cách mạnh bạo và độc lập của cô . Họ đâu biết tất cả chỉ là vỏ bọc, một vỏ bọc giả tạo giúp cô đương đầu cùng cuộc sống. Sự thật bên trong lớp vỏ lạnh lùng , mạnh mẽ cô là đứa con gái vô cùng yếu đuối , thậm chí còn yếu đuối hơn cả Nhã Ca và Tâm Như.

Bao lần rồi , cô ước mình có được mái tóc dài như Nhã Ca kia, cũng như có được cái giọng chảy ra nhõng nhẽo của Tâm Như . Nhưng lại không làm được . Một cái gì đó bắt cô cứ phải hất ngược mặt lên nói những lời mạnh mẽ . Vì ba mất sớm , vì mẹ và các em thơ cần một sức mạnh tinh thần che chở, hay vì bản năng sinh tồn của một con nhím giữa rừng hoang nhiều cạm bẫy ? Khả Doanh biết cô chỉ biết mình ngày càng thêm cứng cỏi như xương rồng giữa sa mạc cần khô.

-Anh lơ, sắp chỗ giùm đi - Giọng một gã đàn ông nghe gai góc thu hút tầm nhìn của cô gái.

Ái chà ! Cái tích tắc đầu tiên mà cả hai cô đồng bật thềm ngưỡng mộ : Đẹp trai dễ sợ , lại sang trọng nữa.

-Còn cái ghế trong đó . Ngồi giùm đi anh Hai.

Mãi sắp xếp hàng lên mui xe cho khách tên lơ xe lơ đang chỉ vào chiếc ghế trong cạnh Khả Doanh . Để tự nhiên , hai cô gái thấy mình thẳng lưng lên chú ý.

-Ngồi đây hả ? - Giọng gã đầy bức dọc - Đâu phải , này anh lơ, làm ơn coi kỹ số ghế giùm . Vé của tôi số mười ba mà.

Gã nói gì thế nhỉ ? Ngơ ngác một lúc lắm Khả Doanh mới hiểu . Nhìn vào tờ vé trên tay gã, mà cô không nén được cười . Quý thần ơi, thời buổi này rồi mà còn chen vào mua vé ? Lại còn bắt người ta xếp chỗ đúng chỗ . Mấy chục năm rồi, gã lần đầu đi xe chắc.

-Này anh , sắp chỗ đi . Tôi không thể ngồi ở đây , trên bánh xe dần lắm.

Gã lại gắt lên khi thấy tên lơ không chú ý đến mình:

-Sắp chỗ ư ? Tên lơ ngớ ra rồi bật cười sằng sặc - Thằng mấm này lần đầu ra tỉnh hả ?

Nói rồi, tên lơ quay lưng bỏ đi ngay , gã nóng giận chồm người theo nắm áo tên lơ kéo lại , nhưng không kịp . Bàn tay rơi vào khoảng trống chơi vơi.

-Ngồi xuống đi - Bỗng thấy tội nghiệp , Khả Doanh lên tiếng - Đừng sinh sự nữa , chuyển xe cuối trong ngày rồi, lạng quạng là hết chỗ ngồi luôn đó.

Bấy giờ mới nhận ra chiếc xe đã chật cứng người, chỉ còn một chỗ ngồi duy nhất này thôi, gã hằm hằm không nói không rằng ngồi luôn xuống ghế . Cái giỏ to dùng trên vai gã đập mạnh vào mặt Khả Doanh một cái đau điếng

-Ui da ! - Nghĩ gã vô tình , Khả Doanh không giận , chỉ kêu to một tiếng theo bản năng , chờ một lời xin lỗi.

Nhưng... thay cho lời xin lỗi , thanh minh gã chỉ biết cau mày khó chịu rồi ngo ngoậy cựa mình . Cái giỏ trên vai lại lần sang chiếm mất của Khả Doanh một chỗ không gian rộng.

Chẳng nhường nhịn , Khả Doanh đẩy trả lại ngay . Thiện cảm ban đầu bay biến cả . Hinh mặt lên , ra dáng du côn , cô hình mũi ra chiều cảnh cáo rồi

quay sang quan tâm bịch nước mía của mình . Chuyển xe cuối trong ngày đã bắt đầu chuyển bánh

-Ừa... Ừa...

Chưa đầy năm phút sau khi khởi hành, Khả Doanh bỗng nghe bên tai vang lên một âm thanh khó chịu . Tâm Như chẳng ? Không phải , con nhỏ đang ngủ ngon lành . Vậy thì... con mắt vừa đưa qua đã lấy lại ngay . Chúa ơi , ! Thì ra là của gã đáng ghét kia, gã không chỉ nôn mà còn nôn lên chiếc dép thân yêu của cô nữa.

Gớm ghiếc quá ! Khả Doanh đưa tay lên bịt mũi , hướng mắt nhìn qua ô cửa sổ . Cô định bỏ mặc không nhìn đến gã . Nhưng cái tiếng ủa ủa này khiến cô nghe bao tử mình như thắt lại . Nếu gã không mau chấm dứt, e đến cô nôn mất:

-Ê, thôi đi.

Quay lại, hét lên rồi không biết làm sao , Khả Doanh móc túi Tâm Như lấy chiếc khăn của nhỏ trao cho gã . Không phải cô chơi xấu chỉ tại trong đời Khả Doanh chưa từng sấm khăn thôi.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 2

-Lau đi ông... làm ơn đừng ói nữa.

Nhìn Khả Doanh một cái thất thần , gã không nói gì tỉnh bơ dùng chiếc khăn

trắng tinh lau miệng.

-Mặt mày tái mét thế kia , chắc là trúng gió rồi.

Lắm bả , Khả Doanh cho tay vào túi tìm chai dầu . Gì chứ , cái này không sợ thiếu , cô bị ghìen dầu , nên đi đâu cũng thủ theo một chai tổ bố.

Mở nắp chai , đổ dầu ra lòng bàn tay , Khả Doanh nghiêng răng cố nén kinh tởm xoa đầy lên mặt gã . Quả nhiên có tác dụng ngay . Mùi dầu đã giúp gã phần nào tỉnh táo , tựa đầu ra sau ghế, đôi mắt gã mở to không chớp.

- Đỡ rồi.

Khả Doanh thở phào mừng rỡ . Rồi thấy gã muốn ụa lên, cô xua tay hốt hoảng.

-Ê, đừng ói , đừng ói... ném một miếng dầu đi.

Nói rồi , không đợi gã bằng lòng , Khả Doanh nhét luôn chai dầu vào miệng gã . Cô dự định chỉ nhỏ một giọt thôi , không ngờ gã lại quay đầu né . Chai dầu tuột khỏi tay , ọc luôn vào miệng gã.

-Chết cha ! - Khả Doanh rút nhanh chai dầu lại kêu to hốt hoảng . Thứ dầu không nhãn hiệu , không địa chỉ bán rẻ rề cho công nhân này nổi tiếng hay , nhưng cũng nổi tiếng là nóng và cay lắm . Một giọt cũng đủ giết người nói chi la cả nửa chai như vậy.

-Cay... cay... qua.

Tay bụm miệng , gã lăn lộn trên ghế như người sắp chết . Cả xe lại ngủ ngáy như chết, chẳng giúp được gì . Đang lúc quỳnh bỗng nhìn thấy bịch nước mía treo tòn ten trước mặt , Khả Doanh chụp lấy nhét luôn vào miệng gã

-Uống đi , uống liền đi.

Cay quá ! Gã không kịp nghĩ gì , ngậm cái ống hút lạnh lạnh trên môi gã hút lấy hút để . Hết sạch rồi mới nhận ra mình đang ngậm cái ống hút lúc nay Khả Doanh đã ngậm rồi.

-Ôi, mất vệ sinh quá ! Hốt hoảng , gã nhả cái ống hút ra , còn nhổ toẹt luôn

xuống chân hét lớn - Thật là tởm lợm !

-Sao tởm lợm ? - Hỏi rồi , mới biết gã ghê vì đã ngậm chung cái ống hút với mình . Khả Doanh nghe tự ái tràn đầy . Tức giận cô hét lớn - Đã cứu cho còn làm phách . đồ cà chớn.

-Cứu tôi ? Ai mượn cô tài lanh vậy ? Đồ bà chằn ! Ui da ! Một tay quất vào cái miệng sừng vều , đỏ bừng lên , gã gào to - Bà chằn kia ! Đồ cái quái quỷ gì vào miệng tôi vậy hả ?

Cái mặt gã bây giờ ngổ lẫm , hai con mắt lai lung trong đáy nước . Trông ngu ngu thật buồn cười . Khả Doanh không nhịn được phì lên một tiếng.

-Có gì đâu - Để chai dầu vào mũi gã cô nhơn nhơ - Một chút dầu thôi . Sao hả ? Cay lắm hả ? Uống chút nước đi , đừng sợ trong tôi mập mạp khỏe mạnh thế này , không bệnh hoạn gì đâu.

Bịch nước mía lại đưa ngang tầm mắt trâu gan . Diên tiết , gã giật mạnh bịch nước ném vèo qua cửa sổ . Khả Doanh nhìn theo bật cười khanh khách , giòn tan . Chiếc xe vùn vụt lao tiếp tục cuộc hành trình.

- Dạ em biết , nhưng xin anh chiều mai gọi lại giùm . Sáng nay tổng giám đốc có cuộc hẹn quan trọng.

Mặc cho đầu dây bên kia khấn khoản bao nhiêu , Hạnh Lâm chỉ một câu bất di bất dịch hàng trăm , hàng vạn lần rồi, giọng oanh vàng của cô cứ như thế buộc người ta phải đợi . Dù thật sự giờ này tổng giám đốc của cô đang nhơn nhơ xem báo trong phòng chẳng bận rộn gì.

-Chị Hạnh Lâm.

Vừa đặt cạch điện thoại xuống bàn , Hạnh Lâm đã giật thoát người trước một gói đầy những trái chuối chiên , giòn tan , nóng hổi :

-Trời đất ơi.

Đưa tay lên ôm ngực hoảng hồn , Hạnh Lâm mắng ngay không cần nhìn thấy mặt . Công ty này còn ai hơn thằng Tân tài xế dăm giòn mặt cô cái kiểu

này.

-Thằng ma ! Mới sáng sớm đã muốn dọa người ta chết vì giết mình sao ?

-Em không dọa chị đâu . Cứu em với Hạnh Lâm ơi.

Tiếng bước chân lay động rồi Tân hiện ra trước mặt với một hình thù quái đản . Tóc tai rũ rượi, áo quần xóc xếch , còn mặt mũi bơ phờ như vừa chui từ âm phủ lên đây vậy.

-Trời ! - Hạnh Lâm tròn tròn đôi mắt không tin nổi - Mà làm gì mà kinh dị vậy ? Biển ngay ! Tổng giám đốc trông thấy thì toi mạng bây giờ.

-Cho em vào gặp tổng giám đốc đi - Ngồi luôn xuống ghế , Tân cất giọng u sầu - Không thôi em chết mất.

-Gặp tổng giám đốc với hình hài như vậy hả ? Hạnh Lâm càng kinh hãi - Mà ở đâu ra mà như thế ?

-Cho em xin miếng nước - Tân thều thào mệt mỏi - Chị biết không , hai ngày rồi em không chớp mắt tí nào . Em cũng vừa từ Đồng Tháp về đến đó.

- Đồng Tháp - Rót cho Tân ly nước, Hạnh Lâm chợt nhớ - Đúng là hai ngày trước Tân có lịch đưa tổng giám đốc xuống đồng tháp khảo sát địa hình .

Nhưng tổng giám đốc đã về ngay vì sáng còn dự một cuộc họp quan trọng . Sao bây giờ thằng Tân mới mò về đến ?

-Xe hư - Uống một hơi hết ly nước lọc, Tân nói mà như khóc - Chị biết không , giám đốc đã phải đi xe đò về Sài Gòn đó.

- Đi xe đò - Hạnh Lâm nghe thất kinh hồn vía - Mà dám sao Tân ? Chuyện động trời rồi.

-Em biết - Tân bứt đầu khở sở - Nhưng tháng này em gặp sao quả tạ hay sao ấy . Thường ngày không sao cả , đúng vào ngày tổng giám đốc đi lại bi hư . Hạnh Lâm, nghĩ cách nào giúp em đi . Hôm rày về chị thấy tổng giám đốc có bực mình không ?

Căn môi suy nghĩ một lúc, Hạnh Lâm nhẹ lắc đầu . Tổng giám đốc quả

không có biểu hiện gì nhưng không phải như thế là thằng Tân thoát thân đâu . Xưa nay , tổng giám đốc nói tiếng thâm trầm , kín đáo. Hành động và lời nói ít ai lường trước được.

-Sao hả , có cách gì không ?

Thấy Hạnh Lâm ngồi im , không nói, Tân nóng lòng lên tiếng:

-Tao chưa thể nghĩ ra - Hạnh Lâm thở dài - Nhưng trước mắt mày mau trở về tắm rửa , dọn lại thân hình . Để như vậy , một lát e hù nhiều người lắm.

-Không , Tân bỗng lắc đầu - Em không thể nghỉ ngơi, càng không nên tắm rửa . Hạnh Lâm , cho em vào gặp tổng giám đốc mau đi.

-Với bộ dạng này ư ? - Hạnh Lâm tròn mắt rồi như chợt hiểu ra . Thằng này ma mãnh muốn dùng khổ nhục kế đây . Nhưng chưa hẹn trước, làm sao vào gặp được.

-Thương em , giả lơ một lần đi - Hiểu Hạnh Lâm còn ngần ngại điều gì , Tân nài nỉ - Bất quá xong chuyện rồi, chị đồ thừa em xong vô đại.

Chớp mắt Hạnh Lâm nghe khó xử . Xưa nay , cô chưa phá lệ bao giờ . Tổng giám đốc nguyên tắc lắm . Nghe đâu mấy người đã bị đuổi việc vì dám cãi lời . Nhưng... thương thằng Tân quá cô đành liều.

-Nhớ nói cho thương tâm đó.

-Em hiểu rồi - Mừng rỡ , Tân bước ngay đến trước cửa phòng , bất chợt đẩy vào thật nhẹ trong tiếng vái trời của Hạnh Lâm.

Đang để tâm lên màn hình vi tính, dõi theo tình hình cổ phiếu , chợt nghe tiếng chân người, Huy Trần ngẩng đầu lên giật dử . Quá lắm mà ! Đã thành văn bản hẳn hoi . Từ bây giờ đến tám giờ là thời gian riêng của anh . Dù Tổng Thống cũng không cho gặp . Vậy mà... Hạnh Lâm làm cho tên tài xế mắc ôn này vào gây rối.

-Tổng giám đốc !

Sững người trước tia nhìn đầy sát khí của Huy Trần một chút Tân bỗng òa

lên nước nở:

- Em thê thảm quá.

Bộ dạng thằng Tân đã thê lương, thêm tiếng khóc càng náo lòng hơn nữa . Nhưng vẫn không gây chút phản ứng nào trên mặt Huy Trần . Nhìn nó bằng cặp mắt thản nhiên , anh cho tay vào ngăn tủ lấy ra tờ quyết định đã ký sẵn của mình.

-Xuống tài vụ lãnh lương rồi biến mất ngay, công ty không cần những tài xế vô trách nhiệm như anh nữa.

-Tổng giám đốc - Không còn ý tứ , Tân chạy bò đến bên Huy Trần nắm tay anh cầu khẩn - Xin đừng đuổi em , em hứa... sự cố đó sẽ không bao giờ còn xảy ra trong đời em nữa . Cho em ở lại công ty , tội nghiệp hoàn cảnh em , mẹ già , con dại.

-Hoàn cảnh của anh thế nào thì cũng là việc của anh, tôi không có thời gian để nghe đâu . Tôi chỉ biết anh là người vô trách nhiệm , không dùng được . Biến ngay và bảo Hạnh Lâm vào gặp tôi lập tức.

Nói rồi Huy Trần lại hướng tia nhìn của mình vào màn hình vi tính . Biết mỗi lời van nài với anh bây giờ là vô giá trị . Tân nhặt tờ quyết định trên bàn thất thểu bước ra . Thảm ân hận đã không nghe lời Hạnh Lâm , để hại luôn cô như vậy :

-Sao ? Sao hả ? - Thấy Tân bước ra , Hạnh Lâm nôn nóng hỏi ngay.

Không đáp , Tân chìa cho cô tờ quyết định . Hạnh Lâm cầm lấy rồi kêu lên hốt hoảng.

-Bị đuổi thiệt à ! Trời ! Chỉ trợ cấp một tháng lương thôi -Thở ra một hơi dài, Hạnh Lâm nhìn Tân thông cảm - Sao mà không năn nỉ.

-Hết lời rồi - Tân âu sầu như tàu lá héo . Hạnh Lâm nhặt một trái chuối trên bàn đưa cho nó.

-Ăn đi.

Cầm lấy trái chuối , Tân biết Hạnh Lâm chỉ có thể an ủi mình đến thế . Cô chẳng giúp gì được cho anh đâu . Một năm làm tài xế, anh còn lạ gì tính nết của Huy Trần . Anh ta như không phải được cấu tạo bằng xương thịt mà là một cỗ máy cứng nhắc . Độc tài, bảo thủ và đôi khi tàn nhẫn nữa . Anh dường như không bao giờ thông cảm cho kẻ khác . Càng không biết thương tha nhân viên dù thân tình dù được việc đến đâu , chỉ một lần sơ xuất phạm lỗi là bị đuổi ngay không thương tiếc . Ở đời , ai không một lần sơ xuất chứ.

-Thôi, đừng buồn nữa.

Thấy thằng Tân cầm trái chuối mà thở ra , Hạnh Lâm thương tình:

-Mai tao giới thiệu cho một chỗ lương thấp một chút , nhưng...

-Hạnh Lâm ! Vào tôi bảo...

Chiếc máy điện đàm bỗng vang lên , giọng Huy Trần bực bội cắt ngang lời Hạnh Lâm đang nói . Giật mình ngẩng dậy , chợt nhớ ra Tân kêu lên hốt hoảng

-Thôi chết ! Tổng giám đốc kêu chị mà em quên mất.

-Kêu tao ! - Mặt Hạnh Lâm bỗng chốc xanh lè . Muốn hỏi thêm thằng Tân vài câu nhưng lại e tổng giám đốc nóng lòng, đành lật đật bước nhanh vào với tâm trạng đầy hoang mang lo lắng.

Vái trời... Còn lại một mình ngoài phòng Hạnh Lâm , Tân ngồi đứng không yên , bàn tay chập lên ngực . Mong sao Hạnh Lâm bị mắng vài câu . Đừng vì mình mà bị đuổi. Trời ơi nếu như vậy tội của anh nặng lắm.

-Tân ! Mà y làm gì quần quần như con gà đau bụng đẻ vậy hả ? - Cửa phòng Hạnh Lâm bật mở rồi một giọng người nghe đôn hậu vang lên ấm áp - Coi hình thù mày nữa , sao giống như vừa trộm nhà ai vậy ?

Ngẩng đầu lên , nhận ra người vừa bước vào là Huy Bằng cha ruột của tổng giám đốc, Tân òa lên mừng rỡ.

-Cố vấn ơi ! Cứu con với . Không thôi con chết mất.

Nhướng đôi mày nhân hậu lên , ông ngơ ngác rồi chột hiểu ngay.

-Lại bị tổng giám đốc trừ lương hả ?

Cười cười cho tay vào túi lấy ra mấy trăm ngàn , ông đưa hết cho Tân:

-Cầm lấy.

- Dạ không , không phải trừ lương ạ - Lắc đầu , Tân đẩy trả ông số tiền rồi chìa ra tờ giấy quyết định sa thải - Mà là cái này đây ạ.

-Quyết định thôi việc - Lia mắt nhanh qua tờ giấy , ông giật mình - Cha !

Không đơn giản thật rồi nói ta nghe , có chuyện gì ?

- Dạ... cúi đầu , không giấu giếm Tân kể ông nghe sự cố ngoài ý muốn của mình với niềm hy vọng . Bởi tuy là cha con với Huy Trần , nhưng tính nết ông hoàn toàn trái hẳn . Ở công ty này , người ta nể sợ tổng giám đốc bao nhiêu thì yêu kính ông Bằng bấy nhiêu . Với các nhân viên nêu Huy Trần là một hung thần , thì ông Bằng là một ông tiên . Nhân từ , đôn hậu . Bao nhiêu lần rồi ông giúp họ thoát khỏi cơn thịnh nộ của Huy Trần . Chở che họ trước những lỗi lầm không cố ý . Không chỉ thế, ông còn giúp đỡ họ về vật chất . Ai gặp khó khăn gì , chỉ cần mở miệng than là ông móc túi ngay khi vài chục lúc vài trăm , ông thật sự xem đám nhân viên như con cháu.

Ông không còn quyền hành gì nữa chỉ là cố vấn trên danh nghĩa , lại rất hiền lành chẳng so đo, tính toán , cũng chẳng có ý kiến gì trong các cuộc họp hội đồng quản trị . Thế nhưng ai cũng tôn trọng , nể nang ông . Tổng giám đốc Huy Trần cũng thế . Anh có thể độc tài, có thể lạnh lùng với cả nhân gian , nhưng không thể không vâng lời, không kính trọng ông . Với ông , anh là hiếu tử.

- Sao ? Cả Hạnh Lâm cũng có nguy cơ bị đuổi à.

Nghe thẳng Tân kể mà ông nghe hoảng sợ... Chuyện nghiêm trọng thật rồi .

Không thì Huy Trần chẳng đời nào dám đuổi Hạnh Lâm , cô thư ký đích

thân ông tuyển lựa.

Bước vội vào phòng , thấy Hạnh Lâm gục đầu thút thít, còn Huy Trần tay hý hoáy viết nhanh . Biết nó đang ra quyết định , ông vội lên tiếng can.

- Huy Trần ! Con định sa thải cả Hạnh Lâm sao ?

- Phải - Huy Trần không ngừng tay - Con không chịu nổi cung cách làm ăn vô trách nhiệm , xem thường cấp trên của cô ta được.

Đưa mắt ngăm bảo Hạnh Lâm hãy ra ngoài, ông mỉm cười đôn hậu:

- Vô trách nhiệm , xem thường cấp trên ư ? Con dùng từ nặng quá . Ba đã nghe thằng Tân kể lại rồi . Chuyện chỉ vì chiếc xe bị hư thôi, cả Hạnh Lâm và thằng Tân đều không có lỗi.

- Ba đừng bênh vực cho họ - Ký rẹt vào tờ quyết định , Huy Trần hạ giọng - Ba có biết chỉ vì chút tác trách của nó , con suýt đã bỏ mạng rồi không.

- Bỏ mạng ? - Ông ngồi xuống ghế, kinh hoàng - Có chuyện khủng khiếp vậy sao ?

- Ba ! Đừng hốt hoảng quá, con đã bình yên trở về rồi - Hối hận vì đã làm cha lo sợ , Huy Trần bước đến gần ông , cất giọng ôn tồn.

- Ủ , đúng là không có chuyện gì - Nắm tay Huy Trần kiểm tra, thấy nó còn nguyên ông bình tâm cả giọng - Mà chuyện gì đã đến với con ? Bị cướp à ?

- Còn hơn thế nữa - Nói đến đây , con giận lại tuôn tràn . Không nhịn được Huy Trần kể ông nghe câu chuyện mình đã dẫn lòng giấu nhem . Câu chuyện của anh như còn đó trên chuyến xe cuối trong ngày.

- Ra thế ! Ra thế !

Nghe con kể mà ông không thể không cười . Trời ơi ! Thằng Huy Trần chững chạc , lạnh lùng, bản lĩnh nhà ông mà lại gặp chuyện khôì hài đến thế ư ? Trách sao nó chẳng điên lên, chẳng muốn đuổi hết người của công ty chứ ? Ông hiểu , ông hiểu thật mà . Tâm trạng của con lúc này chỉ muốn giết người thôi, cầu mong... cô gái kia đừng bao giờ cho nó nhìn thấy nữa .

Không thì... cổ sống chẳng yên đâu.

- Ba !

Thấy ông cứ cười , Huy Trần giậm chân nhăn nhó:

- Con đã khổ sở đến thế mà ba con cười được hay sao ? Mấy đêm liền , ba biết không con đã mất ăn mất ngủ sợ không biết cô ta có bệnh truyền nhiễm gì không , cũng như không sao biết được chai dầu của cô ta sẽ gây ra tác dụng phụ gì . Mà mỗi lần nhớ lại, con lại nghe buồn nôn khó chịu.

- Ừ ..ừ ..- Chợt nín cười , ông nhìn Huy Trần chăm chú . Nét mặt nó sợ hãi trong đáng thương, trong ngây thơ quá . Hệt như năm nào nó mới vừa lên chín tuổi . Ở nhà một mình "ị" ra con lãi , ngõ mình ị ra khúc ruột đến ngất đi . Khi biết được sự thật lại không dám đi ị nữa . Nhịn đói suốt một tuần liền, mà mẹ cha nào hay biết, đến lúc bụng trương lên đau oằn oại đưa vào bệnh viện mới phát hiện ra , tội nghiệp , thật là tội nghiệp.

Thở dài ra , ông thấy mình có lỗi với con nhiều lắm . Nhân cách nó không hoàn thiện, trở nên lạnh lùng, độc ác thế này tất cả cũng tại ông và mẹ nó . Cả hai đã bỏ mặc con lẻ loi , cô độc suốt tuổi thơ , bạc tiền dư dả vật chất thừa mứa thì sao ? Hạnh phúc gì khi vừa mở mắt chào đời đã được đẩy cho bà vú . Làm sao trách nó không biết thương người , khi cuộc đời nó không một lần được mẹ yêu thương âu yếm . Bàu sữa ngọt ngào của vú mẹ , nó cũng không một lần ngậm đến thì nó hiểu thế nào là sự hy sinh che chở.

Huy Trần đã lớn lên trong sự thù hận của mẹ , sự dửng dưng lạnh nhạt của cha và tệ hại hơn là trong đòn roi , chửi rủa chẳng chút thân tình của bà vú già hay cái kính, từ bản thân mình như hạt giống tự sinh tồn giữa đất khô cằn và môi trường khắc nghiệt . Nó đã tự vươn mình thành một cành cây cứng khô, khắc nghiệt , thù nghịch với cuộc sống quanh mình.

Mãi đến lúc sinh nhật thứ hai mươi của Huy Trần , tình cờ đọc được quyển nhật ký của con , ông mới giật mình thảng thốt . Như một kẻ lâu ngày u mê

trong cõi mộng , ông bàng hoàng chột tỉnh.

Hối hận vì đã bỏ bê con , ông quyết tâm sửa đổi . Vứt bỏ quá khứ cùng nỗi dày vò của lương tâm , ông đặt hết tinh thần vào đứa con trước mắt . Cuộc đời không như ý muốn , nhưng con ông có lỗi gì ? Cả vợ Ông cũng thế , tại sao ông phải bắt họ gánh chịu những hậu quả do lỗi lầm của người đời trước. Dồn tất cả yêu thương tâm huyết , ông dành cho con sự quan tâm mình có được . sáu năm dày kiên nhẫn dùng tình thương cảm hóa , ông chỉ có thể làm tan một chút băng trong lòng nó . Cũng như chỉ có thể khiến nó yêu thương lắng nghe và vâng lời mỗi mình mình.

Lòng độc tài, thói ích kỷ và đố kỵ trong lòng nó tiếc thay đã bị hai mươi năm dài ăn sâu vào tâm não , không thể nào bôi xóa.

Bất lực , ông chỉ biết đền bù cho những nạn nhân bị con làm tổn hại cũng như chỉ biết bằng lòng an phận cũng ý nghĩ : ít ra nó cũng đã biết quan tâm lo lắng đến ông rồi.

Hai mươi sáu tuổi, với cương vị tổng giám đốc một trung tâm địa ốc tầm cao Đông Nam Á . Con trai ông là một người thành đạt, là một chàng trai chững chạc lắm rồi , vậy mà... bất ngờ thay , chỉ việc đối phó với một cô gái không cùng giai cấp với mình lại nghe lúng túng , vụng về . Trái tim ông như vỡ ra với niềm hạnh phúc, với tình thương vô tận . Con của ông hãy còn là thằng bé ngây thơ, ngốc nghếch , nó vẫn cần bàn tay ông dìu dắt qua từng khúc quanh ,lối ngoặt của cuộc đời.

- Ba à ! Con bị bề bàng như thế, ba vui lắm sao mà cứ cười hoài ?

Huy Trần lại kêu lên cáu bẳn , giật mình ngẩng dậy , ông biết mình không nên làm phật lòng con giữa lúc này.

- À , không . Ba cười mình . Ba cười mình lắm cảm thôi, tôi thằng Tân và Hạnh Lâm như vậy đáng bị đuổi lắm. Con đưa tờ quyết định cho ba , tự tay ba sẽ sa thải chúng.

- Ba sa thải họ ?

Lần đầu tiên nghe ông tán thành ý kiến của mình một cách thoải mái và vui vẻ, Huy Trần không khỏi ngạc nhiên:

- Phải . Sa thải họ vì lần này con nói đúng.

Hiểu cái nhướn mày của con , ông ôn tồn giải thích:

- Đưa tờ quyết định cho ba , rồi cùng xuống phòng kinh doanh xem họ làm ăn thế nào rồi...

Không thích đặt chân vào cái nơi giao dịch ồn ào , để phải chanh miệng nói cười với khách hàng đó một chút nào , nhưng nể tình cha đã đồng ý cùng quyết định của mình , Huy Trần uể oải đứng lên.

- Chừng mười phút thôi đó nhé.

Anh ra điều kiện , ông Bằng vui vẻ :

- Bao nhiêu cũng được mà.

Khoác vai sánh đôi cùng con như hai người bạn , ông Bằng nhanh nhẩu mở cửa bước ra . Siêu thị địa ốc là nơi ông thích đưa Huy Trần đến nhất . Nơi đây đông người, đủ thành phần giai cấp . Hy vọng một ngày nó tách được cái vỏ ốc của mình , biết làm người cởi mở.

- Ông cố vấn , Tổng giám đốc ! Như nóng lòng chờ , vừa thấy ông và Huy Trần mở cửa bước ra, Hạnh Lâm lập tức ào ngay lại

- Cầm lấy !

Tạo nét mặt nghiêm , ông dẫn tờ quyết định vào tay Hạnh Lâm sau khi viết hai chữ yên tâm vào tay cô.

- Dạ !

Nhận được tín hiệu , Hạnh Lâm thôi không khóc , cùng với Tân , cô đứng nhìn theo bóng hai người khuất dần vào cầu thang máy.

- Cha ! Ôn ào náo nhiệt quá - Nhìn qua lượng khách tấp nập ra vào siêu thị, ông Bằng kêu lên vui vẻ hứa hẹn một ngày làm ăn khăm khá rồi đây.

- Dạ... Chào tổng giám đốc.

Các nhân viên tiếp thị thoáng thấy bóng Huy Trần thất sắc , vội đứng ngay ngắn lại . Vội nở nụ cười niềm nở một cách khác thường với khách hàng.

- Đến bắt chuyện với khách hàng đi con.

Đầy ào Huy Trần , ông nhắc khẽ khi thấy anh cứ đứng ì ra trầm mặt ngó.

- Nắm tâm lý khách hàng cũng là một yếu tố thành công đó.

- Dạ - Huy Trần gật đầu, bước đi như cái máy . Ông nhìn theo một lúc rồi quay sang bắt chuyện với đôi vợ chồng mới cưới đến mua nhà . Nghe họ băn khoăn về số tiền ít ỏi của mình , ông cảm thấy vui vui và bỗng ước được trở lại như họ vậy . Ước được nói với họ rằng ngày xưa có một thời ông cũng được sống trong hạnh phúc , từng ước mơ có một mái nhà nhỏ bé , nhưng của riêng mình, của riêng đôi vợ chồng cùng nhau tạo dựng.

- Cha !

Mãi mê ngẩn nhìn cô gái trẻ nũng nịu với chồng về bao ý niệm lãng mạn và mơ mộng của mình , ông bỗng nghe tay áo mình giật giật . Huy Trần đã quay trở lại như thường khi , ông nhăn mặt ép con:

- Còn sớm mà . Thêm năm phút nữa đi con.

- Không phải - Mắt Huy Trần đầy vẻ khẩn trương - Cô ta đang tìm con.

- Cái gì ?

Ồn ào quá , ông nghe không rõ.

Huy Trần kéo ông qua một góc:

- Con nói cô ta đến tìm con.

- Cô nào ?

Ông không hiểu và ngạc nhiên trước vẻ sợ hãi của con:

- Thì... cô ả trên xe đồ đó - Huy Trần như cuống lên - Sao lại đến tìm con chứ ? Cô ta muốn gì ? Có phải tổng tiền không ?

Cô gái trên xe đồ? À... Ông đã nhớ ra rồi , nhưng sao lại tổng tiền ?

- Cô ả là xã hội đen đó muốn đem chuyện bịch nước mía ra uy hiếp con đây cha ạ ! Phải làm sao , cha dạy con với ?

Dạy ư ? Ông như không tin vào tại mình nữa . Có phải Huy Trần , tổng giám đốc lòng danh nổi tiếng lạnh lùng và bản lĩnh được thương trường nể mặt đây không ? Sao lại lo sợ cuống cuồng như một đứa bé ăn vụng bị mẹ bắt gặp vậy ?

Chuyện bịch nước mía , chuyện nó nôn trên xe cộ gì ghê gớm sao lại sợ bị người nghe chứ ? A... thì ra... thằng con của ông đã trưởng thành không cần đối. Nói chỉ lớn về thể xác, còn tinh thần, cung cách đối nhân xử thế nó hoàn toàn mù tịt . Cái tôi trong người nó lớn quá nên rất sợ sĩ diện, sợ xấu hổ với mọi người . Chà ! Chiếc xe bị hư của thằng Tân xem ra được việc . Nó giúp ông nhìn rõ hơn tâm hồn thằng con trai tưởng không còn thuốc chữa của ông rồi.

- Tiên hạ thủ vị cường - Ông trầm giọng - Đừng để địch thủ ra tay trước .

Con hãy thẳng thắn đến gặp cô ả rồi cao giọng hỏi ả muốn gì , hãy chứng tỏ bản lĩnh cho ả thấy rằng con là người không dễ gì uy hiếp được đâu.

- Dạ - Huy Trần gật đầu bước đi ngay . Được mấy bước bỗng quay trở lại.

- Lỡ như cô ấy là to lam mất mặt con thì sao ?

- Cô ả sẽ không dám là một khi có ý định tổng tiền - Ông nói với vẻ quả quyết - Huy Trần suy nghĩ một lúc rồi bước đi ngay . Mỉm cười, ông bước theo con , thầm tin chắc cô gái ấy không bao giờ muốn tổng tiền Huy Trần bằng bịch nước mía uống chung kia . Song lý do nào khiến cô ta đến đây thì ông không biết được.

- Này cô kia ! Muốn gì đây hả ?

Đang lom khom dõi tìm trong mớ hình thu nhỏ khu đất cần mua , Khả Doanh bỗng giật nảy người vì bị một bàn tay đập vào vai đau điếng , ngỡ Tâm Như gọi mình bằng cung cách ấy , cô ngẩng dậy cự ngay :

- Con khi ! Biết đâu không ? Ủa ! Là anh hả ?

Cầu mang bỏ giữa chúng , quên luôn cơn giận , cô tỏ ra mừng rỡ:

- Trời ơi ! Ở đâu ra vậy ? Chèn ơi ! Mặc áo vest , trong đẹp trai qua trời há.

Cái giọng cô bài bãi , thu hút sự chú ý của mọi người . Nhất là đám nhân viên vốn hay tò mò chuyện sếp . Hoảng quá , Huy Trần kéo cô vào một góc :

- Im đi - Làm gì mà la dữ vậy ?

Khả Doanh cười tươi:

- Tại tôi mừng quá , anh khỏe không ? Hôm đó về có sao không ?

- Im đi ! Huy Trần nạt khế - Muốn gì ? Cô nói lẹ đi tôi không có thời gian để mặc cả với cô đâu.

- Muốn gì ư ? - Khả Doanh nghiêng nghiêng đầu ngơ ngác , rồi chợt nhìn thấy tấm bảng tên trên ngực áo của anh giống như bảng hiệu của cô nhân viên lúc nãy quá, cô reo lên - À ! Anh là nhân viên của công ty này hả ?

Giúp tôi mua một miếng đất đi.

Mua một miếng đất . Huy Trần trợn mắt, không ngờ cô gái này táo để tham lam thật, chỉ một tí bí mật dám tống tiền anh một miếng đất à ?

- Đi . - Vẫn vô tình , Khả Doanh tự nhiên nắm tay Huy Trần lay mạnh - Anh làm ở đây , anh biết rõ hơn tôi, giúp chỉ giùm tôi một miếng đất tốt , chứ một mình tôi sợ mua lầm lăm.

- Cô mua... - Liếm môi, Huy Trần hỏi lại - Bằng tiền của cô có phải không ?

- Dĩ nhiên rồi - Khả Doanh lạ lẫm - Chẳng lẽ... mua đất cho tôi mà bắt anh trả tiền sao ? Lãng xẹt.

- Cô chỉ muốn bấy nhiêu thôi phải không ?

- Bấy nhiêu thôi - Khả Doanh ngây thơ - Mà anh có giúp không ? Sao hỏi nhiều quá vậy ?

- Giúp - Huy Trần gật đầu thoải mái . Không ngờ điều kiện tống tiền của cô ả nhẹ nhàng như vậy lại có lời cho anh nữa - An tâm đi tôi sẽ giúp cô mua

một miếng đất tốt không ngờ được.

- Vậy thì cảm ơn anh - Lại nắm lấy tay Huy Trần , mặc cho anh cố gỡ ra , Khả Doanh bước đi nhún nhảy.

Chỉ là sự tình cờ , rời chỗ nấp , nhìn theo bóng hai người , ông mỉm cười thú vị . Cô gái trông hay quá , chưa gì đã tạo được ấn tượng với Huy Trần . Xưa nay, thằng con của ông chưa giúp ai bao giờ cả . Dù lần này là sự hiểu lầm , nhưng giúp vẫn là giúp , vẫn là sự quan tâm , là điều ông mong đợi.

Chưa đầy hai ngày , cô gái kia và con ông đã có hai lần chạm mặt. Toàn trong những tình huống khác thường thế này thì hẳn là có duyên rồi , có thể kết thành đôi không nhỉ ?

Điều này xem ra quá xa vời , Huy Trần xưa nay vẫn phản đối lập gia đình , cái tội lớn trong nó không muốn yêu thương , càng không muốn sẽ chia cho ai nửa trái táo của cuộc đời , mình . Nhưng biết đâu... Một phép màu sẽ cũng cô gái ấy xuất hiện , giúp ông giải quyết vấn đề này.

- Bao nhiêu ? Cô nói lại đi . Miếng đất này nhiều hả ?

Đang mơ màng cùng viễn ảnh tương lai thật huy hoàng , ông bỗng giật thót người , bởi một tiếng hét thật thanh vang thật lớn bên tai.

- Dạ... một tí hai ạ - Giọng cô nhân viên nhỏ nhẹ.

- Một tí hai ? Trời đất ! Sao mà đất vậy ?

Thì ra là tiếng cô gái đi cùng với Huy Trần . Cô ta đã được con ông chỉ cho mua một miếng đất mặt tiền thật đẹp.

- Dạ không đất đâu ạ - Trước mặt giám đốc cô nhân viên cố chứng tỏ mình là một người có tài thuyết phục - Công ty chúng tôi bán đúng giá thị trường. Xin mời cô xem lại, khu đất của chúng tôi quả là sáng giá.

- Không xem , không xem lại đâu . - Khả Doanh kêu lên sợ hãi . Giây lâu , bỗng hỏi rụt rè - Chị Oi! ở đây có khu đất nào giá khoảng hai ba chục triệu không ?

- Sao cô ?

Cô nhân viên trợn mắt, còn ông thì suýt phá lên cười trông vẻ mặt ngổ ngổ của cô ta, kinh nghiệm đã cho ông biết đây là chú cừ non lần đầu đi mua đất.

- Thưa , ở đây là siêu thị lớn , chúng tôi chỉ rao bán toàn biệt thự và đất nền cao cấp , giá thấp nhất cũng gấp mười giá cô vừa nêu ra - Phút bất ngờ trôi qua , cô nhân viên chừng như cũng tội nghiệp Khả Doanh nên lên tiếng chỉ - Muốn mua đất nên phân lô theo giá cô nói, hãy ra những gò đất nhỏ , họ đang bán bán đầy đường , cô không nhìn thấy sao ?

- Tôi thấy , nhưng... - Khả Doanh thở dài ra - Không tin tưởng họ , ngừng một chút như nghĩ ra , cô quay về hướng Huy Trần mừng rỡ.

- A , hay là anh dắt tôi tìm mua một miếng vậy đi.

- Cái gì ? - Huy Trần chỉ tay vào mặt mình giận dữ - Mắc tới vậy mà cũng có lòng sục mua một miếng đất giá hai, ba chục triệu à ?

- Không được sao ? - Khả Doanh chom chớm nước mắt.

Huy Trần lắc đầu :

- Không được.

- Tôi biết anh không rảnh - Khả Doanh năn nỉ , nhưng giúp giùm tôi một lần đi , xong rồi , tôi trả hoa hồng cho anh.

- Trả hoa hồng cho tôi ? - Huy Trần hét lớn.

Biết con cảm thấy bị xúc phạm , ông vội bước ra giải cứu.

- Huy Trần ! Đừng tuyệt tình thế, giúp cô ấy một lần đi . Đừng quên chuyện lần đó ..

Nghe cha nhắc Huy Trần lập tức nhớ ngay , mất hết ngay vẻ hững hờ ban đầu anh gật đầu , giọng íu xiu:

- Được rồi, đi thì đi.

Cùng Khả Doanh bước nhanh ra cửa , anh không hay sau lưng cha của mình đang mỉm cười tủm tỉm.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 3

Dần lòng không ngó đến nó rồi , vậy mà đi ba vòng bảy lồi, ông Bằng lại thấy mình dừng chân trước nó , Chà ! Mẫu mã trong ngẫu quá, âm thanh nghe đã vô cùng, thế mới biết máy móc ngày càng hiện đại . Mới mua hôm qua , hôm nay đã lạc hậu rồi.

Một trăm triệu . Hừ ! giá hơi đắt , nhưng cái ông chân chừ , do dự Ở đây không phải vì tiền mà vì ở nhà ông hãy có rồi . Một dàn VCD hiện đại . âm thanh chất lượng tuyệt hảo chẳng kém gì dàn đang được bày bán trên giàn kia . Có phải lâu gì dàn âm thanh đó ông chỉ mới mua cách nay sáu tháng thôi . Thời gian bảo hành còn chưa hết . Đồ đạc nhà ông thường xuyên thay đổi , từ salon đến phòng màn , bàn ghế . Nhưng... thường xuyên nhất là các phương tiện giải trí nghe nhìn . Đầu máy VCD , amply , dàn loa... tất cả đều là đồ thượng hạng , modern tối tân nhất . Thế nhưng... mọi khi thị trường ra hàng mới , mẫu mã mới là chúng bị đem đổi ngay lập tức . Đôi khi có món xài chưa đầy một tháng.

Chơi nông đốt tiền chẳng ? Với một số người và chủ các cửa hàng kim khí điện máy thì đúng là như thế . Nhưng với ông, nó có một lý do chính đáng ,

tất cả cũng vì Huy Trần thẳng con trai duy nhất của ông.

Với tính khí thất thường , thâm trầm , độc tài và ích kỷ , lạnh lùng giấu kín tình cảm của mình , Huy Trần không có bạn . Người ta không thèm chơi với nó , và ngược lại , nó cũng chẳng thèm kết thân dù chỉ một người. Xong công việc ở công ty nó lại về nhà giam mình giữa bốn bức tường . Từ đó tương , bốn món ăn chơi đều không thích . Cả thuốc lá , nó cũng không buồn hút nữa.

Những người bạn đồng liêu , ai gặp cũng khen ông tốt phước , sinh được thẳng con chí thú làm ăn . Chẳng biết chơi ..cũng chẳng biết phá tiền .

Nhưng với ông đó lại là điều bất hạnh.

Hơn ai hết, ông biết rõ cuộc sống của con là cuộc sống không lành mạnh , là cuộc sống của một người bất bình thường , như một tế bào tách rời guồng máy làm việc chung của cơ thể sống . Sớm muộn gì nó cũng tự hủy diệt , tự đào thải mình thôi

Tất cả là bởi do mình . Nhìn đám bạn cùng trang lứa Huy Trần hồn nhiên cùng cuộc sống ông đau thắt ruột gan . Thèm muốn con mình trở về đúng bản chất một chàng trai mới lớn ai cũng bảo ông khùng khi nghe mong rằng Huy Trần có một lần say xỉn , một lần tranh giành gái đến đánh nhau u đầu sút trán.

Ảo vọng , tất cả chỉ là ảo vọng xa vời . Một tràng cười vô tư, một câu nói đùa cùng bạn bè Huy Trần còn không có được , thì nói đến chuyện viễn vông , xa vời ấy . Cố gắng lắm , ông cũng chỉ có thể tạo được cho nó thói quen nghe nhạc.

Sáu năm về trước , trong lần sinh nhật thứ hai mươi , Huy Trần tình cờ nhận được chiếc máy headphone của người đồng sự tặng cho . Tò mò anh gắn thử vào tai và ông đã bắt gặp đôi mắt nó sáng rực lên thích thú . Ngón tay gõ nhịp , nó không hay mình vừa nhẩm lại câu hát của người ca sĩ.

Thế là lập tức ngay sáng hôm sau , ông đã đến trung tâm điện tử lớn nhất thành phố Sài Gòn tìm mua cho con dàn âm thanh hiện đại . Huy Trần bắt đầu có thú vui nghe nhạc từ đó.

Thấy con có niềm vui , ông mừng hơn bất được vàng . Tất cả các băng , đĩa nhạc nội ngoại đông tây , cái nào mới , cái nào hay ,vòng cũng mua về cả . Và... Huy Trần rất lạ Nó nghe nhạc không kén chọn , cũng chẳng có sở trường vàng , đến rap, rock gì cũng thích . Mở lên rồi nằm nghe quên cả thời gian.

Sợ lâu ngày con nhàm chán , sẽ bỏ mất thời gian này , ông phải thường xuyên thay đổi Huy Trần dường như cũng thích sự đổi thay này . Mọi lúc đi làm về , anh thấy dàn máy của mình đổi khác , đôi mắt to long lên sáng rực . Rồi lại nằm nghe cho đến sáng.

- Nay ông chủ ! Với những ý nghĩ trên , ông không còn do dự nữa , quyết định ngay - Lát chiều cho chuyên gia đến nhà lắp ráp dàn máy này cho tôi nhé . Chờ dàn củ về , thiếu đủ bao nhiêu , tính tiền sau.

- Dạ - Quá quen với sự ngông cuồng của vị khách từng đem đến hàng chục triệu lợi nhuận cho cửa hàng của mình , ông chủ vui vẻ gật đầu ngay , sốt sắng.

- Dạ được , dạ được ạ.

Mỉm cười gật đầu chấp nhận giao dịch , ông vừa toan bước sang quầy khác , bỗng nghe sau lưng mình vang giật giọng một cô gái quen quen.

- Ông chủ ơi cho hỏi . Tivi màn hình hai mươi inch này có cái nào đời cũ thật cũ không ?

Đã đời cũ , còn thật cũ . Hỏi hỏi lạ lùng của cô gái làm ông ngạc nhiên nhiều . Với quay đầu nhìn lại , ông nhận ra cô là người quen cũ.

- Ô! là bác hả ? - Cô gái cũng nhận ra ông lập tức . Không xa lạ , cô chính là Khả Doanh , cô gái một lần làm con ông bồi rồi.

Hôm qua , Huy Trần đưa Khả Doanh đi mua đất. Mau lắm , không đầy một tiếng , ông đã thấy con trở về rồi . Điều đó không làm ông ngạc nhiên . Đám cò con trong nghề địa ốc, gặp Huy Trần khác chi chuột gặp mèo . Có mời ngon nào không ói ra ngay chứ.

- Xong rồi hả ? - Ông hỏi.

- Xong rồi - Huy Trần cụt ngùn , không quan tâm lắm - Một miếng đất ngang năm , dài bốn mươi . Giá chỉ ba mươi triệu . Xa thành phố nhưng hợp về phong thủy.

- Thế à ! - Mắt ông long lanh sáng- Thế cô bé ấy không cảm ơn , không mời con ly nước nào à ?

- Có - Huy Trần hơi ngẩng đầu lên - Cô ta cảm ơn con rồi rít , rồi còn mời con đi ăn nữa.

- Sao con không đi ? - Ông hỏi và thừa biết câu trả lời của Huy Trần.

- Vô bổ , con cần gì bữa cơm của cô ta mời chứ ? Con không có tiền để ăn sao ?

- Con có nói câu đó với cô ta không ? - Ông cảm thấy buồn buồn.

Huy Trần gật đầu :

- Từ nay đừng làm phiền con nữa . Tất cả đã kết thúc sòng phẳng rồi.

- Thế cô ấy trả lời sao ? - Ông hỏi hộc.

Huy Trần nhún vai:

- Nói sao , còn nói sao nữa . Tất nhiên là gật đầu rồi.

Vậy là xong . Ông thở dài ra trách mình vội mừng thắm . Tất cả đã chấm dứt sớm hơn ông tưởng . Chim trời cá nước , giữa thành phố hàng triệu người này làm sao ông có cơ hội gặp lại cô ấy.

Thế mà chỉ một đêm , sáng nay ông đã gặp lại cô rồi . Nói không duyên cũng không được nữa.

- Bác không nhận ra con hả ? - Thấy ông ngẩng người ra nhìn mình lâu quá,

ngỡ ông quên mất mình rồi, Khả Doanh lên tiếng nhắc - Con là Khả Doanh , là cô gái mà hôm qua bác bảo con trai dắt đi mua giùm lô đất đó.

- À .. à... vờ như mới nhớ ra , ông gật đầu nhìn cô gái kỹ hơn . Ăn mặc thật gọn gàng, quần jean , áo thun . Không sang trọng , nhưng lịch sự . Có vẻ như vừa đi siêu thị xong, tay còn xách linh kinh túi to, túi nhỏ.

- Bác đi mua máy hả ?

Bước đến nắm tay ông , Khả Doanh cười thân mật:

- À... ừ... đến coi thôi . Tự nhiên nghe gần gũi , ông gật đầu cười đôn hậu . -

Hôm qua con và Huy Trần có mua được đất không ?

- Dạ được . - Khả Doanh cười tươi rói, giọng giòn riu rít như chim - Anh Huy Trần đã giúp con mua được miếng đất thật tốt lắm bác ạ . Nhưng anh ấy thật là lạ , không cần tiếng cảm ơn cũng không chịu cho con đãi một bữa cơm đền ơn nữa.

- Thế ta là cha nó có đáng được mời một ly cà phê không hả ? - Đột nhiên có ý nghĩ tìm hiểu về cô , ông gợi ý.

Khả Doanh gật đầu nhanh:

- Dạ được chứ ạ . Cháu còn đang định mời bác ăn hủ tiếu đây.

- Vậy bác cháu mình vào quán kia dùng nước chứ ?

Chỉ tay vào quán trước mặt , ông rủ rê:

- Đưa bác xách phụ cho . Cháu mua gì mà nhiều thế ?

- Dạ - Không khách sáo , Khả Doanh chia bớt cho ông hai cái túi ,cũng bước nhanh vào quán , cô riu rít kể ông nghe , buổi chiều nay của mình dành cho tất cả mọi người trong nhà trọ Văn Lai.

Bình boong... Bình boong

Chiếc đồng hồ trên tường thông thả buông đều mười hai tiếng . Nửa đêm rồi, vậy mà... trăn trở trên chiếc giường rộng thênh thang , ông Bằng không tài nào chợp mắt , cũng không biết sao . Chỉ biết lòng hiện thời trăm mối ngổn

ngang . Ông đã phải nghĩ nhiều... nhiều lắm về tất cả chuyện mình làm . Rồi lại như một cụ già lắm cảm cứ lặp đi, lặp lại mỗi một câu... Đúng hay sai ? Những điều ông đã làm và suy nghĩ trong quá khứ ?

Sao trời cho ông gặp Khả Doanh muộn thế ? Giả như ông được gặp cô từ hơn hai mươi năm trước , thì chuyện đâu đến nỗi... Chà ! Nghĩ rồi lại phì cười , ông thấy mình ngơ ngẩn làm sao . Hai mươi năm trước , Khả Doanh hãy còn là đứa bé đi chưa vững, sao có thể cho ông những lời khuyên chí tình, chí nghĩa.

Dù sao thì ông cũng nên cảm ơn trời đã khiến xui ông gặp cô bé ấy . Như ánh hồng sáng tỏ , cô giúp ông soi rõ lòng mình . Thì ra... Bao lâu nay , ông chỉ biết trách Huy Trần chỉ biết bảo con sống cô đơn , khép kín , ích kỷ với cái tôi quá lớn . Ông không ngờ , chính bản thân mình mang một cái tôi còn lớn hơn con nữa.

Ông đã làm khổ Hạnh Cầm . Phải , trời ơi , sao bao lâu nay , ông không sớm nhận ra điều này chứ ? Oán trách , thù ghét Hạnh Cầm trong khi , nàng chỉ là một nạn nhân đáng thương thôi . Khả Doanh đã nhận xét đúng.

Ông không hiểu , thật không hiểu vì sao mình lại kể tất cả với Khả Doanh khi chỉ mới gặp cô có một lần như vậy . Bao năm rồi, âm thầm với nỗi nhớ thương sâu muộn , ông chưa hề kể với bất kỳ ai . Hạnh Cầm và ngay cả với Huy Trần cũng thế . Trước lúc cưới Hạnh Cầm , ông từng có một mối tình nên thơ và mãnh liệt , đã ba mươi năm có dư rồi, trái tim của ông không một giây nguôi ngoai khắc khoải nhớ nhung . Nơi phương trời xa nào , người tình cũ của ông có êm đềm , hạnh phúc , hay vì một giây nông nổi nhất thời của gã trai mới lớn mà dở dang duyên nợ . Ôi... mỗi lúc nghĩ đến người xưa , trái tim ông đau thắt nghẹn . Lương tâm cắn rứt rã rời . Ông thậm hỏi : nàng có biết tấm chung tình ông dành tặng cho mình , ông đã không thể yêu ai khác ngoài nàng , kể cả Hạnh Cầm người chung chăn gối , người đã sanh

cho ông một đứa con trai thông minh tuấn tú.

Bao nhiêu năm chôn kín trong lòng , bỗng đem trút hết trong một phút . Liệu Khả Doanh có giữ đúng lời giữ kín cho ông ? Hay rồi lại đem kể cùng tất cả . Ông nghe hồi hộp quá, thăm trách mình đã yếu lòng trước nụ cười cởi mở của cô.

Cởi mở , hồn nhiên , thân mật , Khả Doanh là cô gái dễ dàng chiếm được cảm tình người khác qua một vài lần giao tiếp . Sự chân tình , gần gũi và sẵn sàng chia sẻ của cô khiến người ta khó giấu được lòng cũng như khó dùng lời giận dỗi , ông không ngần ngại trút hết niềm tâm sự cũng như đã đặt hết niềm tin vào cô vậy . Một cô gái nhân từ, độ lượng nhìn đời bằng đôi mắt lạc quan và luôn biết quan tâm đến mọi người như cô thì không là người xấu được.

Quá cả tin chăng ? Không đâu , một đời dọc ngang giữa thương trường , hạng người nào cũng đã gặp qua , ông không dễ bị người lừa lọc . Càng không dễ tin vào lời người khác để cao ánh giá mình.

Suốt buổi nói chuyện , Khả Doanh không một lần nói về mình , cái tôi trong cô nhỏ đến nói không trông thấy được . Lúc nào cô cũng chỉ biết quan tâm đến người khác . Thậm chí nghĩ bằng suy nghĩ của người khác nữa nhỏ nhất , vô tình thôi, cô không biết lời nói của mình đã làm lay động cả một tâm hồn băng giá.

-Cho một ly cà phê.

Yên vị xong , ông gọi cho mình thức uống khoái khẩu của mình :

-Ày ! Bác đừng uống cà phê.

Anh bồi chưa kịp quay lưng đã giật bắn người trước tiếng hét lạnh lạnh của Khả Doanh.

-Cho bác ấy một ly cà phê sữa thật ngon đi . Nhớ cho nhiều sữa đó.

-Ồ... nhưng mà... bác thích... - Sợ ngọt , ông xua tay gọi vòng theo anh bồi.

Khả Doanh đưa tay cản:

-Không sao , bác đừng sợ con có tiền mà.

Đừng sợ , có tiền... Phải hơn một phút ngó ra , ông mới hiểu ý Khả Doanh muốn nói . Trời ơi ! Không nhin nói ông bật lên cười ngất . Thì ra cô bé này ngỡ ông uống cà phê đen vì sợ tốn tiền đây . Vui thật , cô bé không biết mình đang ngồi đối diện với nhà tỷ phú Huy Bằng.

-Con nói thật - Con có tiền mà - Vẫn không hiểu ý nghĩa nụ cười của ông .

Khả Doanh vỗ bồm bộp vào chiếc túi đeo lưng lủng lẳng bên hông.

-Không... - Vừa cười , ông giải thích - Ta không sợ tốn tiền , chỉ vì thích uống cà phê thôi.

-Thích uống cà phê - Đôi mắt nhướng lên Khả Doanh tang ông thêm một bát ngờ - Không được đâu , bác nên bỏ cái thói quen không tốt ấy . Uống cà phê thường xuyên không có lợi cho sức khỏe của bác đâu . Nhất là những người bị chứng cao áp huyết như bác vậy.

-Sao cháu biết bác bị chứng cao áp huyết ? - Ông giật mình đánh thót . Quả thật, ông mắc chứng bệnh này , nhưng... không đến nỗi nghiêm trọng lắm . Ông chưa từng nói với ai bao giờ cả.

-Thì nhìn mặt bác thôi - Rút vai , Khả Doanh cười khúc khích - Và tướng người bác nữa.

-Tinh tế lắm - Ông gật gù công nhận . Khả Doanh nhẹ đặt tay lên vai ông.

-Bác không nên uống cà phê , không được ăn mặn và nhiều mỡ . Mỗi lần thấy chóng mặt là lập tức chắt một trái dưa rồi nặng chanh vào uống . Ăn rau cần cũng có thể làm hạ huyết áp đó bác à.

Nhìn mặt Khả Doanh đầy khản trương và lo lắng , ông không khỏi chạnh lòng . xưa nay... ngoài Thục Nhân ra , ông chưa được ai quan tâm , lo lắng chân tình như cô vậy.

- Được rồi , đừng cần nhần nữa - Ông cười trong hạnh phúc - Ta nhất định sẽ

nghe lời cháu . Còn bây giờ cháu giải thích đi . Bác hãy còn đang thắc mắc , tại sao mua tivi , cháu không mua hàng mới, cứ đòi mua đời cũ là sao ?

-Vì... - Bỗng mím môi bên lên rồi không giấu giếm , Khả Doanh kể ông nghe những dự định của mình.

Ôi chao ! Có chuyện như thế sao ? Thật là không tin nổi . Đi đứng đã nhiều , chuyện đời ly kỳ từng gặp . Nhưng chẳng bao giờ ông được nghe , được gặp một chuyện , một người như Khả Doanh đây.

Đó là chuyện một cô công nhân nghèo khổ, lương tháng chưa đến một triệu đồng. Bỗng dưng một ngày được trời thương cho trúng lô độc đắc . Không giống như bao suy nghĩ hạn hẹp tầm thường khác , số tiền chín mươi triệu trời cho kia , được cô phân chia một cách hợp tình hợp lý.

Mười triệu đầu tiên cô cho mẹ , mười triệu để tiếp hào phóng tặng cho bà cụ Thịn đã ban cho mình vận may kia . Sau khi tổ chức một bữa tiệc linh đình đãi hết nhà trọ nơi mình ở và mua tặng cho họ một chiếc tivi làm kỷ niệm , cô đem tất cả số tiền còn lại dự định thành lập công ty.

Ôi, nghe câu chuyện , lòng ông bỗng dấy lên niềm xúc động bồi hồi . Như một kẻ lâu ngày đắm chìm giấc u mê bưng tỉnh mộng, ông bàng hoàng hồ thẹn . Năm mươi mấy tuổi đầu ông đã không biết nghĩ bằng một cô gái trẻ . Sống một cuộc sống thừa , không ích lợi . Suốt ngày chỉ biết buồn rầu , chán nản với tình yêu.

Và... thế là ông thấy buồn thấy thèm được giải bày tâm sự . Lần đầu tiên trong cuộc đời mình ông kể.

-Bác sai rồi.

Nghe ông kể xong , Khả Doanh lắc đầu ngay . Bằng lý luận của một đứa trẻ chưa vào đời , nhưng vô cùng nhân bản , cô phân tích cho ông thấy . Sự buồn rầu , chán nản của ông thật ra chẳng ích lợi gì , cho ông và cả Thực Nhân nói phương trời xa nữa . Nó chỉ làm khổ ông và liên lụy đến nhiều

người . Tội nghiệp nhất là Hạnh Cầm , người mà ông khinh ghét.

Nghe cô phân tích, khắp người ông đầm mồ hôi . Trời ơi ! Hồ đồ quá ! Ông sai . Quả thật đã sai rồi . Tại sao ông khinh ghét Hạnh Cầm ? Nàng có lỗi gì ? Ngày cha mẹ ép duyên , nàng đâu biết trái tim ông đã có Thục Nhàn .

Càng đâu phải kẻ làm tình duyên ông tan vỡ . Tất cả là tại cha mẹ Ông chê Thục Nhàn nghèo khổ . Tại ông nhu nhược , yếu hèn không bảo vệ được tình yêu sâu đậm của mình.

Thục Nhàn bỏ ra đi , lỗi tại ông . Sao ông lại đổ trút lên đầu Hạnh Cầm như vậy ? Bao năm mang tiếng vợ chồng , ông chưa một lần mặn mà chồng vợ . Không một tiếng yêu , không một cử chỉ ngọt ngào . Huy Trần ra đời... có phải ý của ông ? Chỉ là một lần say không kiềm chế... Bao năm rồi, ông bỏ mặc Hạnh Cầm phòng không lạnh lẽo.

Ông ích kỷ , đúng là ích kỷ . Hai mươi mấy năm rồi không một lần ông để ý đến cảm nhận của Hạnh Cầm . Càng không quan tâm đến nỗi khổ nàng gánh chịu. Từ một cô gái hồn nhiên, yêu đời dệt bao mộng đẹp , tội tình gì nàng phải đánh mất tuổi xuân thì trong cô đơn lạnh lẽo . Nay tuổi đã xế chiều, sắp đến lúc từ giã cuộc đời, vẫn chưa biết thế nào là hạnh phúc.

Tội của ông lớn dường bao , nếu Khả Doanh không kịp thời nhắc nhở , có lẽ ông sẽ ôm sai lầm này đến suốt đời rồi.

-Vẫn chưa muộn lắm đâu , nếu bác quay đầu lại.

Thấy ông cứ thù người ra trong ân hận , Khả Doanh nhẹ vuốt tay ông , nói lời an ủi

Chưa muộn lắm ư ? Ông lắm bầm rồi bỗng thấy lòng nhẹ nhõm . Đôi mắt nhắm lại ngủ ngày , ông biết phải làm gì trong nửa cuộc đời còn lại của mình rồi.

Đưa mắt nhìn đồng hồ thêm lần nữa, ông Bằng quyết định dọn tất cả lên bàn . Chà ! nhìn lại công trình hì hục suốt buổi sáng của mình, ông mỉm cười

thăm khen mình tài giỏi quá . Cũng năm bảy món chẳng thua kém nhà hàng một chút nào

Đẹp mắt , lịch sự sang trọng lắm , những món ăn đều tươm tất , bày trí sang trọng rất ngon miệng . Chẳng hiểu mùi vị nêm nếm thế nào thôi , cảm thấy không yên tâm lắm, ông cho cái thìa nhỏ vào từng món nêm nếm lại

Tuyệt hảo , vừa ăn lắm , cả Jan Can Cook cũng nể mặt . Mỉm cười một cách hài lòng , ông đưa mắt nhìn lại cách trang trí căn phòng lại một lần . Hoàn chỉnh, không một sơ xuất nhỏ . tư giá cảm nên , lẵng hoa tươi, khăn ăn đến bộ đồ ăn bằng bạc ánh sang mờ ảo của ngọn đèn pha lê treo giữa phòng đều gợi lên một cảm giác êm đềm , lãng mạn . Hạnh Cầm hẳn sẽ bất ngờ và thú vị lắm đây

Bà sẽ còn phải ngỡ ngàng người ra bâng hoàng xúc động khi được ông lồng vào tay tặng chiếc nhẫn kim cương thật đẹp , và sau đó là một lẵng hoa voi nhưng bong hong đo . Thu hoa mà bà yêu thích nhất

Bà sẽ còn hạnh phúc dường bao khi biết được tất cả những món ăn hôm nay đều do một tay ông tự nấu . Để chuộc lại lỗi lầm , từ hôm nay ông quyết định dốc toàn tâm ý yêu thương săn sóc bà . Nửa cuộc đời còn lại của bà sẽ ngập đầy hạnh phúc trong vòng tay ân ái mặn nồng của người chồng tội lỗi này

Bình... Boong...

Chuông cửa ngân vang thánh thót như tiếng nhạc . Trống tim ông đập nhanh trong lòng ngực . Nét mặt hân hoan , bước chân vội và ông bước ra mở cổng với tâm trạng một người yêu mong đợi một người yêu . bà đâu biết tất cả những người làm đêm nay đều bị Ông cho nghỉ cả.

Cánh cửa bật mở , gương mặt Hạnh Cầm hiện ra ngơ ngác . bà không ngờ người mở cửa cho mình là ông . Càng không tin nổi khi thấy ông nở nụ cười rạng rỡ chìa ra trước mặt mình một lẵng hoa to

-Sinh nhật vui về..

Sinh nhật ? Hôm nay sinh nhật của mình ư ? Đôi mắt bà mở to trong nỗi ngạc nhiên dâng cao cực điểm . Hai mươi bảy năm làm vợ Ông rồi, lần đầu tiên trong cuộc đời bà nghe ông nhắc đến

-Vào đi ! Vào nhà đi ! Thấy bà cứ đứng thừ ra ,ông khoác tay lên vai bà thân mật kéo vào . Hồn lơ lửng, Hạnh Cầm bước theo ông như cái máy , chuyện gì đã xảy ra ? Sao bỗng nhiên ông thay đổi, trở nên ân cần và quan tâm bà như thế ?

-Anh biết , em ngạc nhiên lắm

Để bà ngồi vào ghế ,ông cất giọng nghiêm trang

-Nhưng không có điều gì lạ lùng ,khó hiểu ở đây đâu . Tất cả anh chỉ muốn nói cùng em lời xin lỗi . Bao năm qua , anh vì mãi nhớ thương người tình cũ bỏ mặc em trong lạnh lùng đơn lẻ . Buổi tiệc hôm nay anh muốn cầu mong em một lời tha thứ . Anh sẽ dành nửa cuộc đời còn lại của mình chăm sóc, lo lắng cho em

Nói xong, không cho bà kịp có phản ứng gì . Ông bật nắp chai champagne cầm sẵn trên tay . Bốp , dòng rượu trắng vọt lên cao trong ánh mắt ông sáng ngời hạnh phúc

-Nào , nâng ly mừng sinh nhật em và mừng cho ngày đoàn tụ của chúng mình

Rót rượu vào hai chiếc ly thủy tinh để cao , ông hào hứng . Hạnh Cầm đưa tay cầm ly rượu , nhìn ông rồi bỗng oà lên khóc , Trời ơi ! phút giây này bà đã đợi ông những hai mươi bảy năm dài đằng đẳng . Vậy mà... hôm nay... khi nó đến , lòng bà dửng dưng không mấy may xúc động

-Huy Bằng... muộn màng , tất cả đã muộn màng rồi

Đặt ly rượu xuống bàn , bà lắc đầu nức nỡ?

-Không hẳn là muộn lắm đâu - Cầm ly rượu lên đặt vào tay bà , ông trầm

giọng - Em uống đi , uống rồi tha thứ cho anh . Chúng ta sẽ làm lại từ đầu .
À , phải rồi - Ông lại kêu lên , chợt nhớ , anh có món quà tặng cho em đây
Bật mở nắp hộp nhẫn kim cương , ông nắm tay bà, khẽ khàng lồng vào
nhưng bà đã co tay mình lại

-Em sao thế ? -Ông nhìn bà đau khổ - Không tha thứ cho anh à ? Anh biết tội
của mình lớn lắm , nên không trách em đâu , cũng như sẽ không bỏ cuộc .
Anh tin rằng với tình yêu chân thật của mình, một ngày không xa lắm , em
sẽ tha thứ ,sẽ lại yêu anh như trước

Giọng ông chân tình , ánh mắt ông tha thiết quá . bà cắn môi ngăn tiếng khóc
. Hơn lúc nào hết, bà thấy lòng căm hận . Tại sao ?? Tại sao ông không nói
với bà những lời ngọt ngào này trước khi trái tim bà băng giá ? Tại sao mãi
đến hôm nay ông mới nói với bà lời yêu thương chung thủy

Bà là một người bằng xương , bằng thịt , cũng như bao cô gái khác trên thế
gian này . là mơ ước được yêu thương ,hạnh phúc bên người chồng tốt
Vậy mà ngay đêm tân hôn , bà đã phải khóc thầm tủi phận . Hai mươi bảy
năm rồi, bà vẫn nhớ như in cảm giác hụt hẫng xót xa của mình khi nghe ông
gọi tên người con gái khác . Thục Nhân , người con gái ấy là ai ? bà không
biết mặt , nhưng vẫn phải hờn ghen , đau khổ?

Một tháng liền sau ngày cưới , ông vẫn không buồn chạm đến bà chiếc gối
lạnh lùng làm ranh giới ngăn chia . Cho đến một hôm , say mềm không tự
chủ được mình , ông mới vụt nó đi một cách vô tình . Đời con gái của bà
mất đi một cách phũ phàng như vậy đó

Những lần tiếp theo cũng thế , cũng chỉ trong những cơn say vô ý thức , ông
muốn bà làm kẻ thế thân . Dập vùi bà bằng bản năng không tình cảm . Huy
Trần là kết quả của những cơn say vô ý thức đó

Bao năm trời bà sống như hình nhân vô cảm .Mỗi lúc cùng chồng gần gũi ,
bà không đạt được cái khoái cảm tuyệt vời mà tạo hoá tặng ban , chỉ có đốn

đau , tủi nhục ,căm hờn . tình yêu ngày nào dành cho ông không còn nữa , bà cảm thấy ghét ông

Ba tuyệt vọng, bế tắc và bị stress trầm trọng . Trên môi không nở nụ cười , bà thù hận , cău bản cùng tất cả mọi người trên thế gian này . Ngay cả Huy Trần , đứa con bà rút ruột sinh ra, bà cũng không thương được . Mỗi lần nhìn thấy nó, nghĩ đến nó là đứa con được sinh ra ngoài ý muốn , là máu trong người bà lại sôi lên , và bà quát mắng ,chửi trút hết căm hờn bằng những trận đòn thập tử nhất sinh vào người nó . Và bà sẽ thật sự trở nên điên loạn nếu một ngày kia bà không gặp được ...

Kinh Koong...

Chuông cửa chọt reo cắt ngang phút trầm lặng của hai người . Cái thằng...

Tặc lưỡi mắng con , ông chậm rãi ra mở cửa . Vừa then, vừa lo không biết trả lời nó thế nào về bữa tiệc long trọng và lãng mạn của mình

Cửa mở , không phải Huy Trần . Trước mặt ông là một thiếu phụ tuổi trung niên và một cô gái trẻ . Cả hai đều rất đẹp rất modern . Nhất là cô gái , vẻ đẹp kiều sa như một hoa hậu vậy

Xin lỗi , bà tìm ai ? - Mừng hú vía , ông cất giọng khản khản , chắc là làm địa chỉ.

-Tôi muốn tìm một người tên Huy Bằng - Giọng người thiếu phụ quen quen Ông nhướng cao cặp lông mày

-Tìm tôi ư ?- Rồi bất chợt kêu lên mừng rỡ - Phụng Kiều ! Có phải là Phụng Kiều không ?

Người thiếu phụ nhoẽn môi cười nói

-Tưởng anh quên em luôn rồi chứ ?

-Quên! ông mỉm cười buồn -Làm sao tôi quên được khi Phụng Kiều chính là người bạn gái thân nhất của Thục Nhân . Cả ba một thời đã gắn bó với nhau như hình với bóng

-À! Phụng Nhi , đến chào bác đi con

Một giây ngập ngừng trong xúc động, Phụng Kiều bỗng kéo cô gái trẻ ra trước mặt , tự hào giới thiệu

-Là con của em đó

- Dạ chào bác - Phụng Nhi cúi thấp đầu chào lễ độ.

Ông cười độ lượng

-Ồ... Lớn quá rồi . Xinh đẹp nữa . Hệt như em lúc trẻ?

-Thế bây giờ em già lắm sao ?

Phụng Kiều như hờn dỗi . Ông lắc đầu ngay

-Không... không già , Phụng Kiều vẫn còn đẹp lắm . À! , vào nhà , vào nhà đi

Cánh cửa được mở rộng ra . Phụng Kiều tự nhiên bước vào nhà . Đôi mắt đảo một vòng rồi dừng lại trước Hạnh Cầm

-Chào . không hỏi cũng biết rồi . Chị đây chắc là vợ của Huy Bằng

-Phải rồi Hạnh Cầm là vợ của anh , hôm nay là sinh nhật của cô ấy

-Chà , chà ! Phụng Kiều kêu to thích thú . nào nển, nào hoa, lãng mạn đa tình quá . Huy Bằng bao nhiêu năm gặp lại anh vẫn nguyên phong độ ấy . Hạnh Cầm thật là hạnh phúc

Có chút gì chua cay , ganh tỵ trong lời nói . Hạnh Cầm thoáng nhận ra . Tự nhiên bà nghe ác cảm với người đàn bà tên gọi Phụng Kiều . Cả cô con gái của bà ta nữa . Đôi mắt soi mói như muốn vạch trần tâm sự của người đối diện . Một linh cảm bỗng đến với bà như tiếng sấm gầm xa đâu đó báo hiệu cơn bão lớn sẽ đến trong chốc lát.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 4

-Phải đi à ? Nhã Ca biếng nhác xuống giường . Tâm Như cầm sẵn soi chiếc áo mới mua

-Mua tivi về coi mà cũng làm biếng nữa

Rồi quay sang Khả Doanh , cô gợi ý

-Hôm nay tụi mình mặc ba bộ đồ giống nhau mới mua đi

-Ừ - Dễ dãi , Khả Doanh gật đầu ngay . cầm chiếc áo lên , cô lại thấy buồn cười nhớ lại . Hôm đó sau khi nói ra với hai tụi nó mục đích sử dụng số tiền trúng số của mình, cả ba đồng kéo nhau ra chợ mua sắm , nhiều không nhieu, nhưng cũng phải mua hai ba bộ đồ mới cho vui

-Mua đồ giống nhau đi - Tâm Như gợi ý

Thấy hay hay, cả ba đưa đồng ý . Nhưng mua đồ gì đây ? Mỗi đứa một ý thích trái ngược nhau . Giờ mua chung mới đúng là khó xử . Mua theo ý đứa nào hả ? Nhã Ca thích hoa văn , cầu kỳ . Tâm Như trang trọng, gọn gàng . Còn cô thì mê đồ bụi , quần jean áo pull thôi . cuối cùng phải thống nhất đồng lòng chọn quần jean , áo somi, nhưng phải là áo somi kiểu thêu đầy những hoa văn

Thì ra sở thích ba đứa khi hợp lại sẽ cho ra những bộ đồ thế này đây . Ngắm nghĩa trước gương , mỉm cười nhìn mình lạ hoắc , Khả Doanh thầm nhủ :

Trong cũng đẹp chứ , quần xanh , áo kem dâu... trông là la.

- Được rồi , đi thôi mấy bà điệu

xong xuôi quay lại , thấy Nhã Ca , Tâm Như mãi chải chuốt . Khả Doanh gọi lớn

-Ừ , được rồi , xong rồi

Nhã Ca ráng cài xong chiếc nơ lên mái tóc dài , trong lúc Tâm Như tranh thủ dặm thêm chút phấn . công nhận khi xí xọn con người ta đẹp lên thấy rõ

Vậy mà Khả Doanh lại không xí xọn bao giờ . Thậm chí kem dưỡng da cũng không xài nữa

Hừ ! Nói làm gì , con nhỏ cứng queo ấy . Mỗi lần nghe Tâm Như khuyên nhủ chẳng thành công , Nhã Ca lắm bả

-Không phải man cũng chẳng lập dị , Khả Doanh ghét son phấn vì nhiều lý do chính đáng trong đó quan trọng nhất là do cô lười biếng. Đi làm cả ngày , mệt gần chết... leo lên giường hai mắt đít lại ngay , công đâu ngồi chịch chịch trét trét

-Rồi , đi thôi hôm nay đưa nào chứ ?

Dắt chiếc xe đạp sườn ngang cũ rách ra , Nhã Ca cao giọng

-Khỏi bàn cũng biết sao rồi - tung chiếc áo mưa cho ba đứa chui vào . Khả Doanh nói tỉnh queo . xưa cũng vậy , nay cũng vậy . Hễ có chuyện khó khăn , nặng nhọc là hai tụi nó dùng đẩy sang cô . Chẳng sao . Khả Doanh không bao giờ từ chối . Vì mình có sức khỏe hơn chúng nó . Cô vẫn thường lý giải như vậy

Như thường lệ . Nhã Ca ngồi trên chiếc đòn ngang , còn Tâm Như ngồi sau ôm eo ếch . Tất cả đã sẵn sàng chỉ chờ xuất phát

Mưa lớn quá , dầm dề từ hơn năm giờ sáng đến bây giờ . Lại nhắm ngay chủ nhật nên đường phố vắng tanh . Cả công an cũng không buồn đứng chốt . Ba cô gái tha hồ phóng nhanh , lạng ẩu . Vượt luôn đèn đỏ trong tiếng cười giòn

giã

Tay lái Khả Doanh cứng lắm , con đường cần đến lại không xa . Chưa đầy mười lăm phút , căn nhà có số cần tìm đã hiện ra trước mắt . Vui vẻ hét to báo tin cho hai nhỏ bạn cô co chân nhau nhảy xuống đất , chả là xe không có thắng

-Trời ơi ! Giết người hả con quỷ kia

Lùm tùm trong chiếc áo mưa không nhìn thấy , bị chiếc xe loáng choáng làm xuyt ngã hai đứa hoảng hồn chơi với hết một giây . Tức giận , chúng quay sang vùng tay đâm vào người Khả Doanh túi bụi

-Im nào , để tao gõ cửa

Đứng im cho chúng đám một hồi, Khả Doanh đưa tay vuốt mặt . Mưa lớn quá, Nhã Ca và Tâm Như không dám chui ra khỏi áo mưa, chỉ khẽ vạch đưa cái đầu và hai con mắt ra nhìn đảo dác

-Ái chà ! nhận thấy mình đang đứng trước tòa biệt thự đồ sộ cao đến bốn tầng , Nhã Ca giật mình đánh thót - Bự dữ vậy sao ? Khả Doanh , coi chừng làm địa chỉ ?

-Ừ , Tâm Như gục gặc đầu - Coi kỹ đi . Sai là quê lắm đó

- Hồng dám sai đa&u - Nói cứng , nhưng Khả Doanh vẫn kín đáo giở địa chỉ ra xem lại . Đúng là số nhà này , nhưng sao giàu vậy chứ ? Cô ngần ngừ thăm hỏi rồi đặt tay lên nút chuông cổng

-Xin lỗi , tìm ai vậy ?

Cái lỗ vuông vuông trên cánh cổng mở ra, một gương mặt đàn ông trong có vẻ dữ dằn hiện lên trong cái lỗ

-Ồ ! Không nghĩ đến tình huống này . Khả Doanh cùng hai đứa kia giật mình ngẩng lên . Hơn một phút sau , mới cả mà cập mập

- Dạ... tụi cháu đến tìm bác Bằng ạ.

-Tìm ông Bằng ? - con mắt từ trên cao rơi xuống, nhìn lướt tụi nó một vòng -

Có hẹn không ?

- Dĩ nhiên là có rồi , - bị hỏi vặn vẹo , Khả Doanh bức bối - cho vào không hả ?

Cái đầu suy nghĩ một chút rồi gục gặc

-Vào đi

Lập tức cánh cửa ráo đục mở ra tự động

-Ồ... sao kỳ vậy ? - Không nhìn thấy người , Nhã Ca ngơ ngác . Tự nhiên cổng mở ra à

-Ngu ngốc ! Khả Doanh cốc đầu vào đầu nó - Cổng mở bằng cảm ứng điện con à

-Ừ há ! - Gật đầu , Nhã Ca ra chiều hiểu biết . cùng nắm tay nhau , lùm tum trong chiếc áo mưa , cả ba đưa tiến vào

Bên ngoài nhìn đã lớn , vào trong càng lớn hơn , Khu hoa viên rộng lớn đến bất ngờ . phải đi hơn năm phút , bọn họ mới đến được bậc hiên tam cấp

-Hoa viên đẹp quá

-Toàn là kiếng quý . nghe nói cây thiên tuế già kia , cả trăm triệu đô đó Bước hẳn lên bậc thềm , lột bỏ áo mưa , lại xì xầm thán phục... Tự nhiên không hẹn mà cả ba đưa nghe sợ quá . Tự nhỏ đến giờ, chúng chưa từng đặt chân vào một căn nhà nào lớn và đẹp như vậy cả.

-Ồ , đến rồi sao ? Cánh cửa kiếng bật mở làm gián đoạn nỗi lo của chúng . Ông Bằng hiện ra với bộ pyjama bằng lụa trắng . Hiền hoà như một ông tiên, cười đôn hậu nhìn bọn chúng cố cụm vào nhau vì lạnh và sợ hãi

-Vào đi , mưa lớn quá , ta cứ sợ các cháu không đến được

- Dạ - Trong ba đứa, chỉ có Khả Doanh từng gặp ông , nên có vẻ tự nhiên trước lời mời của ông . Cô tung tăng bước vào ngay . Trong lúc Tâm Như và Nhã Ca chỉ biết gương tròn đôi mắt ngơ ngàng

-Vào đi ! một lần nữa , ông lại mời

-Vâng a.

Hai đứa riu ríu bước vào rồi bỗng à lên một tiếng sun*~g sò , cùng Khả

Doanh cả bọn chỉ biết ngây người ra bất động

-Chuyện gì thế ? - ngỡ chúng nó bị trúng mưa , ông hốt hoảng lay tay Khả
Doanh rồi rít

- Dạ không có gì , nhà đẹp quá à

- Dạ đúng , đẹp như cung điện , như thiên đường vậy.

Nhã Ca và Tâm Như cùng tranh nhau , tiếp lời ông

-Nhà lớn , cháu mới thấy lần đầu đó

-Vậy mà... làm ta hết cả hồn - Bất cười sảng khoái , ông thú vị nhìn và cô gái
chạy tung tăng khắp phòng khách của mình . Trông chúng hồn nhiên , vô tư
như những con sáo nhỏ , đáng yêu một cách lạ lùng

-Nào các cô bạn trẻ, tham quan bấy nhiêu đó đủ rồi - Để cho chúng chạy
tung tăng một lúc , ông mới gọi - Đến uống miếng nước trà cho ấm bụng nào

- Dạ - Trở lại ngay bên ghế salon, vừa ngồi xuống , Khả Doanh bỗng đứng
bật lên hét lớn - A , tụi bay không được ngồi

-Sao thế ? Nhã Ca ngạc nhiên

-Người tụi mình ướt nhẹp , ngồi xuống sẽ làm hư ghế của bác Bằng

-Ừ hén . Bây giờ mới nhận ra nửa thân dưới của mình ướt nhẹp , cả đám hốt
hoảng chạy ủa ra ngoài tắm đứng yên . Ông Bằng nhìn theo cười bằng mắt

-Không sao , không sao . Đừng ngại gì cả . Hư thì mua cái mới, các cháu là
khách quý của bác mà

-Khách quý ? những cặp mắt mở tròn

Ông Bằng gật đầu thật tình

-Là khách quý , thật đó . Mau đến đây uống tách trà cho ấm

- Dạ - Thấy ông thân mật, cả bọn không khách sáo , ủa ngay lại . Đang còn
lạnh nhìn những tách trà vàng óng ánh bốc khói nghi ngút ngon lành , cả bọn

không nhin được ,bung ngay lên uống lấy uống đề?

-Khà ! Ngon qua! Khà ra một hơi như những ông già sành điệu , Khả Doanh tấm tắc khen

-Trà gì mà ngon vậy bác ?

Uống ực một hơi hết sạch , Nhã Ca thềm thường hỏi . Mỉm cười rót cho cô ly nữa , ông nói

-Là trà sâm đỏ

-Trà sâm ! Những con mắt mở tròn . Tâm Như áy náy

-Trời ơi ! Trà sâm này mắc lắm , chỉ để cho người già , người bệnh uống thôi, vậy mà...

-Không mắc , không mắc đâu - Ông lại cười đôn hậu - Cứ uống cho thoải mái đi

- Dạ thôi ạ - Đặt trà tách trà xuống bàn , Khả Doanh đảo mắt nhìn quanh - Bác cho tụi cháu xem tivi đi a.

-À , phải rồi . Phải rồi - Nhã Ca vỗ tay hưởng ứng - Bác cho tụi cháu xem đi . Tivi hư ở chỗ nào vậy bác ?

-Hư à ? ông lại bật cười giòn , đứng dậy - Đi theo ta , coi rồi sẽ biết

Nói rồi , ông dắt cô bạn lên lầu . Vừa đi vừa thích thú nghe cả bọn trầm trồ khen cầu thang nhà mình đẹp quá

- Đến rồi - Dừng chân trước một cánh cửa bọc nhung đen , cho tay vào túi tìm chìa khóa, ông bỗng ngập ngừng . Có nên cho bọn chúng vào tận phòng Huy Trần xem tivi không ? Huy Trần không thích ai vào phòng của nó đâu . Cả ông cũng vậy , nó không thích chia sẻ thế giới nội tâm riêng tư của mình cho ai . Nhưng bây giờ đây nó chẳng có nhà, cho bọn con gái kia vào một chút chắc không sao . Nhân tiện dịp này , ông cũng muốn tham quan phòng của con một lần cho biết . Xưa nay , ông có lên làm thêm chìa khoá, ông chưa vào lần nào cả . Vì tự trọng và cũng vì sợ xúc phạm vào tự ái của con .

E nó sẽ không tôn trọng, yêu thương mình như bao lâu nay

-Tivi để trong này hả bác ? - Giọng Nhã Ca trong như sương sớm

Giật mình , ông Bằng gật đầu

-Ờ phải , rồi không do dự nữa , ông cho tay vào túi lấy ra xâu chìa khoá
cắm vào ổ khoa?

Reng... reng... reng

Chưa kịp đẩy cửa bước vào , chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên
ngoài phòng khách, ông quay lại bảo đám con gái đứng quanh mình

-Chờ bác một chút

Rồi ông vội vã bước đi nghe điện thoại . còn lại một mình đối diện với cánh
cửa mở , chân tay Khả Doanh nghe hiều động quá chừng . Không nén nổi tò
mò, cô khe khẽ mở rộng cánh cửa ra . Và như chỉ chờ có thế , Nhã Ca và
Tâm Như xộc vào ngay như cơn gió

Sự thân mật của ông Bằng tự này giờ đã làm cho cả ba dạn dĩ . Không khép
nếp , sợ hãi như lúc ban đầu nữa . xộc vào phòng là lập tức phá phách ngay

-Trời ơi ! Đẹp quá ! sang trọng quá!

-Y hết phim Hồng Kông vậy

Cái giường này , chắc là mắc tiền lắm đây . Không chủ tâm mà bỗng nhiên
cái giường là vật đầu tiên đập vào mắt ba cô gái , có lẽ vì nó nằm đối diện
ngay cửa ra vào . Bên dưới cánh cửa sổ có vòm cong trong thật đẹp , hết
giường của công chúa vậy

Để như bị thôi miên , các cô gái quên mất cảnh trí quanh mình . Tiến thẳng
đến bên cái giường , rồi treo lên trên nĩa

-Ui chao ! chiếc nệm lo xo nhún sâu dưới sức nặng thân mình làm Nhã Ca
giật mình chơi với té nằm lên giường cô kêu lớn - Má ơi ! Êm quá ! Tựa như
trên mây vậy , Ê, tụi bây ! - Lăn một vòng trên giường, cô đưa tay vẫy -
Nằm thử đi tụi bây , êm lắm

Khả Doanh nằm xuống ngay . Tâm Như do dự một chút rồi cũng nằm theo .
Ôi, sao êm ái , sao thoải mái quá chừng . Bao mệt nhọc như được chiếc
giường xua tan cả . Úp mặt vào gối, hít sâu vào ngực mùi nước hoa quyến rũ
, Kha Daonh bỗng nhớ đến nơi ngủ của mình và các công nhân khác trong
phòng trọ.

Chỉ là mảnh chiếu trải trên nền xi măng lạnh mùi ẩm mốc của mền lâu chưa
giặt , cùng cái nóng hâm hấp của những tấm tole vây phủ?

Rồi bỗng cô nghĩ : Giả như một ngày kia , cô trở thành chủ nhân của một căn
nhà lớn thế này , được sống giữa những tiện nghi sang trọng và đầy đủ thế
này thì sao nhỉ ? Chắc là cô sướng lắm . Mình sẽ làm được , ngửa cổ nhìn
chùm đèn pha lê , tuyệt đẹp trên trần , Khả Doanh thầm nhủ : Một ngày
không xa nữa , cô sẽ làm được , sẽ biến ước mơ thành hiện thực . Mẹ ơi !
Con nhất định sẽ trở thành người giàu nhất , con sẽ cho mẹ và các em được
sống giữa những phương tiện đế vương này

-Ôi ! Làm nhà giàu sướng thật . Ăn ngon mà ngủ cũng ngon - Ôm chiếc gối
vào lòng Nhã Ca thần thờ rồi đập mạnh vào vai Khả Doanh một cái - Con
khỉ , nghĩ gì mà tùm tùm cười một mình vậy ?

Giật mình chớp mắt thoát khỏi cơn mộng tưởng , Khả Doanh quay đầu lại

-Tao nghĩ đến một ngày tại mình được ngủ trên những chiếc giường đẹp thế
này , ở trong những căn nhà thế này

-Mơ mộng hảo! Nhã Ca cười ngặt nghèo không tin . Tâm Như lim dim đôi
mắt

-Nhất định tao phải kiếm cho mình một người chồng giàu như Huy Trần vậy

-Hồng dám đâu - Nhã Ca trề môi - Huy Trần là của Kha Doanh rồi, phần
mày là của Thiên Bảo

-Nói bậy ! Không hẹn mà cả Khả Doanh và Tâm Như đồng nhảy nhồm ,
Nhã Ca vẫn không tha

-Tao nói thật . Huy Trần là của Khả Doanh mà . Đừng quên hai đứa nó từng uống chung cái ống hút , lại còn ới vào người nhau nữa

-Trời ơi ! Im đi không ! Hốt hoảng, Khả Doanh bịt ngay miệng Nhã Ca bằng chiếc gối trong tầm mắt , Tâm Như cũng hòa vào , cơn hỗn chiến lập tức diễn ra không cân sức . Những chiếc gối trên giường bỗng chốc biến thành vũ khí cho các cô ném , chọi nhau

-Cô chuyện gì vậy hả ?

Cùng nhau nghiêng ngửa vui cười với trò ném lộn , ba cô gái bỗng giật thót người bởi một tiếng gầm to giận dữ . Quay đầu lại , như nhìn thấy hung thần , các cô đồng hét to một tiếng rồi cùng nhau nép sát vào góc giường sợ hãi

-Bước xuống khỏi giường tôi lập tức - Cái giọng lại hét lên kèm với ngón tay chỉ thẳng

Lúu rúu cùng nhau bước xuống giường , các cô nhìn nhau thầm lo sợ . Những câu nói đùa của mình có lọt vào tai người mới đến kia không nhỉ ? Nếu có thì... nước sông nào rửa sạch xấu hổ đây ? Bởi kẻ đang trừng mắt nhìn bọn họ bùng bùng giận dữ chính là Huy Trần

Phải, là Huy Trần . Ông Bằng đã tính sai một nước cờ khi quên mất cơn mưa . Vì... cơn mưa ấy đã khiến Huy Trần bỏ mất thói quen thường nhật của mình . Không đến thị trường chứng khoán , hôm nay Huy Trần cho phép mình nướng trên giường đúng một tiếng đồng hồ . Lúc ba cô gái xộc vào , là lúc anh đang làm vệ sinh cá nhân trong toilette . Những tiếng cười nói của họ lọt vào tai anh không sót một lời

Má nóng bừng lời trêu chọc , anh chỉ muốn tông cửa ra quét họ bay đi ngay lập tức, nếu như không phải vì cái bụng oằn đau và nhu cầu thiết yếu của con người chưa được giải quyết níu chân anh lại

-Làm sao các cô vào đây được hả ?

Huy Trần lại hét to . Trong điệu bộ anh hùng hổ như muốn ăn tươi , nuốt

sống người đối diện . Nhã Ca và Tâm Như sợ quá , như thường khi , chúng đẩy Khả Doanh ra trước mặt

-Không... Phòng nay là của anh à ? - Hai bàn tay chấp vào rồi bứt ra, Khả Doanh cười giả lả - Bác Bằng cho tụi tôi vô đó

-Ồ phải rồi . Phải rồi . Có chuyện gì ? - Nghe xong điện thoại trở lên , vừa đến cửa đã nghe ồn ào . Ông Bằng bước nhanh vào rồi cũng như bọn con gái , đôi mắt ông mở tròn hốt hoảng khi nhìn thấy Huy Trần

-Con... con hôm nay... không đến công ty cổ phiếu ư ? - Hơn một phút, ông mới lập bập được mấy câu

Thả người ngồi xuống ghế , đưa mắt nhìn lên giường còn ngổn ngang dấu tích của cuộc ẩu đả , Huy Trần gất gỏng

-Những ngày con không cô ở nhà , ba vẫn thương cho bọn con gái lên giường con đùa giỡn thế à ?

Lên giường đùa giỡn ? ông Bằng ngó người ra rồi chột hiệu . Đám khí nhỏ phá phách này , mồ hôi rịn đầy khắp thái dương , ông cảm nhận được cơn thịnh nộ của Huy Trần

-Không... không có . Ba không ngờ họ...

Nhìn ông lúng túng tìm lời giải thích trước mặt con , tự nhiên Khả Doanh nghe nóng mũi . Gã Huy Trần chết tiệt này... Là con , ai cho gã cái quyền hạnh hoẹ , bắt lỗi cha mẹ chứ

-Bác Bằng bảo tụi tôi chờ ngoài cửa , nhưng chúng tôi tự vào - Hắt mặt lên , Khả Doanh giải thích giúp ông Bằng , rồi nói thẳng luôn ý nghĩ của mình - tưởng là giường của bác Bằng tụi tôi mới lên nằm thử . Chứ nếu biết là giường của anh thì có lạy , tụi tôi cũng hông thèm ngồi đâu . Xì ! Tưởng là ngon lắm chắc...

Cơn giận như đám lửa như được tạt thêm gáo dầu to . Huy Trần vùng đứng bật lên khỏi ghế, nghe toàn thân kích động . Cô ả này , mồm miệng lạnh lợi

quá , anh không có lý lẽ nào bắt bẻ , chỉ biết làm càn hét lớn

-Tôi không nói với cô , dứt ngay

Thôi thôi - Biết chuyện đã to vì phút sơ ý của mình , ông Bằng đứng lên nhã nhặn - Huy Trần , đừng trách Khả Doanh , bởi do ba sơ ý , để ba dọn lại giường cho con

Nói rồi , ông bước nhanh về phía chiếc giường, Khả Doanh đuổi theo ông

-Bác đừng dọn... để con dọn cho

-Cô xuống ngay , Huy Trần lại hét lên khi thấy Khả Doanh dồm leo lên giường của mình . Khả Doanh không dừng lại.

-Tôi không thể để bác Bằng vì tôi mà dọn giường cho anh

--Tôi đã bảo không - Bước đến giật mạnh cái gối khỏi tay Khả Doanh Huy Trần trợn mắt - Đây là ba của tôi, ông có dọn hay không dọn cũng chẳng quan hệ gì đến cô

-Sao không quan hệ ? - Khả Doanh quát đôi mắt sáng - Vì...

-Thôi, thôi - không ngờ Khả Doanh cũng dữ dằn chẳng kém Huy Trần - Ông Bằng sợ hãi nắm tay cô - Đừng gây nữa . ra xem tivi đi rồi đem về cho sớm

-Hừ ! - Nè ông, Khả Doanh không gây cãi nữa . nhưng tức Huy Trần quá , cô ném mạnh cái gối xuống giường rồi hất mặt bỏ đi

-Lại chuyện gì nào ? - Thấy cha và ba cô gái vây quanh chiếc tivi , Huy Trần hần học . Ông Bằng xuề xòa

-Ba muốn đổi dàn khác cho con

-Thì cứ việc bảo thẳng chỗ đại lý như thường , ba bày vẽ chi cho rắc rối - Huy Trần bực dọc

Ông Bằng gật đầu

-Ồ... nhưng ba nghĩ lại , bán cho đại lý không được giá

Khả Doanh lại xen vào

-Huy Trần ! Anh thật là kỳ quặc , bác Bằng là ba của anh mà . Tại sao bác

phải giải thích với anh từng chuyê,n mình làm như vậy chứ ?

Lại một câu làm Huy Trần cứng họng nổi điên lên , như quên mất thói quen vâng lời cha thường nhâ,t của mình anh bước đến rút mạnh phích cắm điện ra khỏi ổ.

-Không bán mua gì cả , ra khỏi đây ngay lập tức

-Trước mặt bác Bằng , anh không có quyền ra lệnh - Khả Doanh không nao núng . tôi quyết định mua chiếc tivi này - quay sang ông Bằng , cô nhỏ nhẹ móc túi lấy ra một xấp tiền - Đây là hai triệu , con gởi bác

-Bao nhiêu ? - Huy Trần tiến lên một bước - Chỉ với hai triệu mà cô đòi mua chiếc tivi màn hình phẳng những hai mươi một inch của tôi ư ?

- Đúng vậy - Khả Doanh nhường mắt - bác Bằng đã ra giá với tôi như vậy đó Nói rồi cô quay sang bảo Nhã Ca và Tâm Như* . Hai đứa này giờ chỉ biết lặng yên trợn mắt ngó

- Đem tivi về thôi

-Này - Huy Trần hét lớn - Tôi không bán

-Nhưng ba anh đã bán - Gằn từng tiếng vào mặt Huy Trần , Khả Danh gọn lọn bẻ chiếc tivi vào lòng bước đi

Huy Trần giằng lại , Khả Doanh nhường mắt

-Nếu tranh chấp , lỡ vượt bẻ, tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu

Giọng nói cô chứa đầy đe dọa. , như ngầm bảo , nếu Huy Trần còn quyết giằng giữ lại cô sẽ cố tình buông tay cho nó bẻ . Ăn không được , phá cho hôi , biết chưa

chưa ứng xử với cung cách láu cá ấy bao giờ , Huy Trần không dám liều theo . Là một người giỏi kinh doanh , quen tính toán chi ly từng đồng lợi , anh không thể vì chút ngông cuồng đem thiệt hại về mình . Chiếc tivi bẻ, cô ta chẳng mất gì . Phần anh , mất trắng tay . Nên chẳng cam lòng vẫn xuôi tay , cho Khả Doanh khiêng tivi đi mất

Vậy... cũng thắng được sao ? Nhìn Khả Doanh te te bụng cái tivi bước thang xuống cầu thang , trong kia nhìn vẻ tuyệt vọng của Huy Trần , ông không khỏi bàng hoàng lạ lẫm . Cứ ngỡ Khả Doanh chẳng thể nào mua được chiếc tivi với Huy Trần . Nào ngờ cục diện đã thay đổi hẳn . Từ kẻ thắng , thằng con ông bị hạ nóc ao một cách ngon lành .
Đôi mắt chợt sáng lên lấp lánh , ông quyết định chơi tiếp cuộc chơi, mà lúc này vì hoảng quá ông toan bỏ. cuộc

- Được , được rồi anh Bảo ơi . Nghỉ tay ăn sáng với tụi em đi
Đặt cái bịch sộp có bốn ổ bánh mì lên bàn , Khả Doanh vui vẻ gọi
-Ồ . Đúng rồi - Cây định cuối cùng treo tấm bảng rôn lên tường , Thiên Bảo co chân nhảy vù xuống đất . thấy Tâm Như* và Nhã Ca còn lo cắt dán ảnh rú.

-Nghỉ tay ăn sáng nào

- Dạ - Như chỉ chờ có thế , hai đứa nhảy xộc lại ngay . Khả Doanh trao cho mỗi đứa một ổ bánh mì . riêng phần Thiên Bảo một ổ to đùng

-Thiệt tao không biết mấy bay về bao nhiêu thứ để làm gì - Cắn một miếng bánh mì thật to , Nhã Ca nhướn mắt nhìn lên tấm bảng rôn có dòng chữ "Chúc mừng đại hội cổ đông " , ca thán - Chỉ có ba tụi mình và bác Bằng thôi mà

-Tao có biết đâu , nhảy phóc lên bàn Khả Doanh đang đưa hai cái - Anh Bảo biểu sao thì tao làm vậy

-Anh Bảo biểu mày ? Nhã Ca trở mặt

Tâm Như lặng yên nhỏ nhẹ nhai ổ bánh mì . Mỗi khi có mặt Thiên Bảo là nhỏ mắt hết vẻ kinh ngạc của mình , ít cười , ít nói

Còn Thiên Bảo thì ngược lại , sự có mặt của Tâm Như làm anh phân chân , tự tin hơn . Để hai con mắt sâu dưới đôi mày rậm sáng ngời , anh gật đầu

-Phải anh đã biểu Khả Doanh trang trí cho long trọng . Đã thành lập công ty phải làm cho ra vẻ . mà các em có thấy sau khi chuẩn bị xong, thì tinh thần lên hẳn không ?

- Đúng vậy , Nhã Ca gật đầu nhanh - Trong đẹp lắm

Không trả lời Thiên Bảo , Khả Doanh ngược mắt nhìn lại công trình của mình thêm lần nữa . Thật như mơ, đôi mắt cô nhoà lệ, không ngờ mình có lúc lại trở thành bà chủ . không bà giám đốc một công ty lớn . Bây giờ nhỏ , mai một sẽ lớn hơn

Tất cả cũng nhờ Thiên Bảo , cô đưa mắt nhìn anh với vẻ biết ơn . Thường ngày trong anh hiền từ , chỉ cười cười ít nói bên cái ống bơm , không ngờ xốc vác ra trò . Nghe cô có ý định lập công ty là giúp đỡ hết mình . Thiệt không có anh , cô chẳng biết bắt đầu ra sao nữa

Đầu tiên là xây nhà xuống . Chưa đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ, Thiên Bảo đã tề tựu về đủ mười tay thợ lành nghề . Người nào cũng nhiệt tình năng nổ làm hết sức mình , nên chưa đầy nửa tháng, căn nhà xuống đã hoàn thành tươm tất

Anh cũng giúp cho cô nhiều ý hay ho lắm . Đầu tiên là việc cô ít vốn nên nhà xuống không cần phải xây dựng công phu , chỉ cần cao ráo , thoáng mát , đạt nhiều năng suất

Kể cả việc thủ tục đăng ký lập công ty , anh cũng là người hướng dẫn cô một cách tận tường , tỉ mỉ . Chà... Rảnh rỗi quá ! Nghe Thiên Bảo mà cô quên mất anh chỉ là một người thợ sửa xe, cứ như một luật sư chính hiệu

Công ty đã chính thức được công nhận . bằng tên cũng có kia rồi . Lòng Khả Doanh rộn ràng bao mơ ước "Thiên thần nhỏ" Tên công ty nghe hay thật .

Tên này cũng là do Thiên Bảo đặt

-Ê, ăn lệ lên . Bác Bằng sắp đến rồi đó

Thấy Khả Doanh nhai mãi khúc bánh , không hết, Nhã Ca đập khế vào vai

nhắc nhở.

-Ừ, giặt mình thoát khỏi cơn hồi tưởng , ngón nhanh khúc bánh mì , Khả Doanh rồi rít

- Đứa nào gom mớ lá đẹp đi , trải lại cái bàn cho ngay ngắn . Mà này ! Những lời tao dặn , tụi bây còn nhớ không ? Một chút nhớ bảo bác Bằng làm giám đốc . Dù sao bác cũng lớn tuổi, từng làm giám đốc, nên kinh nghiệm hơn bọn mình

-Nhớ rồi - Đứng lên dọn dẹp , Nhã Ca dài giọng ra , rồi tươi tỉnh - Mà cũng may thiệt hen - Tự nhiên quen được bác Bằng . Cái tivi bác bán cho mình đó, ai cũng khen rẻ hết

-Ừ, Khả Doanh gạt đầu , rồi thở dài ra - Chỉ tội bác có thằng con kỳ khôi quá

-Mày nói Huy Trần hả ? Nhã Ca sáp lại gần Tâm Như dùng tay quạt nhà không hiểu sao cô muốn biết hai đầu bạn của mình nghĩ gì về Huy Trần quá

-Ừ , Nhã Ca cao giọng - Gã kỳ khôi thiệt . nhưng đẹp trai quá , chắc là nhiều bồ lắm

-Xi ! Khả Doanh trề dài môi - Đẹp trai mà bất hiếu cùng cha mẹ, thứ đó cho tao cũng không thèm

-Có thèm cũng không được - Nhã Ca chồm chớp mắt mơ màng - Người ta giàu có , đẹp trai lại là tổng giám đốc, đời nào ngó đến tụi mình

-Nhã Ca nói đúng , Tâm Như nhẹ đưa cây chổi . Tự nhiên lòng cảm thấy buồn . Hình ảnh Huy Trần thoáng qua trong ánh mắt

-Tổng giám đốc thì sao ? có gì ghê gớm . Từ trong một góc , quan sát thái độ của ba cô gái , Thiên Bảo bây giờ mới lên tiếng

- Đẹp trai bằng anh Bảo của các em không ?

-Thôi đi anh ơi , có anh ăn thua gì , có một con Tâm Như theo mãi không xong , sao bằng người ta được

Câu nói vô tình làm Thiên Bảo nghe lòng mình đau nhói . Càng xót xa hơn khi nghe Tâm Như giãy nảy lên.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 5

- Đừng nói bậy ! Con khỉ Nhã Ca kia , cấm mày từ nay cặp đôi tao với anh Bảo đó

-Thôi, thôi . Ở đó nói nhảm hoài - Nhìn mặt Thiên Bảo tối sầm đi Khả Doanh lên tiếng cứu bồ - Ra sau coi ấm nước giùm đi , châm trà cũng vừa rồi

Gom hết đồng rác vào một góc, Tâm Như la*.ng lẽ bỏ ra sau , thấy con Nhã Ca còn sớ rớ , Khả Doanh bảo luôn

-Còn mày nữa , ra sau phụ với nó cái miệng thôi nói tùm lum đi

-Biết rồi - Giậm chân bước ra sau , Nhã Ca cố ý lằm bằm - Tối ngày cứ sai người ta cứ như mình là giám đốc vậy

Thây kệ con nhỏ hay lâu bầu , Khả Doanh bước đến bên Thiên Bảo, nhẹ đặt bàn tay lên vai anh , cô dịu giọng

-Anh đừng buồn , em sẽ giúp anh

Thiên Bảo mỉm cười buồn . cùng lúc vang lên tiếng xe thắng gấp . Quay đầu lại , Khả Doanh quỳnh quánh khi nhận ra đó là một chiếc Cadillac mui trần màu đỏ chói

-Chết ! bác Bằng đến . Tâm Như , Nhã Ca đâu ? Bó hoa tụi bay để đâu rồi hả ?

- Đây , đây nè ! Nhã Ca chạy lên ngay với bó hoa hồng lớn , theo kế hoạch , bọn họ sẽ tặng hoa cho bác Bằng khi ông vừa bước xuống xe

-Rồi , chuẩn bị chưa ? một .. hai .. ba... Cầm bó hoa đứng vào giữa , Khả Doanh quay lại hai nhỏ bạn

-Xong , xong rồi - Nhã Ca kéo áo, cả ba cũng đều bước . cách chiếc xe hơn nửa mét, các cô dừng lại đồng hô

-Chúc mừng cổ đông gia nhập công ty

Cánh cửa xe bật mở , bó hoa trên tay Khả Doanh rơi xuống đất . Ba cô gái nhìn nhau rồi không hẹn mà cũng thốt

-Ủa ! Ủa !

Đang loay hoay sửa lại bình hoa trên bàn cho ngay ngắn , nghe tiếng kêu của các cô lạ quá , Thiên Bảo quay đầu ra ngó , rồi hiểu ngay nỗi bất ngờ của ba cô gái . Bước xuống xe là một vị khách không mời , và chẳng cần ai giới thiệu , Thiên Bảo cũng nhận ra , Huy Trần chàng giám đốc đẹp trai mà các cô vừa nhắc đến

Một cái gì đó như nổi đồ kỵ , khiến Thiên Bảo phải nhìn chăm chú , Đúng hay sai khi anh mơ hồ linh cảm gã trai lịch sự này sẽ cướp mất Tâm Như ra khỏi trái tim anh . Đôi đong tu mở to , anh nghe ác cảm nhiều với người mới đến

Nhưng dù ác cảm đến đâu , anh cũng phải công nhận một điều : Gã đẹp trai và sang trọng lắm . Đôi mày rậm , ánh mắt sáng và gương mặt thanh tú có nụ cười đều trên đôi môi mỏng ấy sẽ làm điên đảo tâm hồn các cô gái trẻ . Nhất là các cô gái ấy lại là những công nhân đang nuôi ước vọng đổi đời . Sao mà anh không biết ý nguyện của Tâm Như ? dù cô chưa nói cùng ai cả , nhưng anh vẫn nhận ra , lấy một tấm chồng giàu là hy vọng lớn nhất đời cô

-Anh đến đây chi vậy , phút bất ngờ nhanh chóng trôi qua, Khả Doanh là người đầu tiên chợt tỉnh - Bác Bằng đâu

-Ba tôi bận - Bước hẳn xuống xe, thẳng người lên , Huy Trần trả lời nghiêm chỉnh . Trong bộ veston màu trắng , anh ta đẹp , oai nghi như một chàng hoàng tử , phong thái hệt như giám đốc của các cô ngày nào trong khu chế xuất - Ông uỷ quyền tôi đến đây rút lại hợp đồng . Không hùn vốn đầu tư nữa

Hay lắm ! Thiên Bảo nghe mừng rỡ . Hãy rút về số vốn rồi biến khỏi đây mau như biến khỏi cuộc đời ba cô gái ấy

- Được thôi - Như đồng tình cùng Thiên Bảo , bên ngoài Khả Doanh reo to thích thú trong tiếng thờ dài tiếc rẻ của hai người bạn, tự nhiên sao lòng hai cô cứ muốn gặp , muốn nhìn hoài chàng trai ấy

-Hoan nghênh anh rút hợp đồng ra khỏi công ty

-Hả ? - Thái độ vui vẻ của co làm Huy Trần chưng hửng . Anh cứ ngỡ là mình phải khó khăn , vất vả lắm mới thuyết phục được cô cho mình rút hợp đồng . Thậm chí còn phải ra toà, thưa kiện nữa . Lẽ nào... cô không phải là quân lừa đảo như anh từng nghĩ

-Anh vào đây , ký giấy xác nhận xong là có thể rút chân ra khỏi hợp đồng - Khả Doanh lại chìa tay hướng dẫn Huy Trần đến chiếc bàn mà mình đã chuẩn bị cho cuộc họp cổ đông

- Được - Huy Trần xăng xái bước đi ngay . vừa đi , đôi mắt anh vừa đảo nhanh quan sát buồn cười thật, thế này mà cũng gọi là công ty được . Hệt như cái nhà kho chứa đồ phế liệu thôi, không biết bọn họ muốn kinh doanh cái quái gì đây nữa

- Dạ mời anh ký vào đây à - một tờ giấy được chia ra ngay ngắn . Huy Trần cầm lấy rồi bật nhòm người lên

-Sao ? Đơn phương huỷ hợp đồng sẽ mất tất cả.

- Đúng vậy - Khả Doanh gật đầu rồi mím môi nhí nhảnh - Bộ bác Bằng không nói với anh điều kiện này à ?

Mồ hôi rịn ra khắp thái dương , Huy Trần mím chặt môi giận dữ . Ba không cho anh biết điều này , cũng như anh đã không nghĩ đến . Luật đâu có luật lạ đời ? Bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường , anh chưa gặp phải tình huống đau đầu như thế

-ma manh , các người đã nhân lúc ba tôi không để ý để điều kiện quái dị này , nhằm buộc ông phải giữ đúng hợp đồng

- Đừng ngậm máu phun người như vậy chứ - Quắc đôi mắt , Khả Doanh lấy ra một tờ hợp đồng gốc - Chính bác Bằng buộc chúng tôi không đơn phương huỷ hợp đồng

-Ba tôi đặt ra ư ? Huy Trần khẽ nhúng vai , cười mai mỉa - Đừng bịa đặt , ba tôi chẳng bao giờ đặt bút ký vào một điều ngu ngốc như vậy cả.

-Thì anh xem đi - Khả Doanh không đổi giọng - Có phải nét chữ của bác Bằng không?

Nhìn kỹ xuống bản hợp đồng , Huy Trần nghe cứng lưỡi . Đúng là chữ của ba . Nhưng sao ba lại viết một điều vô lý thế ? Thường khi ông sang suốt lắm mà . Không lẽ... công ty này... thật sự có tiềm năng ? Một tiềm năng đến nỗi ông phải sợ người ta huỷ hợp đồng hất mình ra ? Cảm thấy nghi ngờ , Huy Trần đưa mắt nhìn quanh cái được gọi là công ty thêm lần nữa

Không, không thể như thế được . Cặp mắt nhà nghề đã cho Huy Trần một kết luận không thay đổi . Anh chẳng nhìn thấy chút tiềm năng nào trong căn nhà có ngheu quá nhiều cửa sổ này . Xung quanh chỉ là bãi đất trống hoang vu đầy cỏ sậy . Mật độ dân cư thưa thớt quá . Mở một hiệu tạp hoá cũng là liều lĩnh lắm rồi, nói chi là siêu thị hay trung tâm thương mại

-Sao ? Tiếc tiền thì... ngồi xuống cùng đi họp đi . Đừng có ý định rút phần hùn nữa - Giọng Khả Doanh lại vang lên mỉa mai

Tiếc tiền ư ? Huy Trần khẽ mỉm cười*`i . Sáu mươi triệu đồng , số tiền với anh chẳng lớn lao gì . Nó chẳng bằng số tiền lời anh kiếm được trong một bản hợp đồng . Nhưng... mất như vậy là lãng xẹt, nhất là lại một trong tay Khả Doanh kia , thật chẳng đáng chút nào

Tiền không muốn mất , chẳng lẽ lại gia nhập công ty của Khả Doanh ? Điều này Huy Trần càng không muốn hơn bao giờ hết . Lúc sáng tranh đến đây cùng cha thật ra... anh chỉ mong tìm một cơ hội phục thù và những tương mình sẽ thắng

Khả Doanh thật không dễ đối phó một chút nào . Hết lần này sang lần khác , cô hạ anh đo ván . Tại sao ?

Huy Trần không hiểu nổi . Giữa thương trường anh là dũng tướng dọc ngang bách thắng . Vậy mà... đối phó với một cô gái như Khả Doanh lại không có cách . Mồm mép lanh lợi lý lẽ sắc bén hay vì cái gì ? Huy Trần không biết . anh chỉ biết trước cô , anh như bị vô hiệu hóa? hoàn toàn . Cô không giống các nhân viên ở công ty , cũng không giống các cô gái anh đã gặp trong đời . Cô không biết sợ và được một hiệu lực vô hình hỗ trợ . Có lẽ và anh đã lỡ uống nước bọt của cô... nên... không thể nói lại cô chẳng ? Điều này xem ra đúng

Không , nói thì làm . Đôi mắt lia qua bản hợp đồng gốc nằm hơ hơ trên bàn , Huy Trần quyết định nhanh . Nếu như thủ tiêu chứng tích kia , anh sẽ không mất trắng số tiền , vì ngoài hợp đồng ra , anh còn một hoá đơn thanh toán nữa . Điều này xem ra ngang ngược, du côn quá, nhưng ai bảo cô ta ngang ngược trước

Nghĩ rồi , Huy Trần quyết định ngay . Đưa tay ra chụp bản hợp đồng toan xé bỏ , nhưng ch*au kịp giờ trò , Huy Trần đã thấy bàn tay mình bị một bàn tay khác nắm chặt

-Không giờ trò đó được đâu

quay đầu lại , nhận ra viên bảo vệ đẹp trai từ nãy giờ cứ chăm chú ngó mình , biết mình không thắng nổi anh ta trong cuộc đấu võ lúc này . Huy Trần đành buông tay chịu thua . Khả Doanh không hiểu nhìn hai người ngơ ngác -Có chuyện gì thế , Thiên Bảo ?

-Không có gì

Đặt trở lại bản hợp đồng vào giữa , Thiên Bảo gom gom ngó Huy Trần

-Anh nghĩ em nên chính thức bắt đầu cuộc họp cổ đông đi . Anh bạn của chúng ta nhìn qua đã biết rõ ý định không rút cổ phần của mình rồi

-Thiệt hả ? Mừng rồi nhưng chưa tin hẳn , Khả Doanh quay nhìn Huy Trần hỏi lại

-Phải , bị đặt vào thế kẹt , Huy Trần đành phải gạt đầu . rồi như chợt nhớ , anh nhìn quanh ngơ ngác - Các cổ đông khác đâu ? Không lẽ... chỉ bấy nhiêu thôi ?

-Phải chỉ bấy nhiêu - Gạt đầu , Khả Doanh giải thích thêm khi nhìn thấy vẻ không hiểu trên mặt Huy Trần - Ban đầu chúng tôi không dự định mời cổ đông góp vốn , nhưng sau vì thấy bác Bằng tha thiết quá , nên mới thuận tình thôi

-Sao ? Huy Trần nghe nóng mũi - Ba tôi mà phải... năn nỉ nhập cổ phần à `?

-Không tin anh cứ tìm bác Bằng mà hỏi - Khả Doanh không trả lời trực tiếp - Còn bây giờ chúng ta chính thức vào họp đi . Anh Bảo , mời anh ngồi , chúng ta sẽ tiến hành bầu ban tu sự

Chuyện buồn cười gì đây ? Nhìn xuống chiếc bàn tròn bằng mica kê khắp khiên trên nền xi măng mới tráng rồi lại nhìn lên chiếc ghế nhựa mình đang ngồi, Huy Trần không tin nổi . Có lúc mình lại họp bầu hội đồng ban quản trị thành lập công ty trong một căn nhà ổ chuột , thiếu thốn thế này . Quen ngồi trong phòng gắn máy lạnh , cơ thể của anh bắt đầu hâm hấp nóng

-Chúng ta bầu giám đốc đi

Thấy mọi người cứ ngồi yên lặng , Thiên Bảo lên tiếng nhắc

-Bầu giám đốc ? Rắc rối chi làm vậy ?

Nhếch môi cười , Huy Trần không ý kiến , phải , ý kiến làm gì trước một kết quả đã thông qua . Khoanh tay , lim dim mắt làm kẻ bàng quan , nhìn cả bốn mùa mây bày trò như con rối có phải thú hơn không ? Xem họ làm nên trò trống gì với cái công ty giống như đồ chơi con nít ấy . Ngoài Khả Doanh bây giờ, Huy Trần biết mình còn phải đối đầu với Thiên Bảo nữa . Chẳng biết gã quan hệ thế nào với ba cô gái kia , chỉ biết rằng gã trong quen quá . Đường như anh đã gặp ở đâu đó trong cuộc đời mình rồi.

Đọc xong bản tổng kết của công ty ông Bằng không khỏi giật mình . Huy Trần tài giỏi quá , đúng là thiên tài lãnh đạo bẩm sinh . chưa đầy ba năm , nó đã làm cho Vương Tinh " lớn mạnh không ngờ . chi nhánh đã vượt ra khỏi tầm Đông Nam Á , mon men thâm nhập vào khối EU . Điều ông sắp làm xem ra bất công cùng con lắm , khác nào giết gà bằng dao mổ trâu . Nhưng... không làm thế thì ông còn biết làm gì cứu con đây ? Ở đời , tiền tài, danh vọng thôi chưa đủ . một món ăn ngon phải đầy đủ gia vị : Đắng cay , mặn ngọt mới ngon . thì cuộc đời cũng thế . Huy Trần sống đơn điệu quá lâu rồi, đã đến lúc cho nó nem chút cay đắng tình đời, để hiểu thế nào là cuộc con . Ông chờ cơ hội này lâu lắm rồi

Dễ dàng bỏ sáu mươi triệu hùn vốn vào một công ty chưa tên tuổi , cũng như chẳng nhìn thấy chút tiềm lực nào . Ông không ngu , hay dễ bị mắc lừa như Huy Trần lắm tưởng . Ông chỉ muốn nhờ số tiền đó giúp con nhận ra chân lý sống của một con người . Được yêu và biết yêu thương , thử tình cảm tự nhiên tạo hoá tặng ban cho cả loại người . vì một sai lầm của bậc sinh thành, con phải đánh mất đi . Ngày nào nó chưa tìm lại bản chất thật của mình, ngày đó ông vẫn chưa yên tâm nhắm mắt

Có tiếng cửa mở ngoài hiên . có lẽ Huy Trần về đến . Ông vội vã ôm hết mớ tài liệu ra phòng khách đợi con . Không biết chuyện con đi họp cổ đông với Khả Doanh thế nào rồi ? Sao ông hồi hộp quá, có gây cái gì không ? và Khả Doanh có dễ dãi cho Huy Trần rút hợp đồng ? Cô có biết ông có tình đặt ra điều kiện kỳ quặc ấy để chặn bước chân Huy Trần vào công ty của cô không ?

-Cha

Cánh cửa bật mở , Huy Trần bước vào với vẻ u ê , mệt mỏi , nhìn vẻ mặt cau có của con . Ông phần nào biết được kết quả, nhưng để chắc ăn , ông hỏi lại Sao ? Thế nào ? Nó có đồng ý cho con rút hợp đồng không ?

Huy Trần chậm rãi lắc đầu , thả người buông xuống ghế . rót một ly nước lọc, ông Bằng bảo con

-Chuyện thế nào ? Kể ba nghe

Uống một hơi cạn sạch cái ly , bằng cái giọng bức mình quạu quọ . Huy Trần kể lại câu chuyện , không chỉ bằng sự việc mà cả cảm giác của mình với tên Thiên Bảo . Điều đó chẳng khó khăn , xưa nay gặp khó khăn gì , anh vẫn thường kể và nhờ cha giúp đỡ

Làm khá lắm, nghe đến đoạn Khả Doanh thăng chức giám đốc, chỉ cho Huy Trần làm phó . Ông hài lòng miệng nở một nụ cười . sự việc đã đi đúng ý định ông dự liệu . Ông chỉ không ngờ chuyện xuất hiện thêm một chàng trai tên Thiên Bảo . chàng ta là ai vậy ? Gây ấn tượng mạnh cùng Huy Trần như vậy , hẳn không phải là người đơn giản anh ta là thợ sửa xe ư ? Vô lý , một người thợ sửa xe không thể rành luật lệ để giúp Khả Doanh hoàn tất các thủ tục thành lập công ty đơn giản thế

-Con nói sao ? - Ông bật nhanh người dậy khi nghe Huy Trần nói ra cách giải quyết của mình - Từ chối chức danh phó giám đốc và rút chân ra khỏi hội đồng quản trị ư ? không được

- Được - Gật đầu , Huy Trần điềm điềm - Con đã tính toán kỹ rồi hiện nay , ngoài cách ấy , chẳng cách nào hơn đâu . Cứ thấy kế cô ta mua máy với công ty con nít ấy . với vai trò một cổ đông ta cứ yên tâm ngồi nhà hưởng lai

-Nhưng... như vậy , con sẽ nhàm chán lắm - Ông bật cười - Ba nghĩ là con không chịu nổi cảnh an không ngồi rồi mãi trong nhà

-Ăn không ngồi rồi , Huy Trần tròn mắt - Ba nói gì chứ ? Ở công ty con còn bao nhiêu chuyện phải làm mà

- À ! Vỡ trán mình , ông như chợt nhớ ra - Ba quên mất , có điều này , ba định nói với con đây

- Điều gì chứ ? - Nhìn ông mở xấp hồ sơ , sổ sách của công ty ra bày trước mặt mình Huy Trần không khỏi hoang mang . Có sơ xuất gì chẳng ?

-À , năm nay con đã hai mươi sáu tuổi rồi phải không ?

nhưng ông lại hỏi một câu chẳng ăn nhằm gì đến việc kinh doanh

-Vâng - Huy Trần gật đầu

Ông Bằng nói tiếp

-Con cai quản công ty giùm cha đã sáu năm rồi , cha thấy... con đã đủ đầy kinh nghiệm , nên quyết định cho con được ra riêng tự lập

-Ra riêng tự lập ? Huy Trần nghe chói với - Cha thật không đùa chứ ? Sao lại nói ra những ý niệm lạ đời như thế ? Chẳng phải... anh là người thừa kế duy nhất , là người sẽ thay cha quản lý "Vương Tinh" bao lâu nay ? Anh và tất cả mọi người đã đinh ninh thế , vẫn nghĩ đó là việc đương nhiên mà

-Phải - Ngưng một phút, cho con cảm nhận được hết ý nghĩa lời của mình, ông nói tiếp - Thế con không dự định tạo cho mình một sự nghiệp sao ?

-Sự nghiệp ? Huy Trần lơ lửng - Bao lâu nay con vẫn nghĩ "Vương Tinh" là sự nghiệp của mình

-Không phải , Vương tinh là sự nghiệp của ba , và con chỉ là người quản lý ăn công

-Con là người quản lý ăn công ? Huy Trần không chấp nhận - Sao lại như thế được ? Con là con của ba mà

-Cũng vậy thôi - Ông mím môi . Biết con sẽ bị sốc nhiều sau quyết định của mình nhưng ông vẫn nói . - Nếu đăng báo tuyển dụng với mức lương cao ba vẫn có thể tìm được một ứng cử viên sáng giá vào vị trí của con . Có điều , với họ sẽ không hoàn toàn tin tưởng giao hết quyền hành như vậy

-Và bây giờ đã đến lúc ba không cần con nữa - Huy Trần cay đắng. Ông đặt tay lên vai con , thân mật

- Đừng nói thế . con là tất cả cuộc đời ba làm sao ba không cần con được . Có điều con chim đủ lông thì phải bay . Ba muốn con tự đứng vững trên đôi chân của mình

-Ba nói cái gì cũng vậy thôi, cũng có nghĩa là muốn lấy lại công ty và đuổi con ra khỏi cái nhà này - Bỏ tay ông ra khỏi vai mình . Huy Trần cất giọng lạnh lùng - Con sẽ không năn nỉ, cúi đầu xin ba ở lại , cũng như không để ba sắp đặt cuộc đời của con đâu . Tự con , con sẽ biết đứng , biết đi trên đôi chân thật của mình

Nói rồi , Huy Trần vụt đứng lên khỏi ghế đi thẳng lên lầu . Không ngờ phản ứng của con lại mãnh liệt và cương quyết thế . Ông thần người ra ngơ ngác rồi thoáng ân hận . Phải chăng ông đã quyết định sai lầm ? Để thêm một lần đẩy con vào tuyệt vọng . Liệu chút quan tâm , nhân tình cuối cùng của con có bị Ông huỷ diệt ? Rút lại quyết định của mình chẳng? Tâm hồn con ông đang xáo trộn , phải tìm cách xoa dịu nó

Bình boong... bing boong ..

Vừa đứng dậy , toan lên gặp con lại nghe tiếng chuông cửa vang thanh thoát . Ai mà đến khong đúng lúc thế này ? Cầu nhàu , ông bước ra mở cửa rồi reo lên mừng rỡ

-Phụng Kiều !

- Và con nữa . Phụng Nhi đây . Thừa bác

Nổi lo lắng về Huy Trần như tạm gác sang bên . Ông thấy hồn như trở lại trước sự hiện diện của hai mẹ con người bạn trẻ . Một tháng có dư rồi sau ngày sinh nhật của Hạnh Cầm , họ mới quay trở lại

-Vào nhà đi . chà , làm gì lê mê xách nhiều thứ vậy ? trốn chồng à ?

-Cứu em với anh Bằng , mẹ con em khổ quá

-Sao ? Có chuyện gì ? Diu bà ngồi vào ghế , rút chiếc khăn tay cho bà lau nước mắt , ông ân cần hỏi

-Em không muốn nói đâu , gục xuống đầu vào vai ông , Phụng Kiều nghẹn ngào - chuyện bí mật lắm

-Chuyện gì ? Nói anh nghe nào ? Hỏi rồi không nghe ai lên tiếng ông hướng mặt sang Phụng Nhi dò hỏi

- Dạ... Cẩn cẩn móng tay , thở dài ra Phụng Nhi áp úng - Mẹ con làm ăn thua lỗ , phá sản công ty và bị ngân hàng niêm phong nhà cửa rồi ạ.

-Trời , có chuyện thế sao ? - Ông giật mình quay lại nhìn bà - Chuyện xảy ra bao lâu rồi ? Sao bây giờ mới nói

Vẫn chỉ là giọng Phụng Nhi

-Hồi tháng trước , mẹ con lên gặp bác chỉ muốn mượn ít tiền xoay sở . nhưng ngại quá , lại thôi . Hôm nay cũng vậy , nhưng nhà cửa bị tịch thu hết rồi . Không biết ở đâu . mẹ con cháu mới bấm lòng đến xin bác ở tạm vài ngày

-Ngại cái gì ? Sao lại ngại ? ông lắc đầu trách móc - Phụng Kiều , chúng ta là bạn của nhau mà . có khó khăn sao không nói ? Biết đâu anh giúp được gì ?

-Em không thể lợi dụng lòng tốt của anh được - Bà nghẹn ngào trên vai áo của ông

-Sao gọi là lợi dụng ? - Tặc lưỡi, ông trầm giọng - mà thôi, đừng lo lắng gì ,

tạm thời hai mẹ con cứ ở lại đây , còn cha của Phụng Nhi đâu , hay cũng mời đến ơ?

-Bác nói gì thế ? Mắt Phụng Nhi ngơ ngác - Cháu không có cha từ nhỏ rồi mà

-Sao ? ông lại giật nảy người - Em và Kha Tâm hai người...

-Chúng em chia tay nhau từ khi Phụng Nhi chưa đầy ba tuổi - Ngẩng đầu lên khỏi vai áo ông , bà sụt sịt

-Chặc -Anh vô tình quá - Thở dài ra buồn bã , ông vỗ nhẹ xuống vai Phụng Kiều - cứ ở lại nhà , đừng ngại gì , mà hai mẹ con đã ăn uống gì chưa ? Để anh đưa em đến nơi này ăn món ý ngon lắm

- Da.

Mẹ con Phụng Kiều chưa kịp trả lời đã nghe ầm một tiếng . Huy Trần hiện ra trước mặt mọi người với một valy to tướng

-Bây giờ con đã hiểu vì sao ba muốn con phải ra riêng tự lập rồi

-Ồ, không phải - Biết con đã hiểu lầm , ông vội xua tay giải thích việc con tự lập không liên quan đến họ đâu . ba đã nghĩ lại rồi, huy trần , con không phải đi đâu cả.

-Ba nghĩ lại , hừ ! Huy Trần cười khẩy - thế con không biết nghĩ sao ? Xin lỗi ba, con không thể ở lại để bị coi thường chà đạp . Càng không thể ở lại để chia rẽ ba cũng người khác , chào ba

Nói xong, xách valy lên, huy trần bước đi ngay không buồn nhìn lại một lần , cũng như không thèm gật đầu chào hai vị khách vừa mới đến

-Huy trần , - gọi đuổi theo con rồi té ngòi xuống salon bất lực . Ông cảm thấy đất trời như đảo lộn . Sự việc đã không diễn ra suông sẽ như dự định . Huy Trần không hiểu thành ý của ông . Lẽ ra nó phải vui vẻ chấp nhận thử thách bản thân như ông tưởng . Sự có mặt bất ngờ của mẹ con Phụng Kiều đã khiến nó hiểu lầm và đau khổ . làm sao nó chịu nổi cảm giác phải chia rẽ

ông cùng ai đó . Không , Huy Trần con đừng đi trời tối thế này biết ngủ nơi nào chứ ?

Muốn bật dậy chạy theo con trai , nhưng nhớ đến mẹ con Phụng Kiều còn đang chờ mình dắt đi ăn , ông đành ngồi lại Không vì tình bạn xưa cũng nghĩ đến Thực Nhân một chút.

-Bồi ! Cho một chai rượu nữa

Hết chai rượu thứ hai k Huy Trần đưa tay gọi thêm một chai rượu nữa

- Dạ... Anh bồi quen mặt chạy đến, cần môi ngăn ngại - Anh thông cảm , nhà hàng của bọn em sắp đóng cửa rồi ạ.

- Đóng cửa - Huy Trần trợn mắt, sùng sộ - Muốn đuổi thì nói thẳng đi vịn có làm gì

- Dạ không - Anh bồi sợ hãi - Tụi em không dám đuổi anh đâu . Mong rằng anh thông cảm , Đến giờ quy định , tui. em phải đóng cửa thôi

Đóng cửa thì đóng cửa , rút một xấp tiền quăng mạnh xuống bàn , Huy Trần hét

-Khuôi một chai rượu đem đến đây . Tôi sẽ ra ngoài uống

- Dạ .. dạ.

Anh bồi hốt hoảng chạy đi mau , trong chớp mắt đã đem chai rượu lại một chai Black anh White danh tiếng.

Ôm chai rượu vào lòng như thể ôm một tình nhân , Huy Trần bước đi loạng choạng . chưa bao giờ anh uống nhiều như thế và cũng chưa bao giờ thấy buồn hơn thế

Anh không ham địa vị, cũng chẳng trọng tiền tài . Cái lớn nhất trong cuộc đời anh là tình thương, là sự quan tâm , săn sóc của người cha mà mình đã đánh mất suốt hai mươi năm dài đằng đẳng

Sáu năm , sao chỉ là sáu năm mà không phải là sáu mươi năm chứ ? Đưa chai rượu lên môi tu ừng ực , Huy Trần hỏi ông trời : Sao ông chỉ ban cho

anh bấy nhiêu thời gian gần gũi . Ông cố biết sinh nhật lần thứ hai mươi đó anh đã khóc nghẹn ngào trong hạnh phúc ? Nụ hôn của cha , điều bình thường và thừa thãi của bao đứa trẻ, anh phải đợi đến năm hai mươi tuổi mới được một lần

Cha ! Lần đầu tiên trong cuộc đời cảm nhận được tình yêu thương, lòng lo lắng của cha . Anh sung sướng đến điên lên được Những tưởng niềm hạnh phúc đó sẽ còn kéo dài mãi đến suốt đời mình

Huy Trần lại đưa chai rượu lên môi cay đắng . Con đường khuya vắng bóng người, bàn chân anh lang thang qua mấy khúc quanh rồi và còn lang thang đến tận đâu ? Sao tâm tư anh sáo rỗng

Cha ơi ! Chuyện gì đã xảy ra ? Dừng chân bên cây cột điện ven đường , Huy Trần khóc nức lên . Bỗng dưng sao cha không còn thương con nữa ? Cha bảo con ra riêng , tự lập , cha sợ con tránh mất gia tài và địa vị của cha ? Hay sợ con cản trở tình yêu của cha dành cho hai mẹ con Phụng Kiều nào đó ? Cha ơi ! Vì một người đàn bà mà cha đành lòng đánh mất con sao ? Cha có biết là con yêu thương cha lắm không ? Con không thể chia rẽ cha cũng bất kỳ ai khác

Còn mẹ ! Thêm một ngụm rượu cay nồng, Huy Trần cay đắng khóc . Trong tâm tư của anh , hai mươi sáu năm rồi không có người mẹ ấy . Bà không yêu thương anh . Ngày xưa thế và bây giờ cũng thế . sự mất tích của anh sẽ không gây cho bà chút xáo trộn nào . Thâu canh , suốt sáng , bà chỉ biết vùi đầu vào các quán bài tứ sắc . Và những quán mặt chượt Tứ lâu , chúng là lẽ sống của bà . Chúng quan trọng hơn đứa con được bà mang nặng đẻ đau này ...

Hôm nay xí nghiệp tan ca nên Tâm Như về trễ . Con đường xa lộ vắng tanh , một mình giữa đêm khuya đạp xe về . cô nghe buồn và sợ hãi . Buồn nỗi cô đơn hiu quạnh . Sợ là sợ một tên cướp từ trong bóng tối nhảy ra uy hiếp .Của

chẳng có gì , chỉ một đôi bông , một sợi dây chuyền nhỏ xíu , nhưng mất nó rồi . phải dành dụm cả năm trời mới mua lại được . Tâm Như chưa bị , cũng chưa gặp tên cướp bao giờ, nhưng các bạn của cô thì... bị hoai . Con đường này mất an ninh làm lại tối tăm . Biết các cô công nhân hay tăng ca ra về vào đêm hôm khuya khoắt , các đạo tặc thi nhau lộng hành cướp phá . Băng này bị bắt , băng nhóm khác lại mọc lên

Cái số mình sao cực khổ . Nhấn chân trên cái bàn đạp chạy bon bon , Tâm Như thần thờ sao là trẻ mồ côi , sao có người chị chỉ biết chồng ? Sao không thể là tiểu thư khuê các sinh ra trong một gia đình quyền quý , một bước đi có kẻ hạ người hầu , là được lên xe xuống ngựa

Hay là con một giám đốc công ty cũng được . Tâm như lại rung rung nước mắt , nhớ chuyện lúc chiều . Cô gái con giám đốc , cô ta cũng trạc tuổi cô, lại xấu hoắc hươ , vậy mà sượng như tiên , chẳng phải làm cái gì , cô một chiếc xe riêng tha hồ du lịch nơi này nơi khác . son phấn , áo quần toàn hàng hiệu . Đã vậy còn quen được một anh chàng đẹp trai cao ráo , nghe đâu cũng là con của một giám đốc tên tuổi lừng lẫy

Còn mình thì sao ? đẹp hơn cô ta gấp bội , hai mươi bốn tuổi đến nơi rồi mà vẫn chưa tìm gặp một công tử đẹp trai nào . Chung quanh cùng phân xưởng , cao lắm là được trưởng chuyên, quản lý... nghĩa mà thôi

Là một cô gái mộng mơ , lãng mạn lại đa tình, Tâm Như khao khát yêu được , được yêu lắm chứ . Cô đơn chỉ vì cô muốn treo giá ngọc chờ thời . Chờ... chờ đến bao giờ ? Tuổi xuân phải mất rồi trở thành gái già chẳng ? Đám con trai nhà giàu ngu ngốc ,sao không biết hay còn một cô gái đẹp đang sẵn sàng yêu , đang sẵn sàng dâng tặng trái tim

-Ôi... Ôi... Một bóng đen bỗng lao nhanh nhận ra trước mặt cản đường . Kẻ cướp chẳng ? Nghe chân tay bủn rủn , Tâm Như không kịp thời bóp thắng
Ầm!

Chiếc xe đâm xầm vào người tên cướp lăn kênh . Lồm cồm ngồi dậy , Tâm như càng thất kinh hồn vía khi thấy gã cứ nằm dài ra bất động , khắp người nồng nặc mùi rượu

Không phải ăn cướp . tâm như hoàn hồn bớt sợ . Muốn bỏ mặc gã , nhưng lương tâm không cho phép . Cô rón rén lật người tên lên xem xét rồi sững người ra bất động kinh hoàng

-Huy Trần ! Trời ơi ! Anh ấy bị thương rồi, tính sao đây

Nặng nhẹ thế nào không biết , vừa nhìn thấy vết máu chảy trên khắp mặt Huy Trần , Tâm Như đã cuống lên hốt hoảng . Chấn thương sọ não rồi chẳng ? Sao anh cứ mê man như chết vậy

Làm sao .. làm sao bây giờ ? Tâm như đứng ngòai bối rối . Một mình cô không thể đỡ nổi anh, cũng như không thể chở anh đến bệnh viện bằng chiếc xe đạp được

-chú .. chú ơi, giúp đỡ

Một chiếc Honda trờ đến , mừng quýnh , Tâm Như đưa tay vẫy kêu rồi rít

-Có chuyện gì ?

Cho xe chạy chậm lại , người đàn ông nghi ngờ hỏi . Đoạn đường này thường xảy ra nhiều vụ cướp , ông không thể không cảnh giác

-Cháu lỡ đụng anh ấy bị thương rồi, không biết giải quyết làm sao cả . Tâm Như meo mào

Vẻ mặt sợ hãi cùng hiện trường trước mặt làm người đàn ông không nghi ngờ nữa . Bước xuống xe, nhìn thấy mặt Huy Trần đầy máu . Ông giật mình thảng thốt

- Đưa đến bệnh viện mau

Tâm Như ào khóc

-Nhưng cháu không thể chở.

-Lên đây , cháu ngồi sau kiềm anh ấy

-Vậy chiếc xe đạp của cháu thì sao

Tâm Như nhìn chiếc xe đạp ngại ngùng . Người đàn ông gất gồng

- Để đó đi , cứu người quan trọng hơn

- Dạ... quay nhìn chiếc xe một lần , Tâm Như lẹ cạy bước lên xe . Trước khi để ông chở vút đi cô còn dặn - Một lát đến bệnh viện rồi bác quay trở lại lấy dùm cháu chiếc xe nha

-Ồ , được rồi

Người đàn ông gất nhẹ rồi đạp máy , chiếc xe phóng như bay thẳng hướng vào bệnh viện.

Huy Trần không sao cả , anh chỉ bị rách da , trầy sơ sài trên trán . Hôn mê chỉ vì anh quá say thôi

Nhận định của bác sĩ phần nào giúp Tâm Như bình tâm trở lại, dù đến bây giờ, hơn năm tiếng đồng hồ qua rồi , anh vẫn chưa tỉnh lại . Ngồi trên chiếc ghế dành cho thân nhân nuôi bệnh, suốt mấy giờ liền , Tâm Như cứ nhìn Huy Trần không chớp mắt

Đẹp trai , quyến rũ và thu hút lạ . Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ Tâm Như nhìn thấy một chàng trai nào có vẻ đẹp như anh vậy . Không thư sinh, cũng chẳng rắn rỏi phong trần . Nét mặt anh cường định và nghiêm nghị vẻ chững chạc của anh làm người ta sợ . Nhưng nụ cười của anh làm người ta nhẹ cả lòng . Đôi mắt sáng tinh anh nhìn thẳng luôn trung thực, chiếc mũi vừa cao vừa thẳng của anh làm trái tim cô nghe phập phồng xao xuyến Không phải bây giờ, ngay lần gặp đầu tiên , Tâm Như đã có cảm giác này về anh rồi . Có phải là tình yêu ? Cô không biết , chỉ thấy mình ngưỡng mộ và thích anh ghê lắm . Chỉ muốn nhìn anh mãi không thôi

Sao mình lại đụng vào anh nhỉ ? Tâm Như bâng khuâng tự hỏi lòng . Có phải trời cao đã thấu nỗi lòng cô than thở, ban cho cô mối duyên này ? Ôi,

có khi nào cô và Huy Trần trở thành người yêu của nhau không ? Dám lắm chứ ? Các tiểu thuyết vẫn viết đầy ra đấy . chuyện đụng xe rồi trở thành chồng cũng đâu có lạ lùng

-Ôi ! Tôi đang ở đâu thế này ?

Mãi nghĩ , Tâm Như không hay Huy Trần tỉnh lại . đến khi nghe tiếng anh hỏi lớn, cô mới giật mình choàng tỉnh

-Ôi! Huy Trần ! Anh đã tỉnh lại rồi .. bác sĩ, bác sĩ ơi ! Mừng rồi cô lao nhanh ra cửa

-Bác sĩ... - Nắm chặt tay cô kéo lại . Huy Trần ngơ ngác . Tôi đang ở bệnh viện ư ? Sao lại thế

-Vâng - Tâm Như gật đầu, bèn kể anh nghe chuyện mình đã vô ý đụng phải anh té lăn nhào

Cả chuyện chiếc xe bị mất và chuyện mình thức canh anh suốt đêm không ngủ , cô cũng không giấu giếm

-Ra thế ! Chớp mắt sờ tay lên trán , vòng băng trắng trên đầu . Huy Trần lạ lẫm - Cô có thể bỏ mặc tôi trên đường vắng ? Có ai thấy đâu . Có gì lại tốt với tôi thế ?

-Em cũng không biết nữa ? con mắt sụp xuống rồi mở lên ngay . Nhìn thật sâu vào mặt Huy Trần , Tâm Như bỗng có một quyết định ngoài ý muốn - có lẽ vì... em yêu anh quá

-Yêu ! Cố chống tay ngồi dậy , Huy Trần té nằm luôn xuống nệm - Cô bảo là yêu tôi hả ?

-Phải - Tâm Như không bối rối cũng chẳng chút sợ hãi , hỏi hệt nào .

Nguyên nhân nào khiến cô thấy mình hôm nay can đảm quá . Cô không biết, cô chỉ biết đây là cơ hội cho mình hoàn thành ước mơ bấy lâu thôi - Anh không coi thường em chứ ?

Coi thường ? Chớp mắt , nhìn kỹ hơn cô gái trước mặt mình Huy Trần nghe

lòng dửng dưng không tình cảm . Dù anh thấy rõ ràng cô gái trước mặt mình đẹp lắm, song xưa nay , Huy Trần không có ý định lập gia đình , nên chuyện đẹp xấu của các cô gái đối với anh không quan trọng . Cũng như chưa một lần trong đời mình anh tự hỏi : Tình yêu là cái quái gì mà các danh nhân , thi sĩ tha hồ tán dương , ca tụng ? Thật khó hiểu , tại sao lại phải đem lòng yêu thương một người lạ hoắc chẳng dây mơ rễ má với mình, rồi sau đó đau khổ , thậm chí hy sinh cả sinh mạng của mình cho họ nữa . Nhảm nhí , đúng là trò nhảm nhí

Ở trung học , lên đại học rồi vào làm tổng giám đốc của "Vương Tịnh" , tuy đẹp trai , giàu có nhưng chưa bao giờ Huy Trần được ai yêu cả . Tính khí thất thường, khó gần gũi , ích kỷ và độc tài của anh khiến các cô nàng không ưa nổi . Ban đầu, có thích đấy , nhưng... gặp gỡ trao đổi vài lần là không còn chịu nổi, nên... cái từ "yêu " lần đầu tiên anh mới nghe trong cuộc đời mình Tại sao Tâm Như lại yêu mình nhỉ ? Huy Trần chau mày khó đoán . Anh chẳng cô cái gì tốt lành để yêu , để phải bỏ công chăm sóc . Có chăng là... mớ tiền khổng lồ trong ngân hàng và chức danh tổng giám đốc tạm thời kia Hẳn là Tâm Như chưa biết chuyện anh bị ba bỏ rơi đâu . Nếu biết, cô sẽ chẳng dại gì bám theo một thằng tay trắng . Hừ ! Cay đắng ngập lòng, hận đời, Huy Trần bỗng muốn làm một điều gì để trả thù đời cho đỡ hận Tâm Như chẳng , đưa đôi mắt nhìn về phía tâm như , thấy cô đang pha sữa cho mình . Huy Trần bỗng nở nụ cười cay độc, Tâm Như muốn tiền, sao anh không cho cô thỏa nguyện để đổi lấy sự quan tâm , thương yêu mà anh chưa từng có trong đời

-Tâm Như ! Huy Tan bỗng lên tiếng gọi

-Anh cần chi ? - Tâm Như quay đầu lại . Sự thú nhận vội vàng và liêu lĩnh lúc này đã làm cô hồ thẹn . Đôi má ửng hồng lên trong đẹp lạ.

-Nếu cô đồng ý ở lại bên tôi , yêu thương, quan tâm săn sóc cho tôi chu đáo

thì tôi sẽ cho cô tình yêu và tất cả.

Đôi mắt long lên , Huy Trần nói với vẻ độc ác và cay đắng nhất đời mình có được

-Thật ư ? Nhưng Tâm Như không nhìn ra điều ấy . Quay đầu lại, cô mỉm cười hạnh phúc và niềm tin ngây thơ nhất đời mình - Nếu vậy , thì em sẽ yêu anh , yêu suốt đời

-Hay lắm ! Con mắt hơi nheo lại, Huy Trần chìa cánh tay ra mai mĩ - Tôi cảm thấy mỏi tay quá , cô bóp hộ giùm tôi một chút có được không

- Dạ được , dạ được ạ ! Tâm Như sốt sắng gật đầu ngay . Bưng ly sữa đến đặt lên chiếc tủ đat ở đầu giường , cô vui vẻ - Bóp tay xong rồi, em sẽ đút sữa cho anh uống

Nhắm đôi mắt lại , tận hưởng sự êm ái ngọt ngào của một người được yêu chăm sóc, Huy Trần thở phào sướng khoái , không được yêu thương không được quan tâm thì bỏ tiền ra mua lấy . Ôi ! cái chân lý giản đơn vậy , sao đến bây giờ anh mới hiểu .

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 6

-Tâm Như ! Mở mắt đi, anh có món quà tặng em đây

Nghe lời Huy Trần , Tâm Như mở bừng mắt dậy rồi kêu lên hốt hoảng khi nhìn thấy chiếc Wave một trăm mười phân khối màu đỏ chói đứng lù lù oai

vệ trước thềm nhà

-À, trời ơi ! Anh đừng đùa kiểu này , em đứng tim chết mất

-Anh không đùa. Tặng cho em thật đó - Đặt chùm chìa khoá vào tay Tâm Như , Huy Trần thích thú nhìn mặt cô sửng sốt - Và cái này nữa , cũng tặng cho em thích không hả ?

Nấp hộp nhưng bật mở, như trong mơ vậy. Một chiếc nhẫn xoàn lấp lánh phản chiếu ánh nắng chiều

-Cho ... cho em ...- Lú lút cả lưỡi , Tâm Như sửng cả người ra bất động. Cô như không còn là cô nữa trước những món quà quá mức tưởng tượng này. Mong lấy chồng giàu , cô cũng vì ham vật chất , nhưng cô không thể nào tin nổi. cùng một lúc , Huy Trần tặng cho cô những món quà mà cô mơ cũng không mơ nổi

Xe Wave. Ôi ! Biết bao nhiêu lần rồi cô , Khả Doanh và Nhã Cả thầm ước. Được có nó dù chỉ một lần thôi, ba đứa cùng nhau dạo khắp Sài Gòn. Bị công an thổi phạt một trăm ngàn cũng đáng. Vậy mà ba năm rồi, cùng nhau dành dụm , ba đứa cũng chỉ mua nổi một chiếc xe đạp sườn ngang Còn nhẫn hột xoàn. Bao nhiêu lần rồi ngần ngừ đứng trước tiệm vàng trầm trồ thèm muốn. cô cũng chỉ mua được cho mình chiếc nhẫn vàng mười tám nặn bằng hột đào. Ôi ! Hẳn không phải là sự thật rồi. Hẳn là cô vì quá mê nên nằm mơ giữa ban ngày. Không ai có thể tặng một lúc hai món quà trị giá cao như thế. Ở nhà trọ các cô , đứa nào được người yêu tặng cho xấp vải cũng ... sang lắm rồi , cũng được đám con gái bu lại trầm trồ , ganh tỵ.

- Để anh đeo cho em nhé !

Chiếc nhẫn chật làm đau tay cô quá. Nhưng như vậy có nghĩa là ...Ôi, mừng quá, Tâm Như nhảy cẫng lên

-Là sự thật , em không mơ , em không có mơ rồi

-Mơ sao được mà mơ - Huy Trần lừ đôi mắt - Thôi nào , làm nhiệm vụ của

mình đi

-Vâng ạ.

Không ngần ngại , Tâm Như ào lên hôn đánh chụt vào má Huy Trần dù cho hai người đang đứng là thêm nhà khách sạn đông đúc khách ra vào

- Dắt xe vào bãi gửi đi rồi ra đây. anh sẽ đưa em đến nhà hàng dùng bữa

-Vâng ạ - Ngoan ngoãn , Tâm Như làm theo như cái máy. Bước chân nhẹ nhẫ như bay , cô thấy mình yêu Huy Trần quá nhiều

Ba ngày đi theo anh , Tâm Như quên mất cuộc đời, quên cái xí nghiệp may cùng viên quản đốc khó dăm dăm chỉ chờ công nhân phạm lỗi là méc ngay giám đốc , Quên cái phòng trọ nhỏ mái tole , xung quanh cũng bằng tole hầm hập nóng. Quên bữa cơm chiều đạm bạc chỉ có cái trứng luộc dầm nước tương , bên đĩa rau má sống. Thậm chí Khả Doanh và Nhã Cả hai người bạn thân nhất đời mình, sẽ lo lắng hoảng sợ vì sự mất tích của mình, cô cũng không buồn nhớ

Phút giây này, cô không còn biết gì nữa cả , chỉ biết cực cùng tận tụy hầu hạ. Huy Trần hết lòng thôi. Tuy lúc nào giọng anh cũng lạnh lùng , sắc mùi ông chủ , nhưng cô chẳng chút phiền lòng. Ngược lại, càng lúc càng thấy lòng yêu kính anh hơn

Anh đã cho cô tất cả những gì cô từng mơ ước có. Từ chiếc áo đầm tuyệt đẹp , chai nước hoa , hộp son phấn đắt tiền, bữa cơm toàn đặc sản ở các nhà hàng sang trọng , đến các phương tiện giải trí tuyệt vời ở các hộp đêm, , vũ trường cao cấp. Anh cho cô biết thế nào là ly cà phê Trung Nguyên ngon tuyệt.Ồ ! Thật không tưởng nổi đâu , một ly nước giá bốn chục ngàn và soup thì hết những ba trăm ngàn một chén. Anh còn cho cô ăn cả tôm hùm giá một triệu tư. Trời ! Nghe anh bồi tính tiền mà tim cô muốn rụng ra , sao một chai rượu, một con tôm lại đắt bằng cả tháng lương của cô như vậy. Không có Huy Trần , cô không đời nào biết , nào thấy được đâu

Chiếc giường nệm hôm nào cả ba đứa từng ao ước ở nhà Huy Trần, bây giờ đã trở thành thực với cô rồi. Đúng là chẳng còn chi thoải mái , sung sướng cho bằng việc cả ngày rong chơi mua sắm , ăn uống no say , tối về lại ngủ chung phòng khách sạn năm sao , đầy đủ tiện nghi cao cấp. Máy lạnh, nệm cao, còn được tắm nước nóng trong bồn tắm nữa. Cuộc sống tuyệt vô cùng , chỉ những bậc đế vương mới có

Hôm nay , anh lại tặng xe và nhẫn xoàn cho cô nữa. Gì đây ? Lời tỏ tình hay một lời cầu hôn lãng mạn ? Ôi ! Suốt một buổi chiều , lòng Tâm Như rạo rực , bồn chồn. Yêu anh quá, cô chỉ muốn ngã vào vòng tay anh mà thôi, và nói những lời ngọt ngào âu yếm

Còn anh , sao như chẳng hiểu. Tặng quà rồi mắt cứ thả nhiên , hết dắt đi ăn , lại đến vũ trường. Ở những nơi ồn ào , đông đúc vậy làm sao cô bày tỏ , nói lời yêu thương chứ ?

-Huy Trần ! Em mệt quá. Hay là ... mình về sớm đi anh

Chừa quá mười một giờ , Tâm Như đã níu áo anh nũng nịu

-Về ư ? Đưa mắt ngó đồng hồ, Huy Trần thoáng ngần ngừ - anh không muốn về sớm. dù ở vũ trường cũng chẳng thích thú gì , nhưng điệu nhảy và tiếng nhạc kinh động âm ồm kia làm anh phải điên đầu nhức óc

Nhưng ... như vậy vẫn hơn khi phải một mình đối diện cùng sự thật. Tâm Như không biết đó thôi, anh rất sợ cảnh cô đơn , một mình trong đêm vắng. Anh sợ nhớ đến cha , đến nỗi đau mất mát. Những lúc đó, anh chỉ muốn vùng dậy muốn dầy xéo , vò nát cô ra từng trăm mảnh trả thù thôi

-Anh sao thế ? - Thấy mặt Huy Trần bỗng long lên , Tâm Như sợ hãi - Giận em ư ? thôi , không về thì không về. Chúng ta khiêu vũ tiếp đi anh

Không nói , Huy Trần kéo cô vào giữa dòng người lắc điên cuồng. Người ta dùng thuốc , nhưng anh thì chẳng cần đâu. Nỗi kích động trong người cơ thể anh nhảy , lắc điên cuồng hạng giới không biết mệt chỉ tội cho Tâm Như

, cô không biết nhảy , nhưng vì anh cũng phải giậm chân , lắc mình theo
Là mẫu người nghiêm chỉnh , chỉ thú làm ăn , Huy Trần không bao giờ tìm
đến các hộp đêm , vũ trường dành cho giới ăn chơi. Thỉnh thoảng , để chiều
lòng khách, anh mới đặt ch^an đến vũ trường. Song là các vũ trường lịch sự
, đẳng hoàng. Nhảy theo tour chứ không nhảy toàn Discô bùm chặt thế này.
Thế nhưng

giờ đến đây , anh cảm nhận nó cũng hay hay. thả hồn theo tiếng nhạc , lắc
hết mình quên hết đi trời đất , cũng như cái cảm giác cặp bồ , ngày cưới với
anh nó là trò vô bổ. Song bây giờ. Điều thứ nhất , nó thoa? mãi được lòng tự
ái của anh. Sự tuân phục quỳ lụy của cô khiến anh thấy mình lớn mạnh. Thứ
hai, nó làm cho anh được tự hào. Niềm tự hào của một chàng trai đi bên cô
gái đẹp. Mà Tâm Như đẹp thật , đến nơi nào , Huy Trần cũng nghe sau lưng
mình dấy lên tiếng xì xào ganh tỵ. Và nữa, hãy còn một điều rất quan trọng ,
đó là những đụng chạm, nhưng nụ hôn của Tâm Như nó như đánh thức trong
anh một cảm giác mơ hồ , một thèm muốn băng quơ , để đôi lúc anh chỉ
muốn búng lên , vòng tay ôm cô siết mạnh

-Huy Trần , em mệt quá , ta ra bàn uống nước đi

Tâm Như đã không còn hơi sức , tóc tai rũ rượi, áo quần xốc xếch , ngược
nhìn anh cô nói trong hơi thở gấp

-cũng được , Huy Trần dun*` g chân , gật đầu rồi bồng sừng người ra bắt
động. Trong ánh đèn chớp tắt , với mớ tóc vương xoa? trên má , Tâm Như
đẹp mê hồn. Bờ vai và chiếc cổ trắng ngần được tôn xúng bởi chiếc đầm
màu huyết dụ , gợi cảm như một cave chuyên nghiệp

-Em muốn về lắm hả ? Tự nhiên Huy Trần nghe giọng mềm đi , chiều
chuộng

- Dạ - Gật đầu rồi lắc đầu ngay , Tâm Như dối lòng - Nếu anh thích thì em
thích ạ - Không về cũng được

-Nhưng anh thích về hơn. mỉm cười , đặt xấp tiền lên quầy không cần thối ,
Huy Trần khoác tay lên vai Tâm Như đứng dậy. Ba ngày rồi, lần đầu tiên.

Huy Tan chủ động chạm tay vào người cô

-Vâng - Quay nhìn anh , Tâm Như nhoẽn nụ cười thật đẹp. Ôi ! vòng tay anh
ấm quá. cô thích cảm giác được nép đầu vào ngực anh nương tựa mong chờ

-Em có đói bụng không ? Bước vào xe Huy Trần chợt hỏi, giọng khàn đi

- Dạ không - Tâm Như nhẹ lắc đầu. mắt liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay , trong
bóng tối , nó lấp lánh , trong đẹp lạ - Anh ... anh sao thế

Thấy Huy Trần đột nhiên ngó mình trân trối , Tâm Như ngỡ ngác hỏi. Huy
trần liếm nhanh đôi môi khô

-Em đẹp quá !

Rồi một cái gì đó bùng lên làm Huy Tan không tự chủ được lòng. Ghì mạnh
Tâm Như vào giữa lòng mình , anh cúi hôn môi cô ngấu nghiến

Ôi ! Thái độ vô vấp của anh làm Tâm Như hoảng hốt. Bởi chấp nhận yêu ,
đánh đổi tình yêu tìm vật chất , nhưng Tâm Như vẫn là cô gái ngây thơ ,
chưa từng yêu , chưa từng hôn bao giờ cả. Cử chỉ quá suồng sã của Huy
Trần làm cô co rúm người lại. Bản năng tự vệ buộc cô co tay lên phản kháng
Nhưng ... một phút, chỉ một phút thôi, lý trí lại giúp cô sáng suốt. Có gì đáng
sợ đâu tình yêu cơ mà. Huy trần đã tặng xe , tặng nhẫn hột xoàn , anh đáng
được đền bù. Đáng được nhiều hơn thế nữa. Trước sau gì anh cũng cưới
mình làm vợ , khe khắc quá làm gì

Cộc ... cộc ... cộc

Và chuyện phải đến sẽ đến , nếu như ... Đúng khi tiếng gõ cửa không kịp
thời vang lên

-Bé ! muốn tâm tình thì đi nơi khác tâm tình nơi đây là bãi cấm đậu xe

-Vâng , vâng ạ.

Mở mắt ra , nhận ra người đang giận dữ rọi thẳng đèn pin vào mặt mình là

một viên cảnh sát , Huy Trần hoảng hồn ngồi nhanh người dậy. Nộp xong tiền phạt , anh cho xe phóng đi nhanh với tâm hồn lơ lửng. Điều gì đã xảy ra ? Anh bâng khuâng tự hỏi, trong lúc Tâm Như cứ cúi đầu giấu mặt vào tay xấu hổ.

Cóc .. cóc ... cóc ...

Đang ngồi trang điểm , nghe tiếng gõ cửa Tâm Như mừng rỡ chạy nhanh ra mở.

-Huy Trần!

Nụ cười chưa nở hết đã tắt ngấm đi ngay. Ánh mắt cô sa sầm thất vọng khi nhận ra trước mặt mình vẫn là anh bồi quen thuộc với một khay thức ăn thơm phức

-Tôi phục vụ cô điểm tâm đây

Anh bồi vui vẻ, Tâm Như phụng phịu

-Anh đặt xuống bàn giùm cám ơn

Chiếc khăn tay ném mạnh xuống bàn , chẳng buồn ăn. Tâm Như nằm ngã xuống giường buồn bã. Xem tình hình, hôm nay chang nong nuc gì hơn hôm qua. Huy Trần sẽ không xuất hiện , sẽ không rủ cô đi ăn uống , chơi đùa nữa. Anh giao hết mọi việc cho anh bồi , tránh mặt cô

Sao lại tránh mặt ? Tâm Như nghe run sợ. anh giận cô chẳng ? Sao từ lúc ở vũ trường về , gương mặt anh cứ lạnh lùng , bất động. Về đến khách sạn , cóc lóc một câu

-Em ngủ đi

Rồi về phòng mình. Hai ngày rồi, chẳng thèm đến thăm cô. Lỗi có phải do mình không ? Tâm Như biện bạch : Tất cả là tại anh cảnh sát đến không đúng lúc cơ mà. chuyện đó đâu có lớn , nếu muốn về đến khách sạn anh vẫn có thể tiếp tục mà

Ôi ! Nghĩ đến đây , hai má Tâm Như chột đỏ bừng xấu hổ. Là con mồ côi ,

nhưng cô vẫn biết quý giá nhất đời con gái là trinh tiết. Vẫn biết mình không thể trao đi một cách tùy tiện , dễ dàng

Cô có phải hạng gái lăng loàn , trác nết. Ngay cả yêu cô cũng không dám yêu bừa bãi lung tung , con trai muốn nắm tay cô đâu phải dễ. Vậy mà ... hôm đó trên xe hơi, cô đã chẳng muốn giữ gìn

Cũng phải thôi, Tâm Như lắt mình trên nệm nghe bút rút. Cô đâu có tùy tiện trao thân bừa bãi. Người đó là Huy Trần , là người cô yêu thật lòng thật dạ mà. Chao ôi ! Sao mà cô ngu ngốc quá, cứ nằm đây nghĩ lung tung. Anh không đến thăm cô thì .. cô sang thăm anh ấy vậy

Chồm dậy thật nhanh chải kỹ lại mái tóc buông xoa? trên gương mặt trái xoan, trông cô thật đẹp. Xịt tí nước hoa vào người , Tâm Như hồi hả chạy sang phòng Huy Trần gõ cửa

-Là em hả ?

Vẫn nét mặt lạnh lùng , hiện ra sau cánh cửa , vẫn câu hỏi nghe cộc lốc, Huy Trần dường như chẳng hoan nghênh cô đến giữa lúc này

-Vâng - Tâm Như chớp mắt nghe xót cả lòng khi thấy anh phờ phạc quá , hóc mắt trũng sâu trên nét mặt gầy khắc khổ - Anh dùng điếu tâm chưa ?

-Chưa - Lắc đầu , Huy Trần né người cho cô bước hẳn vào

-Trời ! Đêm qua anh uống rượu à ?

Tâm Như kêu lớn khi nhìn thấy những vỏ bia nằm lăn lóc, Huy Trần ngồi xuống ghé lạng yên. Mặc cho cô lảng xãng dọn dẹp

-Anh giận em vì chuyện hôm đó hả ?

Dọn dẹp xong , cô đến bên anh , ngập ngừng giây phút rồi ngồi luôn xuống lòng anh , ân cần hỏi

Mùi nước hoa hoà quyện hương thân thể bay ra ngây ngất quá. Huy Trần thoáng rùng mình , anh đẩy cô đứng dậy

- Đừng suy diễn lung tung. Anh không đến gặp em vì không được khoẻ. Về

phòng ăn điểm tâm, xem tivi rồi ngủ đi

-Không , Tâm như lại sà xuống lòng anh - Em không về phòng. Em yêu anh và nếu anh muốn , em sẵn sàng dâng tặng

Nói rồi, cô cởi nhanh chiếc áo khoác trên người ném xuống chân. Bờ vai , khuôn ngực mịn màng lại hiện ra trước mắt anh mời gọi

-Không - Nhặt chiếc áo lên , Huy Trần cương quyết - mặc áo vào rồi trở lại phòng ngay lập tức

-Anh sao thế ? - Không ngờ bị từ chối phủ phàng , Tâm Như tủi thân òa khóc - Không thương em nữa sao ?

Thương ư ! Huy Trần thoáng rùng mình trước từ "thương " nói ra dễ dàng quá ư? Tâm Như ? Cô ngây thơ , ngốc nghếch hay khôn ngoan ? Sao lại đòi hỏi anh một điều không thể được , anh làm gì có tình thương để tặng cho ai chứ

-Nín đi ! Đừng khóc nữa - Đưa ngón tay gạt nước mắt cho cô , Huy Trần trầm giọng - Anh ghét nước mắt lắm , thế em có thương anh không ?

-Sao lại không ? - Tâm Như đáp ngay không ngần ngại - Em yêu anh hơn cuộc đời mình. Nếu không tin , anh hãy thử chứng minh đi

Chứng minh ? Ngơ ngác nhìn cô rồi chợt hiểu , Huy Trần mím môi cười đều. Thì ra , tình yêu mà Tâm Như muốn bày tỏ với anh là những nụ hôn , những cử chỉ vuốt ve. Những hành vi thân xác tội bại này sao ? Cô tưởng anh là con trai thiếu thốn , thèm khát tình yêu nên mới phải bỏ tiền ra tìm kiếm ? Tâm Như , cô đã lầm , tôi không cần những khoái lạc tầm thường ấy. Tôi cần một tình thương , một sự quan tâm của trái tim mà tôi vừa bị cha lấy lại

Vậy mà hôm đó , suýt tí thôi anh đã phạm tội tày trời. Mồ hôi toát ra từ thái dương. Hai ngày rồi, Huy Trần vẫn không hết giật mình kinh hãi. Nếu như ... anh cảnh sát không đến kịp anh đã tự tay ký tên vào bản án tử hình của

mình rồi

Tâm Như còn trong trắng. Chưa xâm phạm cô nhưng Huy trần vẫn cảm nhận được điều này qua thái độ run sợ của Tâm Như. Nếu bước qua đờn con gái của cô , anh sẽ phải cưới cô làm vợ , sẽ phải chung sống với cô hết kiếp này. Điều mà ... anh không bao giờ nghĩ tới. Anh chỉ muốn đùa giỡn với cô trong nhất thời trống vắng cô đơn

Nhưng ... có phải lỗi của anh đâu. Từ. Tâm Như dâng tặng kia mà. Đưa mắt nhìn qua thân thể đầy đặn hấp dẫn của cô , Huy Trần chỉ muốn vồ ngay lấy. Nhưng ... anh không thể làm như thế được. Anh không thể làm một tên đầu giả , sờ khanh , vùi vập đờn hoa rồi quay lưng vô trách nhiệm. Đạo đức con người cho anh biết rõ , trinh tiết của một người con gái là trọng đại , không thể đem ra đùa giỡn được

-Huy Trần ! Em nói thật , em yêu anh lắm

Nói rồi, thấy Huy trần cứ lặng im bất động. Nét mặt dàu dàu Tâm Như sợ quá. Ngỡ anh cho mình chẳng nhiệt tình, cô đành liều , ôm cô anh kéo xuống hôn đánh chút vào môi một cái

-Thôi đủ rồi - vung tay , Huy Trần hét lớn

-Anh ...

Bị hất mạnh tay , Tâm Như quá đã té nhào xuống thảm. Mắt nhìn anh không chớp , gương mặt cô đậm nét hời hợt , sợ hãi

-Tâm Như ! Trách mình quá thô bạo, Huy Trần dịu giọng , cúi đỡ cô ngồi dậy - Xin lỗi em, anh không cố ý

-Nhưng sao anh lại chê em ? Tâm như thút thít - Hay là em phạm lỗi lắm gì ?

-Không - Vỗ nhẹ lên vai cô , Huy Trần dối lòng - Anh chỉ muốn giữ gìn cho em. Biết tương lai sau này sẽ ra sao. Cho anh rồi, lỡ không thành , em sẽ khổ.

Anh cao thượng đến thế sao ? Đôi mắt Tâm Như xoe tròn thán phục. Nụ cười rạng rỡ nở trên môi. Cô thấy đời mình sao hạnh phúc và hơn lúc nào hết , nghe yêu anh vô hạn

- Đến mức vậy sao ? Được , bán hết đi, càng nhanh càng tốt

Đặt cái điện thoại xuống bàn , chưa kịp lau mồ hôi trán , Huy Trần đã phải cầm lấy ống nghe vội vã

-Sao ? Không bán được ? Tất cả đã trở thành đồng giấy vô giá trị rồi ư ?

Được rồi, tôi không sao

Buông lỏng tay cho chiếc điện thoại rơi tòng teng , đánh đong đưa trong không khí. Huy trần thần người ra bất động , nét mặt tái xanh như một xác chết vô hồn

Hết tất cả rồi. Ba trăm triệu ... Toàn bộ gia tài bé nhỏ của anh trong phút chốc bay vèo thành không khí. Tại anh thôi, không thể trách Minh Du được , anh ta đã hết lời ngăn cản anh đầu tư vào loại cổ phiếu không đáng tin cậy này. vậy mà ... anh lại cãi, lại khẳng khẳng bắt anh ta đầu tư toàn bộ số tiền vào đó

Là một người làm ăn không mặn mà và rành rẽ về việc đầu tư chứng khoán. Huy Trần chỉ tham gia nhỏ giọt cho vui. Thường anh không tập trung đầu tư cho mấy loại cổ phiếu này , vì như vậy tỉ lệ an toàn rất thấp. Lần này trút hết gia tài đầu tư vô cổ phiếu Nam Kinh, anh chẳng qua vì quá tin người

Tin cũng phải thôi, Tổng giám đốc tập đoàn "Nam Kinh" với anh có lạ lùng gì. Thường ngày vẫn gặp nhau , vui vẻ chuyện trò trên bàn tiệc. Anh ta là một khách hàng thân thiết và uy tín của công ty. Tầm cỡ của anh ta lớn lắm , không thua kém Vương Tịnh của anh một chút

Hôm tuần trước , tình cờ gặp nhau trong khách sạn , anh ta đã khêu vai anh nói nhỏ. Bảo hãy đem hết tiền đầu tư vào cổ phiếu của mình , nhất định sẽ thu được lời to. Bởi anh ta đang huy động vốn để hoàn thành một công trình

lớn

Lời nói nghe ra cũng bùi tai, sẵn lúc thất nghiệp , Huy Trần đánh liều thử tài vận của mình. bán tất cả cổ phiếu có trong tay anh buộc Minh Du đem toàn bộ số tiền đầu tư vào Nam Kinh, mặc cho Minh Du hết lời ngăn cản

Mấy ngày sau đó, giá cổ phiếu Nam Kinh đúng là có tăng vọt , trở nên khan hiếm trên thị trường vì sức mua tăng ồ ạt. Lúc này ... Minh Du có khuyên anh hãy bán ra. Nhưng say máu và tin vận , Huy trần quyết ôm chặt hã hê cùng số lời lớn mình kiếm được, nào ngờ ... như giấc mơ chỉ một đêm, mở mắt ra, số cổ phiếu trị giá bạc tỉ của anh trở thành đồng giấy lộn vô giá trị , với lời tuyên bố phá sản của Nam Kinh

Tít ... tít .. tít

Chiếc điện thoại di động lại run lên trong túi áo , Huy trần cặp đôi mắt nhìn xuống rồi bất thần chụp chiếc điện thoại ném mạnh vào tường . Cát giọng cười sảng sặc như một gã điên , Huy Trần nghe hận đời kinh khủng Chưa bao giờ anh cảm thấy căm thù cuộc đời hơn thế . Chỉ muốn vung lên bóp nát tất cả, muốn huỷ diệt mình , muốn trả thù

Nhưng... kẻ thù của anh là ai , nếu như cả nhân gian này đều đối địch với anh , thì làm sao anh có thể tiêu diệt hết ? Cha ơi ! Tại sao lại đối xử với con tàn tệ thế ? Bất khóc , Huy Trần nghe giận trái tim mình , tại sao nó lại nhớ đến cha giữa lúc này ? Tại sao lại khiến anh muốn gục đầu vào lòng ông mà khóc ? Nó không ngờ... những lời nói hôm nào , cũng không hiểu hoàn cảnh hôm nay Huy Trần này gánh chịu là do ông bày ra tất cả?

Tại sao ? Huy Trần cay đắng hỏi, tại sao cha lại đối xử với anh như thế ? Tại sao ông lại bỏ rơi anh sau khi cho anh biết thế nào là tình cha âm áp ? Sao ông lại vụt anh ra đường với hai bàn tay trắng sau khi cho anh hưởng cảm giác của một người giàu có lắm uy quyền ? Cha ơi ! Thế gian này con chẳng tin ai ngoài cha , sao cha nỡ đành lòng bóp nát luôn ở con chút tin yêu nhỏ

nhoi này ? con phải sống làm sao với hai bàn tay trắng và một tâm hồn đầy nghi kỵ , oán hờn ?

-Huy Trần ! Em về rồi đây . anh lại uống rượu à ?

Cánh cửa bật mở , Tâm Như vui vẻ bước vào , tay xách một túi giấy thật to .
Mấy ngày nay , ăn ngủ , trang điểm , ăn mặc toàn hàng thương phẩm cao cấp , cô đẹp lên thấy rõ . Không còn dáng vẻ cô công nhân quê mùa nữa . trông cô bây giờ hệt như một tiểu thư nhà giàu chính hiệu

- Đừng uống rượu nữa , xem em mua cho anh cái gì đây

Không đọc được nổi cằm hờn từ ánh mắt Huy Trần , Tâm Như nhí nhảnh bước đến cạnh bên anh ngồi xuống . Lục tìm trong bao giấy chiếc áo somi mau xanh biển, cô ướm thử vào người anh , cười hạnh phúc

-Ồ, đẹp quá ! Chiếc áo này hợp với anh lắm , mau vào thay cho em ngắm thử xem có đẹp

Ngẩng đầu lên , Huy Trần nhìn Tâm Như cười mai mỉa

-Vâng

Ngây thơ , Tâm Như gật đầu ngay

-Sao anh lại hỏi em như vậy ? Anh không biết là em yêu anh lắm sao ?

-Yêu... - Nhìn thẳng Tâm Như một cái Huy Trần bật lên cười lớn - Yêu nhưng không phải yêu anh, mà yêu tiền của anh , đúng không nào ?

-Anh nói gì ? - Tâm Như sững người ra bất động

-Anh nói là em thôi đi không cần đóng kịch làm gì . Anh hết tiền , hết cả uy quyền , chẳng còn gì để em lợi dụng đâu

Gạt mạnh tay , hất chiếc áo trên tay Tâm Như rơi xuống đất , Huy ran đứng dậy bước đi loạng choạng , Tâm Như đuổi theo anh

-Huy Trần ! Anh say rồi phải không ? Công ty đang làm ăn phát triển sao bao là không còn gì hết ?

-Công ty... Huy Trần bật phì cười, lắc đầu - nó không phải là của tôi, cô

đừng hy vọng làm gì tổn công vô ích

Rồi thở dài, anh trầm giọng

-Phần tôi chỉ có ba trăm triệu , nhưng... tiếc thay... nó vừa thua sạch cho mớ cổ phiếu khổng nạn kia . Bây giờ... tôi chỉ còn lại hai bàn tay trắng . Không , cô hãy mau lập tức tránh xa tôi . trước khi tôi hối hận đòi lại những gì mình đã trót tặng cho cô đó

Huy Trần không say rượu , cũng không có ý bốn cột mình . Bây giờ Tâm Như mới nhận ra . Lùi về sau một bước , cô ngơ ngác nhìn anh thiếu não , với vẻ mặt thất vọng đầy đau khổ , rõ ràng anh là người vừa thua sạch cả gia tài, lại lâm vào cảnh bần cùng bế tắc

Đưa mắt nhìn xuống chiếc nhẫn hột xoàn lấp lánh trên tay , Tâm Như nghe chùng lòng do dự . Có thật là Huy Trần sẽ đòi lại những vật đã tặng cho cô không ? Trong cách nói của anh không có vẻ gì là hâm dọa . Một con người khi làm cảnh túng cùng , sẽ làm những việc ngoài suy nghĩ . Không , cô không thể mất xe và chiếc nhẫn xoàn này . một đời ước mơ hoài vọng, cô không thể đánh mất trong một giây nông nổi

Bỏ cha, y .. Ý nghĩ vụt hiện trong trí não , nhưng đôi chân vẫn tro tro như thể được dán chặt lên nền gạch bởi một thứ keo đặc biệt . Tâm Như biết mình khó có thể bỏ mặc Huy Trần trong tình cảnh thiếu túng này , những ngày kề cận bên anh , cô đã yêu anh thật lòng , mà đã yêu nhau thì đâu có chuyện tính toán so đo

-Nếu cần , anh cứ lấy lại đi - Đắn đo một phút , Tâm Như cời chiếc nhẫn xoàn ra khỏi ngón tay , điềm tĩnh - Em yêu anh không phải vì những vật chất này , Em sẽ ở lại bên anh, cùng anh vượt qua khó khăn

Những lời ngọt ngào đầy ân nghĩa của Tâm Như làm Huy Trần lạnh cả người . Anh không chuẩn bị tinh thần nghe những lời yêu thương , nhân nghĩa đó . cái anh chờ là một Tâm Như vô tình, lạnh nhạt , với quay lưng khi

biết anh thua sạch trắng tay rồi

Cô yêu anh thật hay sao ? Huy Trần chột rùng mình kinh sợ , không , không thể nào đâu . Cô làm thế chẳng qua muốn thả con tép , bắt con tôm, Cô những tưởng... lời nói của anh chỉ để thử lòng, chỉ để đùa vui , sự thật , anh hãy còn cả gia tài bạc tỉ . Cô muốn anh cảm động , chấp nhận tình lẫn lòng thương hại của cô , để đời đời kiếp kiếp quy phục làm tên nô lệ.

-Không phải đóng kịch đâu - con giận bỗng phùng lên , Huy Trần vung tay hét lớn - Cũng đừng hy vọng gì vào gia tài kia cha tôi để lại . Hãy biến đi , hãy tận hưởng những gì mình có được

-Em không đóng kịch đâu - cúi nhặt chiếc áo dưới chân lên , Tâm Như rung rung giọng - Sự thật em đã yêu anh . Em chấp nhận đến với anh vô điều kiện , em biết anh đau khổ với thất bại , nhưng đừng ngại, còn đôi tay , chúng ta sẽ làm lại từ đầu

-Làm lại từ đầu... cạnh bên nhau - Nhái lại lời cô , Huy Trần phá ra cười sặc sụa - Thật nên thơ , mơ mộng với viễn cảnh một túp lều tranh hai quả tim vàng . Tâm Như bừng tỉnh lại đi, nhìn cô cho rõ ràng thực tế . Thế gian này chẳng có tình yêu , cũng như tôi chưa bao giờ yêu cô cả.

- Anh nói gì ? - Tâm Như lùi về sau một bước bàng hoàng - Không , em không tin . Anh chỉ nói vậy thôi, nếu không yêu em , sao anh lại đối xử tốt với em như thế ? Còn tặng quà cho em nữa

-Tôi không đối xử tốt với cô - Đôi mắt long lên thù hận , Huy Trần giận dữ nói qua hai hàm răng nghiến chặt - Tôi chỉ muốn nhìn cho rõ uy lực của đồng tiền . tất cả chỉ là trò bán mua sòng phẳng . Cô cần vật chất , tôi cần sự quan tâm chăm sóc . chúng ta đều đã làm tốt nhiệm vụ của mình, xem ra chẳng còn gì vướng bận . Nếu cô không đành lòng từ bỏ tôi để ra đi thì cứ ngồi yên ở đó, tôi sẽ đi

Nói rồi , nhếch môi cười một cái trong thật đều , Huy Trần quay lưng bỏ đi

ngay . Cánh cửa đập trước mặt Tâm Như một cái nghe thật mạnh
Huy Trần đi rồi , đi thật lâu rồi mà Tâm Như vẫn còn đứng ngây ra đó như
hoá đá . Hai hàng nước mắt tuôn rơi , hàm răng cắn bập vào môi đau điếng .
Sự thật rành rành rồi sao cô vẫn không tin , vẫn ngỡ mình vừa trải qua cơn
ác mộng kinh hoàng

Sao Huy Trần có thể nói với cô những lời tàn nhẫn thế ? Mới mấy phút trước
đây , anh còn thân mật , ôm cô vào lòng cười cợt . Hứa hẹn sẽ mua tặng
cho cô một sợi dây chuyền bằng bạch kim thật đẹp nữa mà

Anh nghĩ cô là hạng gái gì ? Dùng tiền để mua sự quan tâm , ân cần săn sóc .
Trời ơi ! Nhục nhã quá ! Huy Trần , anh có biết , tuy ham về vật chất ,
nhưng em vẫn còn lòng tự trọng , vẫn biết đau lòng khi bị xúc phạm sỉ nhục
mà

Đang đói làm Tâm Như , Té ngồi vào ghế ôm mặt khóc , Tâm Như tự sỉ vả
mình . Tại sao lúc nào trong ý nghĩ cũng nuôi mộng lấy chồng . Nào Wave,
nào nhần hột xoàn thì sao chứ ? Người đàn ông mà cô yêu đã bỏ đi rồi . Anh
ta còn coi thường mày như vậy , xem mày như một con điếm không hơn
không kém . Trời ơi ! Nhục nhã , xấu hổ quá! chuyện này mà lan ra ngoài ,
cô còn mặt mũi nào gặp gỡ ai . Khả Doanh , Nhã Ca... Hai đứa nó sẽ không
còn coi cô là bạn . Thiên Bảo sẽ mỉm miệng cười đáng đời cô . Trời ơi !

Nông nổi này, cô còn sống làm gì cho thêm thẹn

Như người mộng du , Tâm Như lang thang ngoài đường như một đứa trẻ lên
hai , chẳng biết dòng xe cô đang đi như mắc cửi.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 7

-Khôn nạn!

Bị đâm một đâm té nhào học máu tươi, chưa tỉnh thần , Huy Trần đã thấy cổ áo mình bị Thiên Bảo nắm lấy , lôi lên . Thêm một cú đâm vào giữa mặt toé đom đóm mắt

-Tâm Như có be&` gì , tao giết mày

-Anh giết tôi đi - Một tay chống ngồi lên trên nền gạch . Huy Trần thiếu não

- Tôi chẳng thiết sống làm gì nữa

-Phải rồi - Một cây roi đập chát vào vai đau điếng . giọng Nhã Ca chua như giấm - Thứ khôn nạn , cầm thú như mày sống làm gì cho chặt . Tâm Như chết rồi không cần Thiên Bảo ra tay , tao cũng mổ bụng lột da mày . Đồ độc ác ! Cây roi trên tay Nhã Ca lại vung lên đập túi bụi xuống người Huy Trần . Thứ roi bằng mây ấy , nghiêng vào da thịt như dao cắt , nhưng Huy Trần không cảm thấy đau một chút nào . cũng không cảm thấy giận hờn trách móc kẻ đã đánh mình , bởi tội của anh gây ra lớn quá , không nước nào rửa sạch chỉ ba phút nau thôi, nếu không vì nữa chai rượu uống còn chưa hết trên bàn khiến anh phải trở lại lấy . Tâm Như đã chết rồi . Trời ơi ! Một cái chết thật thê lương khủng khiếp . Hình dung lại thôi mà Huy Trần còn nghe choáng váng cả mặt mày . Anh thật không sao quên nổi hình ảnh Tâm Như lúc đó

nằm sóng soài giữa vũng máu , gương mặt cô tái xanh bất động
Rụng rời cả tay chân , Huy Trần tỉnh ngay cơn say rượu . Cấp tốc đưa Tâm Như vào bệnh viện , anh chẳng biết làm gì hơn là gọi điện thoại cho Khả Doanh tới giúp . Hiện tại trong túi anh không còn đến ba trăm ngàn nữa Chưa đầy năm phút , sau khi nhận được tin Khả Doanh lập tức đến ngay . Có cả Thiên Bảo và Nhã Ca cùng dự nữa . Nghe anh kể đầu đuôi câu chuyện , Thiên Bảo đã không nén được lòng , vung tay đánh anh ngay . Nhã Ca cũng thế , cũng không nể nang gì , vừa đánh , vừa chửi anh như một loài cầm thú Còn Khả Doanh , Huy Trần lạ lùng cho thái độ của cô . Nghe xong câu chuyện , cô chẳng có phản ứng gì , chỉ tái mặt lặng người đi, Bây giờ mới bước đến gần , đỡ cây roi trên tay Nhã ca cất giọng trầm

- Đủ rồi ! Có giết chết anh ta cũng vậy thôi Để tâm trí lo cho Tâm Như kìa .
Hãy cầu trời khấn phật cho nó tai qua nạn khỏi

Lời của Khả Doanh có tác dụng ngay . Không chỉ Nhã Ca ném bỏ cây roi , Thiên Bảo cũng thôi ngay nét mặt hầm hầm . Đồng hướng mắt về phòng cấp cứu, cả ba đồng chấp tay khấn vái

Trên cao kia , có phật trời không ? Hướng mắt qua ô cửa nhìn lên bầu trời xanh trong vắt , Huy Trần thầm tự hỏi : Xưa nay , anh không tin trời phật , cũng như không tin vào một điều gì cả . Nhưng mà hôm nay đây , Huy Trần nghe hy vọng , anh mong mỗi trên cao kia hãy thật sự tồn tại một đấng vô hình, thật sự có quyền năng huyền diệu như dân gian truyền tụng . Để có thể nghe lời cầu nguyện của Khả Doanh , Thiên Bảo , Nhã Ca kia . và thậm chí của Huy Trần này nữa.

Xin cứu vớt sinh mạng Tâm Như , xin cho cô đừng có mệnh hệ gì , bù lại , anh xin được ăn chay một tháng

Vái đến đây , lòng Huy Trần nghe thất lại , anh hồi hận thật nhiều . Lẽ ra, anh không nên nói với Tâm Như những lời tàn nhẫn ấy . Tâm Như , tha lỗi

cho tôi , tôi không cố tình sỉ nhục Tâm Như , chỉ tại cú sốc nặng nề về niềm tin ấy khiến tôi không kiềm chế nổi lòng . Tỉnh lại đi Tâm Như , tôi ngàn lần xin lỗi cô . cô có mệnh hệ nào , trọn đời này lương tâm tôi sẽ không ngừng ray rứt

Cánh cửa phòng cấp cứu chọt mở , không hện mà cả bốn đồng ủa ngay lại .

Huy Trần là người lên tiếng hỏi đầu tiên

-Bác sĩ ! Tình trạng Tâm Như thế nào rồi ? Cô ấy có khoẻ không ?

Đưa mắt nhìn một lượt cả bốn , vị bác sĩ thở hắt ra buồn bã

-Tình trạng không đến nỗi nào , ngất một điều cô ấy mất máu quá nhiều . Mà lượng máu của cô ấy lại thuộc nhóm máu hiếm , nên...

-Không sao đâu ạ - Giữa tình hình căng thẳng , bỗng vang lên giọng khả

Doanh trong trẻo - Cứ lấy máu của cháu là được ạ , cháu và Tâm Như cũng nhóm máu

-Sao cô biết ? - Vị bác sĩ tỏ ý nghi ngờ

Nhã Ca gật đầu xác nhận

- Đúng rồi ạ - Khả Doanh và Tâm Như cũng nhóm máu O . Cháu nhóm máu B kết quả được ghi rõ ràng trong phiếu xét nghiệm ạ - Lần đó , trong xưởng may có một chị bị HIV chúng cháu sợ qua, nên rủ nhau đi kiểm tra thử ạ.

- Được rồi , vậy thì... cô theo ta

Cắt ngang lời kể của Nhã ca , vị bác sĩ gật đầu gấp gáp . Khả Doanh hồi hải bước đi ngay trong tiếng thở dài tiếc rẻ của Thiên Bảo

-Anh cũng thuộc nhóm máu B . Không thì... đã truyền cho Tâm Như thay cho Khả Doanh rồi

-Không sao đâu - lấy tay che miệng, Nhã Ca cười khúc khích - Mai một tới phiên em , anh cho cũng kịp mà

-Nói bậy ! Thiên Bảo trừng đôi mắt - Mau nhỏ nước miệng nói lại đi . Anh chẳng có máu thừa để phí cho em làm mấy chuyện dài khờ đâu

-Biết rồi , biết rồi - Nhã Ca rùn vai , gật đầu ngay - Người ta chỉ quan tâm đến mỗi Tâm Như thôi . Em thì... nhằm nhò gì chứ ? - Ngung một chut Nhã Ca lại tho dai ra - Thiet cang nghĩ cang tuc cho nhỏ Tâm Như ngu ngốc . Người tốt như anh Bảo đây chẳng chịu yêu , yêu chi thứ sở Khanh , đồn mạt cho khổ thân , khổ bạn

Ra thế ! Bây giờ Huy Trần mới hiểu vì sao Thiên Bảo nổi trận lôi đình với mình như thế . Anh yêu Tâm Như hơn cả bản thân như Nhã Ca đã nói ư ? Không đâu . Huy Trần không tin trên đời này có một tình yêu cao thượng đến thế . Không thể nào có chuyện yêu ai đó hơn bản thân mình được , Nhất là khi kẻ đó với mình không cùng chung máu mủ , ruột rà . Ngay cả cha mẹ , người sinh ra anh còn ghét bỏ anh như thế , thì làm sao có chuyện yêu thương một người xa lạ chứ

Nhưng rõ ràng , anh đã thấy Khả Doanh chẳng tiếc thân mình . Hiến máu cứu Tâm Như trước mắt kia mà . Huy Trần không hiểu nổi . Sao Khả Doanh phải làm như thế ? Cô không sợ đau sao . Anh cũng thuộc nhóm máu O đây , sao lúc này nghe bác sĩ bảo Tâm Như sắp nguy vì thiếu máu, anh không hề có ý định này ? Anh có gì khác bọn họ chẳng ?

-Khả Doanh sao lâu ra quá - Giọng Thiên Bảo nôn nóng cắt ngang dòng suy nghĩ của Huy Trần . Ngẩng lên , anh thấy Nhã Ca cắn móng tay lo lắng

-Chắc nó sắp ra rồi . À , để em ra căng tin mua sẵn cái gì bồi dưỡng nó , cả anh và em nữa. Một ngày rồi, có bỏ bụng gì đâu.

Như chợt nhớ , Nhã Ca lảng xảng , quỳnh quáng . Thiên Bảo gật đầu

-Ừ ,phải rồi , em xuống căng tin mua một phần bò bít tết và một ly trà đường thật đậm . Khả Doanh vừa mới cho máu , phải ăn uống như vậy mới hồi sức được

-Còn anh ? Nhã Ca quay đầu lại

Thiên Bảo xua tay

- Tâm Như còn nằm đó , anh ăn không nổi

- Không nổi cũng phải ăn - Nhã Ca trừng mắt - Em sẽ mua một tô phở tái ,
nêm nhiều hành đúng khẩu vị của anh

Nhã Ca đi rồi, ngoài hành lang bây giờ chỉ còn lại hai người : Huy Trần và
Thiên Bảo . Hai tình địch , mỗi người một góc gom gom mắt nhìn nhau ,
Không gian như đông đặc lại và nó sẽ nổ tung nếu cánh cửa phòng hồi sinh
không kịp thời bật mở . Cô y tá bước ra , nhìn cả hai người điệu giọng

- Ai là thân nhân của Khả Doanh , xin mời vào phòng chăm sóc cho cô ấy

- Khả Doanh có chuyện rồi ư ? Thiên Bảo ấn người lên lo lắng , Huy Trần
thấy mình cũng bật nhồm người đứng dậy

- Có ư không sao chỉ hơi mệt vì cho khá nhiều máu đo thôi

Cô y tá cười cười

- Chăm sóc bồi dưỡng vài ngày là khỏe lại ngay

- Vâng - Gật đầu . Thiên Bảo thở phào ra Huy Trần cũng nghe tim mình nhẹ
nhóm . Tôi sẽ vào với Khả Doanh , tôi là anh của cô ấy

Vừa tiến lên , chưa kịp bước vào , Thiên Bảo đã vội quay lưng . Nghe của
phòng cấp cứu bật mở , giọng bác sĩ ồm ồm

- Ai là thân nhân của cô Tâm Như , xin mời mua thuốc dùm

- Dạ, tôi a.

Bằng thái độ khẩn trương , Thiên Bảo quỳnh quáng bước nhanh đến bên
người bác sĩ . chụp toa thuốc , anh chạy như bay xuống cầu thang ra hiệu
thuốc , như quên mất Khả Doanh rồi

- bao giờ người yêu cũng quan trọng hơn em gái

- Hiểu lầm , cô y tá nhìn theo lắc đầu chê trách rồi như chợt nhớ , cô quay lại
nhìn Huy Trần cười tủm tỉm

- Anh ta đã đi rồi, bây giờ cơ hội của cậu đây

- Cơ hội ? Huy Trần ngớ người ra không hiểu , cô y tá lại vui vẻ voi xuống

lung anh

-Thôi đừng làm bộ , Nhìn qua, tôi đã biết cậu là người yêu của Khả Doanh rồi - Ngừng một chút , cô lại nói thêm - Nãy giờ bị anh của cô ta cản mũi kỳ đà , cậu bức lắm phải không ?

-A... da - Không ngờ bị hiểu lầm tai hại , Huy Trần đáp ứng . Câu chuyện dài dòng rắc rối, thật khó tìm từ thanh minh trong một vài câu ngắn ngủi

-À ..Ồ... gì nữa - Tin vào nhận định của mình , cô y tá vui vẻ đẩy Huy Trần vào phòng hồi sức - Mau mau tranh thủ đi

Cánh cửa sập lại sau lưng , cô y tá đã đi mất . Huy Trần vụng về hướng mắt về phía trước . Trên chiếc giường trải drap trắng toát Khả Doanh đang nằm thiêm thiếp, gương mặt xanh xao mệt mỏi

Bỗng thấy ngại , Huy Trần nghe tim đập lên nỗi lo sợ mơ hồ . Hệt như ngày xưa , lỡ tay làm bể chiếc bình cổ quý của cha, Đứng nhìn đồng miếng chai không biết phải làm gì

Lỗi do mình tất cả, lương tâm ray rứt , Huy Trần chỉ muốn làm ngay một điều gì đó để đền bù . Nhưng làm gì bây giờ ? Anh không biết

Cái đầu khẽ lay động trên giường , Khả Doanh mở bừng mắt dậy . Nhìn thấy Huy Trần đôi mắt cô mở tròn vo ngỡ ngàng . Nhã Ca , Thiên Bảo đâu ? Tâm Như đã gặp chuyện gì ? Hốt hoảng cô chống tay ngồi vụt dậy

-Tâm Như làm sao rồi ?

Mất máu quá nhiều , lại bỗng ngồi lên đột ngột . Khả Doanh bị xây xẩm mặt mày , té nhào luôn xuống đất . Huy Trần hốt hoảng chạy đến bên cô đỡ dậy

-Hả , Tâm Như làm sao rồi ?

Nắm tay Huy Trần , Khả Doanh lo lắng . Bế bỗng cô lên đặt xuống giường, Huy Trần lắc đầu nghe giọng khàn đi , lạ lắm

-Cô ấy không sao cả.

-Anh nói dối - Đôi mắt mệt mỏi nhìn sâu , Khả Doanh như cô tìm ra sự thật -

Không thì Nhã Ca và thiên Bảo chẳng bỏ mặc tôi cho anh thế này đâu

-Họ chẳng bỏ mặc cô - Huy Trần trầm giọng , thẳm ngạc nhiên trước thái độ của Khả Doanh . Một như vậy , yếu như vậy , không lo , mở mắt ra đã nghĩ ngay đến an nguy của Tâm Như như vậy

-Thế họ đâu rồi ? Khả Doanh lại lên tiếng hỏi

Huy Trần thở hắt ra

-Nhã Ca xuống căng tin mua thức ăn Thiên Bảo mua thuốc cho Tâm Như

-Thật à ? - Khả Doanh vẫn chưa tin lắm . Nhìn mặt cô nhợt nhạt , tay chân run rẩy nói chẳng ra hơi . Huy Trần bỗng nghe bức bối

-Sao không thật , ai nói dối cô làm gì chứ ? Một không chịu nằm tịnh dưỡng , cứ nói hỏi . Có khát nước không hả ?

-Có , gật đầu , Khả Doanh liếm vành môi khô khốc của mình . Huy Trần bước lại bàn rót cho cô ly nước. Không hay lần đầu tiên trong đời mình làm việc hạ mình này

-Nè , uống đi

Bưng ly nước đến bên giường , tự nhiên thấy quê quê . Huy Trần chìa ra trước mặt Khả Doanh rồi không nhìn đến cô anh gất gổng

Chống tay ngồi dậy , một lần nữa Khả Doanh nghe đất trời xây xẩm . Gắng gượng hết mình , cô run run đưa tay về phía ly nước

-Làm gì lâu vậy ? Gất lên rồi quay lại , thấy Khả Doanh cầm cái ly không vững , Huy Trần lại bức mình - Cầm không nổi thì lên tiếng , cố gắng lơ bễ ly thì sao hả.

Rồi đưa tay giằng lại ly nước , Huy Trần kê vào miệng giúp Khả Doanh . Cô chưa kịp uống ngụm nào , cánh cửa đã bật mở ra rồi giọng Nhã Ca vang lớn

-Lại giờ trò gì đây hả ? Một lần làm khổ Tâm Như chưa đủ , lại muốn chính phục làm khổ Khả Doanh à ?

Xoảng !

Ly nước rời khỏi tay Huy Trần rơi xuống đất vỡ tan . Hai má nóng bừng , hàm răng nghiến chặt . Chưa bao giờ Huy Trần nghe xấu hổ , nhục nhã dường này . Anh mà muốn chinh phục , làm khổ Khả Doanh à ? Nếu không phải vì có lỗi trước với Tâm Như , anh sẽ chẳng bỏ qua cho Nhã Ca đâu

- Đừng hiểu lầm - Đưa mắt nhìn xuống đồng miếng chai dưới chân giường , Khả Doanh hạ giọng - Huy Trần chỉ muốn giúp mình thôi

-giúp... xì... cái môi trề dài , giọng Nhã Ca đánh đá - Hồng dám tốt bụng vậy đâu . Loại người như hấn làm gì có trái tim mà giúp đỡ cho ai chứ

- Đúng vậy - Huy Trần trừng đôi mắt - Tôi không biết giúp người đâu . Chỉ giả vờ tìm sự thương hại ở Khả Doanh để các người đừng làm khó dễ tôi thôi

-Nói vậy còn nghe được - Quay sang Khả Doanh dịu giọng - Khát nước à ? uống cái này đi . Tăng năng lượng đó

-Ừ , được rồi - Khả Doanh thở ra , đưa mắt nhìn Huy Trần một cái , uống một hơi cạn sạch ly nước trên tay bạn

Nhã Ca lại lấy ra một cà mên phở thơm lừng

-Anh Bảo bảo mua bò bít tết , nhưng tao nghĩ phở dễ ăn hơn ,để tao đút cho mày ăn nha

- Được rồi , Khả Doanh giằng lấy cái cà mên - Tao có liệt đâu mà phải đút . Mày cũng ăn một chút với tao đi

-Tao ăn rồi - Nhã Ca cười rạng rỡ - Còn mua cho anh Bảo một cà mên nữa , nhưng của mày đặc biệt hơn

-Thế... Đưa mắt nhìn Huy Trần , Khả Doanh như muốn hỏi lại thôi

Bên kia... tình cờ bắt gặp tia nhìn của Khả Doanh , biết cô muốn hỏi gì , Huy Trần quay người buồn bã . Số tiền ba trăm ngàn còn lại lúc sáng anh đã đóng hết cho Tâm Như nhập viện rồi . Bây giờ cái bụng nghe đói, muốn ăn cũng không ăn được . Thiệt... Huy Trần thấy buồn cười thán thía câu : "Lên voi

xuống chó" của cuộc đời . Rồi ngày tới sẽ ra sao ? Anh cũng không buồn biết nữa , bây giờ chỉ ước một tô phở đầy thịt như của Khả Doanh thôi.

-Sao ? đem toàn bộ số tiền đầu tư vào cổ phiếu và thua sạch ư ? - Nghe xong báo cáo của Minh Du , ông Bằng nhăn mặt - Cậu cố vấn đầu tư kiểu gì kỳ cục vậy ? Không phải lỗi ở cậu à ? Huy Trần cố tình nói bỏ nên quyết định ngưng cuồng . Được... được cứ tiếp tục theo sát bảo vệ Huy Trần

Đặt cạch chiếc điện thoại xuống bàn , đưa tay bóp trán , ông Bằng thở ra một hơi dài mệt mỏi . Chưa đầy một tuần bước ra đời, giông gió đã bắt đầu dấy lên với thằng con của ông rồi

Buộc miệng lỡ lời làm con giận dữ bỏ đi, ông đau lòng lắm . Mấy lần chỉ muốn chạy đến bên con an ủi vỗ về rồi từ bỏ ý định thử thách con đi . nhưng sau đó, thấy nó cặp bồ với Tâm Như vui vẻ quá , ông lại thôi không đến nữa . Dù sao Huy Trần cũng đã trưởng thành , nên cho nó biết thế nào là cuộc đời là nghịch cảnh để thấu hiểu chân lý làm người . Biết yêu thương chia sẻ , cho tâm sinh lý được điều hoà . Biết đâu , một phút cạn suy của ông lại làm nên việc . Huy Trần sẽ cưới vợ rồi sinh cho ông những đứa cháu mập tròn mũm mĩm . Ôi, nghĩ đến điều này , trái tim ông phơi phới ngập tràn niềm hạnh phúc . Ông có quyền hy vọng và tin tưởng lắm . xưa nay , Huy Trần có chịu cặp bồ đâu , giờ sánh đôi cùng Tâm Như vui vẻ khắp Sài Gòn , lại còn mua nhẫn hột xoàn , xe Wave tặng cô bé ấy . Một thay đổi diệu kỳ , bất ngờ đến ông không tưởng nổi

Tâm Như sẽ là dâu của mình , ông thoáng buồn rồi lại vui ngay . Thâm tâm ông thích cô bé Khả Doanh hơn . Nhưng chẳng sao đâu , ai cũng vậy thôi . Miễn Huy Trần yêu là được rồi . Đêm đêm đốt nhang trước bàn thờ gia tộc ông không ngừng cảm ơn tổ tiên phụ hộ cho dòng họ Trần không tuyệt tự , tuyệt tôn . Thành gia lập thất rồi, Huy Trần sẽ trở thành một người bình thường , hạnh phúc trong tình yêu sẽ khiến tâm hồn cởi mở hơn , sẽ giúp nó

hiểu thế nào là cảm thông và tha thứ

cuộc đời ông không ngờ về già lại có hậu , một cái hậu đẹp đẽ mà bất kỳ một truyện tiểu thuyết nào cũng mong có được . Hẳn là vì ông ăn ở có đức , biết quay đầu kịp lúc , chỉ còn một tâm nguyện nhỏ thôi mong sao Hạnh Cầm hiểu cho tấm chân tình của ông mà rộng lòng tha thứ . Để ông được đem nữa cuộc đời còn lại đền bù cho bà hạnh phúc . thanh xuân đã mất đi , tiền tài danh vọng , ông không cần gì cả , chỉ mong được làm một người bình thường . Yên ổn trong hạnh phúc gia đình , bên bà vợ hiền chiều chiều trước hiên nhà nhìn đàn cháu đùa vui . Cái ước nguyện nho nhỏ , tầm thường của tất cả mọi người, sao ông phải đợi chờ mong ước

Ba trăm triệu , không phải là số lớn, nhưng Huy Trần hẳn là buồn đau lắm , lần đầu tiên thất bại , không phải là chuyện nhỏ trong đời, phải tìm cách an ủi nó thôi . Nhưng cách nào ? Đôi mắt sáng lên , ông nghĩ cảnh mình và Hạnh Cầm cùng đến thăm con . Nhìn thấy cha mẹ tay nắm tay hoà thuận , Huy Trần chắc mừng vui lắm . Niềm đau thất bại phần nào sẽ nguôi ngoai

-Thưa ông tổng giám đốc , ngài có khách

Chiếc micro trên bàn bỗng khọt khẹt rồi giọng cô thư ký vang lên rành rọt . Dứt mình khỏi cơn suy tưởng , ông cất giọng trầm

-Phiền cô huỷ bỏ những cuộc hẹn giùm . Hôm nay tôi mệt không tiếp khách được

-Vâng... nhưng - Giọng cô thư ký ngập ngừng - Bà ta xưng là Phụng Kiều , muốn gặp tổng giám đốc ngay

Phụng Kiều thì không gọi là khách được ,

Nét mặt giãn ra , ông vui vẻ nói vào chiếc micro

-Mời bà ta vào gặp tôi ngay

-Vâng

Chiếc nút trên chiếc máy điện đàm bật tắt báo hiệu cuộc đối thoại đã chấm

dứt , Cánh cửa bật mở, Phụng Kiều hiện ra trong chiếc đầm màu đỏ thẫm , sáng rực cả căn phòng

-Huy Bằng - Bà cất lời nũng nịu

Ông mỉm cười nhẹ gập đu trong ánh mắt lạ lùng của cô thư ký . Xưa nay , tổng giám đốc rất đàng hoàng . Ông không bao giờ cợt đùa hay suồng sã với ai trước mặt nhân viên . Thậm chí với tổng giám đốc phụ nhân ông cũng rất chừng mực gìn giữ . Vậy mà... người đàn bà kia, cách ăn mặc , cách nói chuyện điều không hợp cùng tuổi tác . Già năm mươi tuổi rồi mà quần áo sặc sỡ , chói chang như con nít . Trang sức, màu phẩm cũng không phải cách . Lúc nào cũng ổng a ổng ọo nhõng nhẽo như cô gái mười tám vậy

Thật tình , ông không thích thái độ cung cách của Phụng Kiều , nhưng ngặt nỗi không thể ho moi . Bà dù sao cũng là bạn cũ , đâu thể tùy tiện góp ý lung tung được , nên đôi lúc bẽ bàng , xấu hổ với đám nhân viên lắm , ông vẫn phải trăn mình cho bà vui vẻ, thân nhiên kề vai , bá cổ.

- Huy Bằng đi theo em ngay lập tức.

Thẳng đến bàn, không nói không rằng, bà bỗng chụp tay ông lôi dậy:

- Có chuyện quan trọng lắm.

Quan trọng. Trông tim đập liên hồi, ông kéo tay bà hỏi vội:

- Chuyện gì ?

- Cứ đi khắc biết - Bà vẫn kéo tay ông - Không thì anh sẽ phải ân hận đấy.

Ân hận ? Lại hai từ ông sợ nghe nhất trong đời. Thử hỏi, con người ta có mấy lần được sai, được ân hận chứ ? Liệu rồi có sửa được sai, có thoát nỗi sự ân hận dày vò trong tim não.

- Nhưng... em cũng phải cho anh biết mình đi đâu, làm gì chứ ? - Vào đến thang máy, ông nhìn bà hồi hộp. Bà vẫn thế, úp mở chẳng rõ ràng.

- Thì cứ theo em.

Chiếc Ronroll phóng nhanh trên xa lộ như mũi tên bay Khách sạn "Hoàng

Gia", cái tên nghe lạ quá. Nó chẳng gọi được cho ông điều gì cả. Hay là... Phụng Kiều muốn cho mình gặp Thục Nhân ? Tay chân tự nhiên nghe lạnh. Ông bồi hồi run sợ. Một lát gập lại bà, ông biết nói gì đây ? Hai mươi tám năm rồi, thời gian sao nhanh quá. Mới đó, tóc trên đầu đã pha sương. Sao trước mặt ông vẫn như in hình ảnh của Thục Nhân ? Chao ôi ! Ông đã có một tình yêu lãng mạn và đa tình như thế. Chẳng ai có thể ngờ, chẳng một ai ngờ nổi.

- Huy Bằng ! Đến rồi, xuống thôi.

Mãi nghĩ, ông không hay xe dừng lại từ lâu rồi. Đến khi Phụng Kiều đập mạnh vào tay mới giật mình ngẩng dậy. Cùng bà bước vội vào khách sạn, ông lại nhớ... Hai mươi tám năm về trước, có một lần Phụng Kiều đã gục đầu vào lòng ông mà khóc, mà nói rằng mình đã trộm thương thầm nhớ ông. Chà ! Mình cũng đào hoa dữ. Ông mỉm cười, lòng băng khuâng thầm hỏi: Liệu bà còn có cảm giác gì với mình sau chừng ấy năm trời xa cách ? - Ngồi xuống đây đi. Một lát anh sẽ thấy.

Ấn ông ngồi vào cái ghế, bà thì thầm ra hiệu cho anh bồi khoản hãy đến làm phiên. Và có lẽ vì quen mặt vị khách thường xuyên của nhà hàng, anh bồi vui vẻ gập đầu rồi quay sang phục vụ các bàn kế bên.

- Em làm gì hồi hộp tựa như phim hình sự vậy ? - Khuất sau hàng cây kiềng, ông thì thoả không ngăn được nổi tò mò càng lúc càng tăng.

Và... kia rồi, không phải đợi lâu, sự việc ông mong chờ đã đến. Nhưng nó hoàn toàn trái ngược với những gì ông thắc thỏm mong chờ. Người Phụng Kiều muốn ông nhìn thấy lúc này không phải Thục Nhân, người tình cũ mà là Hạnh Cẩm, người vợ trong hiện tại của ông. Bà đang khoác tay bác Huỳnh vui vẻ bước vào. Cả hai dường như cũng là khách quen của nhà hàng, nên không cần phải loay hoay tìm chỗ. Họ tiến thẳng đến cái bàn đối diện cách ông một lùm cây kiềng, thản nhiên ngồi xuống... Và cũng chẳng

cần phải gọi thức ăn, anh bồi quen khẩu vị, sau khi nhận cái gậy đầu ra hiệu như thường lệ, lập tức biến mất sau cánh cửa.

Hai mươi mấy năm nay, sáng tinh mơ, hễ ông xách cặp đi làm là Hạnh Cầm xách bóp đi đánh bạc. Bà luôn luôn về trễ hơn ông, và ông thì chưa một lần bận tâm, thắc mắc. Thôi kệ, mình đã không thể cho bà hạnh phúc trong tình cảm vợ chồng, thì cũng nên để cho bà vui qua bài bạc quên ngày đoan tháng. Cứ nửa năm một lần, ông gởi vào tài khoản của bà hai trăm triệu. Đến nay, số tiền đó còn hay hết, ít hay nhiều, ông cũng không biết nữa. Chỉ biết là bà chưa một lần than vãn ít nhiều, cũng không một lần hở miệng hé môi thêm bót. Như hai đường thẳng song song không cùng nằm trong mặt phẳng, kẻ cận nhau, nhưng mãi lạnh lùng, xa cách.

Bà đã có tình nhân. Trái tim ông đau thắt lại, không phải cảm giác ghen hờn của một người yêu, mà là cảm giác bị tổn thương lòng tự trọng. Sao Hạnh Cầm lại có thể làm như thế khi ông quyết tâm yêu thương, đem nửa cuộc đời bù đắp cho bà ? Bà và tên bác sĩ ấy, quen biết bao lâu, sao có vẻ yêu chiều thân mật quá. Ngoài những kẻ trong cuộc ra, còn ai biết được việc này ? Huy Trần sẽ nghĩ gì ? Sẽ đau đến dường nào khi phát hiện ra mình có một bà mẹ lãng loạn, trác nết.

- Anh muốn em suy nghĩ lại một lần nữa lời đề nghị của anh.

Qua kẽ hở của tàn lá, ông thấy rõ ràng bác sĩ Huỳnh gấp một con tôm bỏ vào chén Hạnh Cầm rồi ân cần lên tiếng:

- Vẫn chỉ một câu thôi - Nhẹ rút khăn tay, âu yếm chạm mồ hôi trán cho ông Huỳnh, Hạnh Cầm cất giọng dịu dàng - Rằng không thể được.

- Sao lại không được ? - Ông Huỳnh dường như nổi giận - Em có biết như vậy là bất công cho anh, cho em và cho cả Huy Bằng không chứ ?

- Em biết - Thở dài ra, Hạnh Cầm từ tốn. Từ tốn và dịu dàng làm ông phải bàng hoàng. Hai mươi tám năm dài sống bên nhau, ông cứ ngỡ bà là một

hình nhân cảm lạnh, lạnh lùng không cảm giác. Ông không sao tin nổi, có lúc vợ của mình lại nồng nàn, tình tứ, ân cần, đầy nữ tính thế kia. Dường như là hai con người khác hẳn. Mà... họ đang nói gì vậy chứ ? Sao lại bất công, đánh đàng vào ông nữa ? Cảm thấy tò mò, ông nín thở lắng nghe.

- Em biết - Hạnh Cầm lại cắt lời - Nhưng mong anh hãy hiểu cho Gia đình em danh giá lắm. Mẹ em chẳng đời nào chấp nhận cho em ly dị rồi tái hôn đâu. Bấy lâu trong mắt mẹ và tất cả mọi người, em và Huy Bằng là đôi vợ chồng mẫu mực đầy hạnh phúc.

- Nhưng... hai mươi bốn năm rồi, phải sống trong âm thầm lén lút, anh nghe lòng ray rứt lắm.

Bưng ly rượu lên uống cạn, ông Huỳnh khắc khổ:

- Lúc nào cũng có cảm giác tội lỗi, mặc cảm trong người. Em không hiểu tâm trạng của anh mỗi khi gặp Huy Bằng. Năm mươi mấy tuổi đầu, anh cần một gia đình thật sự. Anh muốn em cận kề anh và sanh cho anh những đứa con ngoan nữa. Anh không muốn cùng em sống mãi cuộc sống già nhân già, non vợ chồng này. Một mai khi chuyện đổ bể ra, chúng ta biết ăn nói thế nào cùng dư luận ? Anh còn độc thân, không nói gì, còn em thì sao ? Hai tiếng ngoại tình lớn lắm, em không gánh nổi đâu. Đến chừng đó, mẹ của em càng đau khổ, càng xấu hổ hơn.

Lập luận của Tiên Huỳnh đúng quá. Ông Bằng gật gù công nhận. Thì ra... đây không phải một cuộc tư tình lén lút mà là một tình yêu đích thực. Hai kẻ đáng thương kia đã trần trở, khắc khoải suốt hai mươi mấy năm rồi. Bỗng dưng nghe đồng tình, thông cảm, ông không nghe giận Hạnh Cầm, cũng không trách Tiên Huỳnh. Họ cũng giống như ông năm xưa vậy, yêu tha thiết nhưng chẳng được người đời công nhận. Kết cuộc, hôm nay là hệ quả tình yêu của ông và Thục Nhân.

Bây giờ ông mới hiểu về mặt lạnh lùng của Hạnh Cầm đối với mình hôm

sinh nhật, cùng những tối về muộn của bà. Đúng là đã... muộn thật rồi. Ông không thể bắt trái tim bà rung động sau chừng ấy năm trời đơn lạnh. May cho bà gặp được Tiến Huỳnh, để biết thế nào là yêu, là sống. Sao tự nhiên ông lại muốn giúp nó toại nguyện. Cho những người yêu thương được hạnh phúc bên nhau. Toại nguyện với ý nghĩ, ông chợt hiểu ra, dù năm tháng trôi đi, mình vẫn không thay lòng đổi dạ, vẫn mãi yêu duy nhất một Thục Nhân. Cởi lòng ra với Hạnh Cầm, chẳng qua ông muốn chuộc lỗi lầm, muốn đền bù bằng nghĩa vụ một người chồng có lương tâm.

- Họ lại đưa nhau lên lầu, vào phòng... như thường lệ đấy - Thấy ông vẫn ngồi yên trước cảnh hai người âu yếm dìu nhau đứng dậy, Phụng Kiều vội kéo áo thì thầm - Anh mau đuổi theo bắt quả tang tại trận đi.

- Thì ra... bấy lâu nay em đã rập tâm theo dõi họ ? - Không quan tâm đến vẻ mặt khẩn trương của Phụng Kiều, ông trầm tĩnh hỏi.

- Vâng - Phụng Kiều gật đầu ngay háo hức - Em phải tốn nhiều công sức lắm mới tìm ra bằng chứng. Anh đã nghe rồi đó, Tiến Huỳnh không chỉ cấm sừng lên đầu anh mà còn muốn cướp luôn Hạnh Cầm yêu mến của anh.

- Tại sao em lại làm như vậy ?

Nghe khó chịu trước cách dùng từ của Phụng Kiều, ông chau mày hạ giọng:

- Sao cơ ? Bây giờ mới nhận ra sự bất hợp lý trên nét mặt ông, Phụng Kiều ngơ ngác. Rồi chuyển sang hờn dỗi - Anh trách em nhiều chuyện đấy à ?

Thôi được, em không tào lao nữa. Thật uổng công em vì tình xưa quan tâm, lo lắng cho anh. Đã thế thì thôi, em không thêm cho anh biết tin tức của Thục Nhân.

- Sao - Chụp vội tay Phụng Kiều đánh rơi cả đôi đũa xuống chân ông hỏi hả

- Em biết tin tức của Thục Nhân à ? Mau nói cho anh biết đi. Cô ấy thế nào rồi, có khỏe không ? Có hạnh phúc không ?

- Em không biết - Hất mạnh tay ông, Phụng Kiều lấy nhẹ - Mà có biết cũng

không dám nói. Sợ người ta bảo mình nhiều chuyện tào lao quá.

- Không. Anh không bao giờ nói vậy đâu. Lại tìm lấy tay Phụng Kiều, ông cất lời van vỉ, cầu xin - Đừng hờn mát nữa mà, nói mau đi. Anh nóng ruột lắm rồi, Thục Nhân ở đâu ? Làm gì hả ?

- Em không biết - Thở hắt ra, Phụng Kiều như buột lòng phải nói - Chỉ biết là nó có một đứa con với anh thôi.

Àm !

Chiếc ghế bật ngã ra sau bởi cái đứng bật lên của ông Bằng. Quên mất mình đang ở giữa nơi công cộng, ông chụp tay Phụng Kiều kéo sát vào người mình dồn dập hỏi:

- Em nói gì ? Thục Nhân có con với anh ư ?

Không trả lời, cái đầu gật nhẹ. Ông thả người ngồi xuống ghế thần thờ. Giây lâu, ngẩng lên, ông lắc đầu thú nhận:

- Không. Anh không tin. Em chỉ nói đùa giống anh thôi.

- Em không đùa - Phụng Kiều nghiêm nét mặt rồi lấy từ trong bóp ra một bức thư Màu giấy đã vàng úa theo thời gian, nhưng còn phẳng phiu nguyên vẹn. Chứng tỏ người cất nó đã giữ gìn cẩn thận. Không tin thì anh hãy đọc đi. Thục Nhân viết thư cho em khi vừa cách xa anh. Đứa con trong bụng nó lúc này chỉ vừa hơn một tháng.

Run run cầm lấy bức thư, đôi mắt ông nhòa lệ. Đúng là nét chữ Thục Nhân. Trời ơi ! Lẽ nào như thế ? Ông hãy còn một đứa con mà không hề hay biết. Hai mươi tám năm dài, hai mẹ con Thục Nhân đã vất vưởng nơi đâu ? Với đứa con hoang trong bụng ấy, làm sao Thục Nhân có thể tìm hạnh phúc cho cuộc đời mình ? Bà đã khổ đau, đã phải một mình cặm cụi nuôi con, ông vô tâm, đúng là vô tâm quá.

- Thế... nó là... gái hay trai vậy ? - Thật lâu trong xúc động bàng hoàng, ông cất giọng khàn khàn - Tại sao em không báo ngay cho anh hay lúc đó ? Thục

Nhàn mang cốt nhục của anh, biết đâu tin này có thể làm cha anh đổi ý, chấp nhận Thục Nhân. Tại sao hai mươi tám năm rồi, em mới tìm gặp anh trong muôn màng như vậy ?

Tại sao ư ? Mím môi giấu nụ cười độc ác, Phụng Kiều nghe hài lòng hả dạ. Chẳng lý do gì cả. Tôi chỉ muốn hai người không đến được nhau, muốn hai người phải khổ đau trong tuyệt vọng. Ngày xưa, bây giờ và mãi mãi sau nữa. Anh và Thục Nhân không thể đoàn tụ, hạnh phúc. Có cơ hội là Phụng Kiều lập tức phá tan ra.

Nguyên nhân ư ? Quá rõ ràng. Chẳng phải anh và Thục Nhân đều đã biết. Biết rõ ràng tình yêu của tôi đối với anh. Vậy mà... cả hai đã mặc tình không đếm xỉa. Còn thân nhiên yêu nhau hạnh phúc trước mặt tôi. Các người có biết mỗi nụ hôn, mỗi nụ cười của các người lúc đó là lưỡi dao xoáy vào tim tôi nhói máu. Trong cơn đau khổ tận cùng của tình yêu tuyệt vọng, tôi đã từng nhủ với lòng : Thề sẽ trả thù, sẽ bắt người trả lại cho tôi một nụ cười là một giọt lệ rơi. Mãi mãi các người sẽ không bao giờ biết được. Tất cả là do tôi, tại tôi tất cả. Chính tôi đã gài bẫy, đã âm mưu tạo thành kiến, khiến cha anh phải hiểu lầm và không chỉ có thế đâu. Để trả giá cho tội làm Phụng Kiều này suốt đời không hạnh phúc bên người chồng vũ phu, bội bạc, các người sẽ biết thế nào là nỗi khổ chia ly cách biệt. Cha con, chồng vợ suốt đời không thể trùng phùng.

- Em nói mau đi. Nó là gái hay trai ? Tại sao mãi đến hôm nay em mới cho anh biết ?

Thấy Phụng Kiều thần người trong suy nghĩ quá lâu, ông Bằng nóng ruột nắm vai bà lay mạnh.

- À... Ồ... - Như chợt tỉnh cơn mơ, Phụng Kiều chớp mắt nói những câu đã sắp sẵn trong đầu - Thục Nhân bắt em thề độc không được nói với anh. Còn đứa con là gái hay trai, em cũng như anh mù tịt. Vì... sau khi gửi bức thư này

cho em, Thục Nhân đã cùng gia đình bỏ đi biệt tích. Hai mươi tám năm rồi, em tìm nó trong tuyệt vọng. Mãi đến hôm kia mới nhận được tin.

- Sao ? - Ông nghe mừng quỳnh quáng - Thục Nhân gọi điện cho em ?

Một cái lắc đầu làm ông tiêu bao hy vọng:

- Không. Một người đồng hương cũ của Thục Nhân. Bà ta bảo là biết gia đình Thục Nhân dời đến sau khi rời Rạch Giá.

- Là nơi nào ? - Ông gấp gấp.

Phụng Kiều thủng thỉnh:

- Cần Thơ Số 42, đường...

- Cần Thơ ? - Ông bật đứng lên khỏi ghế - Vậy là Thục Nhân hiện ở đây ?

- Cũng chưa biết được - Phụng Kiều tàn nhẫn cắt ngang niềm hy vọng vừa chớm hé của ông - Vì đó là nơi đến của Thục Nhân hai mươi tám năm về trước. Hiện tại biết đâu nó lại dọn đi rồi. Tuy nhiên, - Nhìn thấy mặt ông xui xuống, buồn thiu, bà nói thêm - từ địa chỉ này, ta có thể lần tìm ra dấu vết.

- Vậy, anh em mình đến đó. Mau lên đi - Gật đầu, ông đề nghị.

Phụng Kiều trợn mắt:

- Ngay bây giờ ư ?

- Ừ. Ngay bây giờ - Đưa tay ra hiệu cho anh bồi đến thu tiền, ông nôn nóng.

Phụng Kiều ngơ ngác:

- Vậy chuyện công ty... anh đã bàn giao với ai chưa ?

- Không phải bận tâm - Ông xua tay không suy nghĩ - Tìm Thục Nhân quan trọng hơn.

- Hơn cả công danh, sự nghiệp ư ? - Phụng Kiều nghĩ ngợi - Thục Nhân quan trọng với anh đến thế sao ?

Ông gật đầu, không giấu giếm:

- Phải. Với anh bây giờ Thục Nhân quan trọng hơn tất cả. Anh thà phá sản chứ không để mất cơ hội tìm gặp Thục Nhân đâu.

Sao lại như thế được ? - Phụng Kiều nghe cay đắng. Hai mươi tám năm trước không hiểu đã đành, hai mươi tám năm sau cũng thế. Thục Nhân có cái gì hơn bà chứ ? Luận nhan sắc, luận tiền tài, thông minh, cơ trí... tất cả nó đều thua bà một bậc. Vậy mà... Huy Bằng thà chọn nó chẳng chọn bà. Tại sao ? Tại sao ông lại luôn nghĩ đến Thục Nhân mà không nghĩ đến bà ?

- Đợi anh một lát, anh gọi điện cho Minh Du rồi sẽ đi ngay.

Nghe ông dặn dò Minh Du đem tiền đến cho Huy Trần xoay sở trong thời gian ông vắng mặt, Phụng Kiều ngẩng dậy ngạc nhiên:

- Từ ngày đó đến nay, cha con anh vẫn chưa hết hiểu lầm à ?

Gật đầu, lòng ông lại lo lo không đành bỏ con trong cú sốc nặng nề. Nhưng lại không thể bỏ một đứa con khác nơi phương trời xa cô độc. Ông đành nhờ Minh Du thay mình an ủi, đem đến giúp Huy Trần. Chắc sẽ không sao. Ông tự nhủ : Biết mình còn có một người chị... hay người anh nào nữa, nó chắc là mừng lắm.

- Vâng - Cho tay vào bóp tìm chiếc phone, đôi mắt Phụng Kiều long lanh sáng - Chờ em điện thoại cho Phụng Nhi xong, là khởi hành ngay anh nhé. Bà đứng dậy, đến một góc vắng thì thầm điện thoại, vẻ mặt hiện lên vẻ man rợ khác thường. Nhưng vô tình, ông không nhìn thấy. Tâm tư mãi trôi về miền kỷ niệm. Bồi hồi hình dung đến phút giây tao ngộ. Thục Nhân ! Anh biết nói gì với em đây ? Bao nhớ thương khắc khoải dồn nén trong từng ấy năm trời, sao có thể thoát thành lời, nói ra trong một giây, một phút...

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 8

Sáng ra, mở mắt dậy đã thấy trên bàn pha sẵn hai ly sữa, một cà mèn cháo gà nghi ngút khói, Khả Doanh không khỏi lắc đầu cười mỉm. Nhã Ca, Thiên Bảo này, làm như cô liệt không bằng. Cho một tí máu thôi, ăn một tô phở có thể lấy lại sức rồi. Vậy mà ... từ chiều hôm qua đến giờ, bắt cô ăn hơn chục lần rồi. Toàn đồ bổ dưỡng, ngán tận cổ luôn.

Giờ này, hai người đã có mặt ở công ty, thấy Tâm Như vẫn ngủ say, chai dịch truyền thông thả rơi từng giọt, Khả Doanh thở dài rút bàn chải bước nhanh vào toilette. Hình dung đến công việc ở công ty, lòng cô lại lo lo, bất ổn. Thành lập chưa quá một tuần, cái gì cũng mới cũng xa lạ. Chẳng biết bắt đầu từ đâu cả.

Thế mới biết, làm công nhân là sướng nhất, chẳng nghĩ ngợi, toan tính gì chỉ biết mong chờ đến tháng lãnh lương. Không như làm giám đốc, trăm thứ trăm lo, trăm tính. Nói thiệt, không có Thiên Bảo, công ty của cô còn lâu mới có thể đi vào hoạt động. Mà lạ thật, Khả Doanh không hiểu nổi. Chỉ là anh chàng sửa xe thôi, sao Thiên Bảo bỗng chốc trở nên tài giỏi quá. Một tay anh lo liệu trong ngoài, cứ như rành rẽ lắm.

Vùi mặt vào cái khăn, bước ra, thấy Tâm Như vẫn còn say ngủ, Khả Doanh bung cà mèn cháo lên toan ăn trước. Bất chợt nhớ đến Huy Trần, cô đứng

dậy ra hành lang nhìn thử.

Trời đất ! Đôi mắt cô mở to không tin nổi. Trên hành lang, nơi khuất sau cánh cửa, Huy Trần đang nằm co ro trên nền gạch. Vẫn bộ đồ hôm qua, với chiếc áo vest khoác trên người thay thế cho mền. Với đôi giày Das dính trong chân còn luôn vớ.

- Như vậy mà ngủ được à ? Không sợ lạnh và muỗi cắn sao ?

Tặc lưỡi, Khả Doanh cảm thấy lòng nao nao, tội nghiệp. Nhưng chỉ tội nghiệp một chút thôi. Ai bảo hấn hại Tâm Như ra nông nổi.

Hôm qua, đang cùng Thiên Bảo, Nhã Ca bàn xem nên đặt mua vải ở nơi nào thì nhận được tin. Ôi, thật là khủng khiếp, hãi hùng. Tai nghe rành rọt lời Huy Trần mà Khả Doanh không tài nào hiểu nổi. Cứ như hoang đường vậy. Làm gì có chuyện Tâm Như bị như vậy. Càng không có chuyện cả tuần nay cô bạn nét na, thùy mị của bọn cô trốn theo Huy Trần đến khách sạn sống đôi chồng vợ.

Đến khi Thiên Bảo hét lên, cô mới giật mình choàng tỉnh. Cùng cả bọn đến bệnh viện cứu Tâm Như, lòng cô sôi sục căm thù. Khốn nạn, vô lương tâm, loài cầm thú ! Không tiếc những ngôn từ đê tiện nhất cô thóa mạ Huy Trần súc sinh khốn khiếp. Những tưởng mình có thể giết hấn chết ngay tại chỗ khi vừa gặp mặt.

Nghĩ vậy thôi, không hiểu sao khi gặp Huy Trần, nhìn hấn bị Thiên Bảo, Nhã Ca đánh chửi, lòng cô lại nghe tội tội. Vì ... câu chuyện kể của bác Bằng chăng ? Sao cô lại đọc thấy trong tâm tư hấn những điều không như mình nghĩ ? Rằng hấn không đến nỗi độc ác, tàn tạt lương tâm lắm. Rằng hấn là một con người và tội lỗi hấn gây cho Tâm Như chỉ là bất đắc dĩ thôi. Trong đời hấn, ẩn hiện niềm đau khổ hối hận tột cùng. Hấn thật sự lo lắng cho Tâm Như và cũng như bọn cô thành tâm khẩn nguyện mong cho Tâm Như thoát nạn.

Bác Bằng bảo Huy Trần không biết quan tâm, lo lắng cho ai ngoài bản thân mình. Nhưng hôm qua, rõ ràng cô nhìn thấy hắn có quan tâm, lo lắng cho mình. Dù được giấu sau lời gắt gỏng, nạt nộ, nhưng cô vẫn nhận ra điều đó qua ly nước của hắn rót cho. Nhã Ca đã xúc phạm hắn khi nói thế. Hắn thật sự không có ý đồ chinh phục làm khổ cô qua ly nước lọc.

Một tiếng động khẽ vang lên từ phía giường Tâm Như, Khả Doanh giật mình ngẩng dậy. Nhận ra đôi mắt bạn cử động, cô vui vẻ chạy lại ngay.

- Tâm Như ! Cậu thức dậy rồi à ?

Ánh sáng đột ngột làm mắt Tâm Như đú lại rồi mở bừng ra ngỡ ngàng. Đêm qua, cô tỉnh lại một lần và được các bác sĩ thông báo là đã qua hồi nguy hiểm. Bây giờ chỉ nằm tịnh dưỡng chờ phục hồi sức lực.

- Nằm yên đó, để mình pha nước lau mặt cho.

Mỉm cười, Khả Doanh cất giọng dịu dàng rồi đứng dậy đi đến bàn pha một thau nước ấm. Dùng bông gòn nhẹ nhàng lau mặt cho Tâm Như, cô dỗ dành:

- Thấy có dễ chịu chút nào không ? Xong rồi thì uống sữa nghe. Tôi đút cho.

- Khả Doanh ! - Nắm lấy tay Khả Doanh, Tâm Như rung rung giọng nghẹn ngào - Cậu không giận mình sao ?

- Giận cái gì ? - Khả Doanh ngỡ ngàng.

Một giọt lệ lăn trên má Tâm:

- Thì việc mình ... hư thân trác nết đi theo Huy Trần đó. Mình cứ sợ cậu và Nhã Ca không thèm nhìn đến mặt mình nữa.

- Điên khùng ! - Đút một muỗng sữa vào miệng Tâm Như, Khả Doanh cười, mắng yêu - Làm sao mà mình không nhìn mặt cậu ? Cả Nhã Ca và anh Thiên Bảo nữa. Tất cả đều ở đây lo lắng và thương yêu cậu. Họ chỉ vừa về công ty một chút thôi.

- Mọi người tốt quá ! - Tâm Như khóc rùng - Tớ thật là xấu hổ.

- Vừa mới khỏe lại, đừng khóc không tốt đâu - Lau nước mắt cho Tâm Như,

Khả Doanh vui vẻ - Mau uống cho khỏe lại rồi về công ty phụ tở. Công việc ngập bù đầu đó.

- Ủ - Gật đầu, ngoan ngoãn nuốt từng ngụm sữa, Tâm Như nghe lòng ấm áp một tình thương. Cần gì phải giàu có mới hạnh phúc. Thế gian này, còn những thứ quý hơn tiền bạc gấp ngàn lần.

- Huy Trần thế nào rồi ? Anh có đến thăm mình không hả ? - Tự nhiên Tâm Như hỏi một câu không nghĩ đến. Khả Doanh nhẹ gật đầu.

- Có. Chính anh ta phát hiện và đưa cậu đến đây. Anh ta đã đóng viện phí và ở lại bệnh viện đến giờ cũng chưa về.

Nói đến đây, chợt nhận ra giọng mình hiền quá, sợ Tâm Như không vừa ý, Khả Doanh trở giọng hùng hồn:

- Cậu yên tâm đi, Thiên Bảo và Nhã Ca đã trả thù giúp cậu rồi. Hôm qua cả hai đã cho Huy Trần một trận nên thân.

- Sao ? - Tâm Như giật thót người - Họ đánh anh Trần à ?

- Ủ - Gật đầu, Khả Doanh nghe ngạc nhiên trước thái độ thất thường của Tâm Như. Nó không mừng khi nghe Huy Trần bị đánh sao ? Lẽ nào ... nó không hận kẻ đã làm mình suýt chết ?

- Anh ấy không có cô ý đâu. Đừng đánh mắng Huy Trần. Anh đang bị sốc mới lơ lờ với mình mà.

Như đọc được nỗi thắc mắc của Khả Doanh, Tâm Như bài giải.

- Bị sốc ? - Khả Doanh quan tâm với một cảm giác khác thường. Tâm Như thở ra, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Ra thế ! Khả Doanh gật đầu vỡ lẽ rồi vụt đứng lên hốt hoảng:

- Thôi chết ! Huy Trần hết tiền rồi. Hèn chi anh ta nhịn đói suốt ngày hôm qua đến bây giờ.

- Thật ư ? - Tâm Như lo lắng.

Khả Doanh đặt ly sữa xuống bàn.

- Thật.

- Vậy ... kiếm cái gì cho anh ta ăn đi.

Tâm Như đơn giản nghĩ, Khả Doanh lắc đầu:

- Không được. Không thể để anh ta biết tội mình biết anh ta không còn tiền được, sẽ tự ái lắm đó.

- Ủ hén - Tâm Như gật đầu và chột nghe buồn ngủ. Ngáp dài một cái, cô nhura nhura - Vậy cậu tính cách đi, tớ ngủ đây.

- Ủ.

Bây giờ mới nhớ đã bắt người bạn của mình vừa mới hồi phục sức khỏe lại nói nhiều, Khả Doanh khuyên:

- Tớ quên mất, cậu ngủ đi.

Ngoạ đầu sang bên, Tâm Như thả hồn ngay vào giấc ngủ. Trông mặt nó thản nhiên chẳng đau buồn, Khả Doanh khắp khởi mừng. Hẳn là tình cảm của nó dành cho Huy Trần chưa sâu đậm lắm, nên nó mới không hận anh nhiều. Sau cú vấp ngã này, hy vọng nó lớn ra, biết được ai là người yêu thương mình thật lòng, thật dạ.

Kéo tấm chăn đắp ngang người bạn, Khả Doanh rón rén đến bên cửa sổ nhìn ra. Huy Trần đã thức dậy lâu rồi, đang ngồi trên chiếc ghế ngoài hành lang, vẽ tư lự. Khả Doanh thoáng giật mình không ngờ mới một ngày mà anh già đi thấy rõ. Đầu tóc bù xù, râu ria ra rậm rạp. Nhìn anh bây giờ không ai tin nổi, có lúc anh đã từng là tổng giám đốc đẹp trai, chạy Ronroll và nắm trong tay tiền tỷ.

Huy Trần bị đuổi khỏi nhà ư ? Khả Doanh nghe lạ quá. Sao bác Bằng làm như thế ? Bác thương và quan tâm Huy Trần lắm mà. Nếu không phải chính miệng Tâm Như kể, Khả Doanh chẳng tin đâu. Nhưng bác Bằng đâu rồi ? Bác có biết Huy Trần vừa thua sạch tiền vào cổ phiếu không ?

Cho tay vào túi tìm chiếc điện thoại di động mới mua, Khả Doanh lọng cọng

bấm số. Đây là cuộc điện thoại đầu tiên cô gọi từ khi mua máy. Hy vọng nó giúp cô liên lạc được với bác Bằng, làm sáng tỏ mọi việc. Nhưng bên tai ... chẳng có giọng bác Bằng nào cả, chỉ có giọng cô điện thoại viên quen thuộc lặp đi lặp lại mỗi một câu:

- Số máy thuê bao quý khách vừa gọi đang ở ngoài vùng phủ sóng hoặc khóa máy.

Vậy là ... bác Bằng không có ở nhà. Tính sao đây ? Đưa mắt nhìn Huy Trần, Khả Doanh lại thất ruột. Chưa bao giờ cô thấy mình hiểu anh như thế. Rõ ràng như đọc thấu tâm sự trong đầu anh từng lời, từng lời vậy. Như mình đang chính là anh, đang phải chịu sự dày vò của bản thân, nổi căm thù uất hận với những người mình thương yêu tin cẩn nhất.

Suy nghĩ một phút, Khả Doanh lấy trong xách ra một triệu. Đây là số tiền ban sáng Thiên Bảo đưa cho cô dẫn túi. Có gì thì lo cho Tâm Như. Tiền này là tiền riêng của bản thân anh. Tất cả tiền của cô đã đầu tư vào công ty. Có thủ quỹ, kế toán chi duyệt rõ ràng, không thể tùy tiện lấy ra, lấy vào xài cho mục đích cá nhân. Biết lấy tiền của mình đưa cho Huy Trần, chắc Thiên Bảo giận lắm đây. Khả Doanh chột ngáp ngừng do dự, nhưng ... cô không thể thấy chết không cứu được. Bất quá bị mắng một trận là cùng.

Quyết định xong, Khả Doanh bậm môi, lấy hết tâm tiến tiến về phía Huy Trần. Thường ngày gan góc, táo tợn là vậy, sao bây giờ nghe run quá. Trống tim cứ đập thùm thụp trong ngực.

- Huy Trần ! - Khả Doanh đã tiến sát đến cạnh bên, nhưng Huy Trần vẫn không nhận biết, buộc lòng cô phải lên tiếng gọi.

- Chuyện gì thế ? - Huy Trần không quay lại. Từ lúc bị Nhã Ca mắng cho là muốn lợi dụng làm khổ Khả Doanh, anh không mở miệng nói với cô lời nào nữa.

- Không cần phải đuổi đâu. Tôi chỉ ngồi đây, chờ Tâm Như bình yên tĩnh lại,

tôi sẽ đi ngay, chẳng làm phiền đến ai cả.

- Anh hiểu lầm rồi, tôi không có ý đuổi anh - Vòng ra trước mặt Huy Trần, Khả Doanh hạ giọng - Tôi chỉ muốn đến báo cho anh biết, Tâm Như nó tỉnh rồi, đã an toàn vô sự và ... có cái này muốn gửi cho anh.

Vô hồn đưa mắt nhìn xấp tiền trên tay Khả Doanh, Huy Trần không nói cũng chẳng có phản ứng gì. Anh dường như không nghe rõ lời cô.

- Anh cầm đi - Đặt xấp tiền xuống tay Huy Trần, Khả Doanh cố lấy giọng thản nhiên - Đây là tiền lời trong phần hùn của anh góp vào công ty. Mỗi chúng tôi, Nhã Ca và Thiên Bảo, ai cũng nhận được một triệu đồng như vậy cả.

- Tiền lời ! - Đôi mày cau lại, rồi giãn ra nhanh. Huy Trần nghe buồn cười trước cách dựng chuyện vụng về của Khả Doanh. Cô tưởng anh là con nít lên ba chắc ? Công ty chưa hoạt động đã chia lời ? Qua mắt tổng giám đốc Huy Trần mà dùng kiểu này thì ... coi thường hẳn quá.

- Công ty đã lời được bao nhiêu ? Sản phẩm tiêu thụ bao nhiêu rồi hả ? - Mặt hơi hướng về phía Khả Doanh, Huy Trần quyết tâm lật tẩy.

- Cái này ... cái này ... - Quả nhiên Khả Doanh lúng túng ngay lập tức. Làm sao cô có thể trả lời anh khi công ty chưa đưa vào hoạt động. Cả hàng mẫu còn chưa làm xong nữa, nói chi sản xuất đại trà.

- Bao nhiêu hả ? - Huy Trần hỏi dồn làm Khả Doanh phải quỳnh lên. Cấp bách quá, cô đành nói liều luôn.

- Công ty vẫn chưa hoạt động, nhưng vì thiếu tiền xài, chúng tôi xin tạm ứng trước mỗi người một triệu. Công bằng, tôi cũng tạm ứng cho anh, để sau này có đồ bề ra, anh không trách chúng tôi ma mánh.

Ma mánh thật ! Một lần nữa Huy Trần nhận ra đây là lời nói dối. Nhưng tại sao phải nói dối, phải làm như vậy ? Chẳng lẽ ... cô ấy biết mình hết tiền, muốn té nhị giúp cho ? Ý nghĩ này làm Huy Trần kinh sợ đến dựng cả tóc

trên đầu. Không, anh không thể chấp nhận ở ai lòng thương hại. Nhất là Khả Doanh.

Tại sao ? Huy Trần không biết. Anh chỉ biết là mình không thể đánh mất tự trọng và sĩ diện trước mặt cô gái lạ lùng.

- Thật vậy à ? - Nhếch môi cười nhẹ, Huy Trần bắt thần hét lớn - Đẹp cái trò thương hại của cô đi. Đừng tưởng Huy Trần này ngu ngốc dễ bị lừa đến thế ? Tưởng tôi không biết đây là tiền riêng của cô sao ?

Bất ngờ bị hét, Khả Doanh hoảng quá ngẩn người ra không nói được lời nào, một lúc lâu mới ngập ngừng lên tiếng:

- Đây là bệnh viện, xin anh đừng la lối.

- Sao lại không la lối ? - Huy Trần vẫn còn bứt rứt - Dù hiện tại tôi không còn gì cả, tôi cũng không cho phép ai có quyền thương hại hay tội nghiệp mình đâu.

- Tôi không thương hại cũng chẳng tội nghiệp anh - Khả Doanh thẳng thắn - Vì anh chẳng đến nỗi để tôi phải thương hại hay tội nghiệp. Giúp đỡ anh lúc ngặt nghèo, tôi chẳng qua vì quan tâm và thông cảm với anh thôi. Anh không nên tự ái làm gì, con người ai không có lúc vậy, lúc khác.

- Quan tâm, thông cảm ư ? - Những danh từ nghe lạ quá, Huy Trần không hiểu - Đó là cái quái gì ? Tại sao cô lại bận lòng vì một người xa lạ chứ ?

- Với tôi, anh không phải là người xa lạ - Khả Doanh lắc đầu - Mà dù có là người xa lạ đi nữa, một khi biết được hoàn cảnh của anh, tôi vẫn thấy mình có bổn phận phải quan tâm thông cảm. Đơn giản, đó là tình thân giữa con người. Như Lục Vân Tiên đã nói về Kiều Nguyệt Nga ngày xưa vậy : Gian nguy bất cứu mặt anh hùng.

Trời ơi ! Còn xài Nho nữa. Đang bực mà Huy Trần không nén nổi bật phì cười. Bị mất trớn thuyết trình, Khả Doanh trợn mắt:

- Anh nói tôi xạo hả ?

Với người khác, khi nghe những lời kêu như thế, Huy Trần lập tức mất cảm tình, cho là xạo không mảy may suy nghĩ. Nhưng với Khả Doanh, anh thấy mình cần nghĩ lại. Cô chẳng nói suông đâu. Lần đó trên chuyến xe thấy anh bị Ói, có biết anh là ai đâu, cô cũng hết lòng giúp đỡ. Tuy ... sự giúp đỡ của cô làm anh phải bức mình, tức giận và gây nhiều phiền nhiễu, nhưng vẫn không sao phủ nhận được ý tốt của cô muốn giúp đỡ anh. Lần này cũng thế, sự quan tâm giúp đỡ của cô không giống Tâm Như cũng chẳng giống bất kỳ ai khác đã gặp trong đời. Nó vô tư, hoàn toàn không vụ lợi, như tình thương của ba đối với anh ngày trước vậy.

- Đúng là số tiền này là của riêng tôi - Thở dài ra, Khả Doanh hạ giọng - Và tôi cũng không có ý định tặng nó cho anh, chỉ muốn cho anh mượn một thời gian thôi. Anh cầm lấy đi, ngoài tôi ra, chẳng còn ai biết chuyện này đâu. Giọng Khả Doanh chân tình quá, ánh mắt chẳng có chút giễu cợt, châm biếm, thương hại nào. Huy Trần cảm thấy xiêu lòng. Lúc này, ngoài cô ra, ngoài số tiền một triệu kia anh chẳng còn biết tìm ở nơi nào khác. Bạn bè làm ăn ư ? Có thể, anh có thể chỉ một cú phone bảo họ ký cho mình chi phiếu hàng chục triệu đồng, nhưng anh sẽ không bao giờ tìm thấy ở họ những lời nói chân tình như Khả Doanh kia. Bọn họ sẽ cười, sẽ cùng truyền tai nhau rỉ rả. Tội nghiệp Huy Trần, hấn hết tiền rồi, tao vừa bỏ thí cho hấn mượn.

- Cầm đi ! - Đặt xấp tiền lên tay Huy Trần, Khả Doanh gật đầu - Và mua cái gì ăn đi. Nhịn đói hôm qua đến nay rồi, anh không biết đói sao ?

Cái bụng chột kêu lên khi nghe Khả Doanh nhắc đến chuyện ăn, làm Huy Trần thẹn chín người. Mặt đỏ bừng, anh chờ tiếng cười phá lên của Khả Doanh, nhưng không, cô chỉ mím một nụ cười ý nhị.

- Giống tôi quá, mỗi lần đói bụng lại kêu lên như vậy.

Thật lạ ! Niềm xấu hổ như vụt tan đi mất, Huy Trần không nói, thăm hỏi lời

cảm ơn qua ánh mắt. Khả Doanh đứng dậy:

- Thôi, tôi vào với Tâm Như đây. Anh đi ăn rồi về nhà ngủ một giấc cho lại sức. Tâm Như đã tỉnh lại rồi, nó không giận anh đâu, vừa mở mắt ra đã hỏi thăm anh đó.

Lần này, Huy Trần không tin. Khả Doanh chỉ nói để an ủi anh thôi. Làm sao Tâm Như không giận, không thù anh được. Mở mắt ra, người đầu tiên cô muốn giết chính là anh.

- À, quên mất - Được mấy bước, Khả Doanh bỗng quay người lại - Nếu anh không muốn về nhà hãy đến khu tập thể của công ty ở tạm, cũng khang trang lắm.

Đưa tay chụp chùm chìa khóa của Khả Doanh ném cho, Huy Trần yên lặng nhìn theo bóng cô tung tăng mất dần sau cánh cửa. Giây lâu mới thở dài ra chậm rãi bước về phía căng tin, lòng nửa mừng, nửa ngập đầy hổ thẹn.

Ăn xong hai tô phở, tinh thần phần nào tỉnh táo, Huy Trần bắt đầu nghĩ đến những ngày sắp tới của mình. Ăn đâu ? Ở đâu ? Và làm cách nào để sinh tồn ?

Rõ ràng là anh không thể nào về "Thiên thần nhỏ", dù Khả Doanh có lời mời, dù nơi đó phân nửa vốn là của anh sở hữu. Bước lang thang dọc theo con lộ, anh đưa mắt nhìn hàng đèn điện tử nhấp nháy trên cao, Huy Trần lại nhớ đến ánh mắt căm thù của Thiên Bảo lúc nhìn mình. Càng không thể quên giọng cười điêu ngoa cay đắng của Nhã Ca. Về "Thiên thần nhỏ" ngay tức khắc, anh sẽ là đề tài bêu rếu của bọn họ và đám công nhân. Tất cả sẽ về phe của Tâm Như chống lại anh. Sẽ nhìn anh như quái vật, như ác thú kinh hoàng. Không thể về "Thiên thần nhỏ", mình sẽ đi đâu ? Nhà hay "Vương Tinh" địa. Ốc ? Không. Huy Trần biết mình thà chết chứ không bao giờ trở về nơi ấy. Anh như thế này cũng do cha mà ra tất cả. Chính cha đã đẩy anh vào bước đường cùng, đã khiến anh suýt tí hại chết Tâm Như. Không, cha

anh đã không nghĩ tình, đã đuổi anh đi thì anh không thể quay trở lại. Số tiền ba cho, anh đã làm tiêu tất cả, anh không mặt mũi nào quay trở lại. Đời này, kiếp này, nếu không đạt thành sự nghiệp, không giàu có hơn "Vương Tinh", anh nhất định không cho cha nhìn thấy mặt.

- Đại ca, có phải đại ca Trần đó không ?

Tiếng thắng kít sát bên, Huy Trần ngơ ngác dừng chân. Đôi mắt mở tròn lẹ lẫm nhìn gã thanh niên ăn vận thật modern bước ra từ chiếc Nissan bóng loáng. Anh ta trông rất lạ, nhưng lại như rất quen thuộc với anh. Vừa bước xuống xe đã ào lên, ôm chầm lấy anh, tay bắt mặt mừng vô n vĩ.

- Trời ơi ! Đúng là đại ca thật rồi. Gặp đại ca em mừng quá. Đại ca đi đâu lang thang coi bụi đời quá vậy ?

Gã có làm mình với ai không ? Huy Trần lùi về một bước ngỡ ngàng. Trong trí nhớ của anh không có sự hiện diện của gã này. Càng không có kiểu cách xưng hô giang hồ ấy.

- Đại ca không nhận ra em sao ?

Nhận ra thái độ hoang mang của Huy Trần, gã trai trẻ mỉm cười, vỗ vai anh thân mật:

- Em ở vũ trường Ngôi Sao đêm đó. Đại ca nhớ ra chưa ?

Vũ trường Ngôi Sao ... À, bây giờ Huy Trần mới nhớ ra rồi.

Bình thường là người làm ăn nghiêm chỉnh, có cuộc sống trầm lặng, Huy Trần không bao giờ đến vũ trường. Đêm hôm đó, sau khi đưa Tâm Như đi ăn về, buồn quá, không có việc gì làm, nổi hứng anh thử rủ cô vào vũ trường cho biết.

Cái loại âm nhạc gầm rú, giật gân cùng các gã choai choai giậm giậm trên sàn làm Huy Trần dị ứng vô cùng. Không hòa đồng cùng bọn họ, Huy Trần tìm một chiếc bàn trong góc nhâm nhi ly rượu mạnh. Bên cạnh, Tâm Như cũng chẳng hơn gì. Đôi mắt xoe tròn cứ nhìn quanh sợ hãi. Đầu lắc liên tục từ

chối các lời mời.

Chà ! Thơm ngon thiệt ! Vừa đi vừa phập phồng cánh mũi, mắt nhìn chăm chăm vào chén cháo thơm lừng nghi ngút khói trên tay, Khả Doanh mỉm cười hình dung ra nét mặt thích thú của Tâm Như lát nữa.

Nó sẽ ăn hết chén cho coi, Khả Doanh thầm nghĩ : Chén cháo hôm nay cô tốn nhiều công sức lắm. Mới sáng tinh mơ đã đi xuống chợ, chọn mua thứ tôm tươi nhất, gan ngon nhất, và thịt cũng ngon hạng nhất. Gắn một tiếng đồng hồ hì hục nào băm, nào xào, nào nấu, chén cháo nát như mềm rục bốc mùi thơm lừng lầy. Biết nó mấy hôm liền toàn ăn cháo đã ngán rồi, cô lén bỏ thêm mấy cọng hành, còn rất ít tiêu sọ vào nữa. Chà ! Mới nghĩ đến thôi, nước miếng đã tứa ra đầy lưỡi.

Tâm Như xuất viện đã ba ngày. Sức khỏe hoàn toàn bình phục. Bác sĩ bảo có thể đi đứng bình thường, ăn uống bình thường, nhưng cô và Thiên Bảo cứ lo xa. Bắt nó nằm yên trên giường kêu la, bảo mình thêm cơm, thêm được sinh hoạt bình thường như mọi người lắm.

Ráng hết bữa nay đi. Khả Doanh nhủ bụng. Sáng mai tao sẽ cho mày được ăn cơm, cũng như sẽ cho mày xuống đất. Chà ! Nghe cô thông báo tin này, nó sẽ nhảy lên mừng cho coi.

- Nhã Ca ! Mày rình gì vậy ?

Từ đằng xa, nhìn thấy Nhã Ca thụt ló bên hông phòng, mắt dán vào lỗ tường đỉnh, Khả Doanh ngạc nhiên hỏi tới.

- Suyt ! - Quay lại, ngón tay đặt lên miệng, Nhã Ca kéo Khả Doanh vào khuất hàng dâm bụi, thì thầm - Người ta đang mùi mẫn tơ tình trong ấy đấy.

- Ai ? - Hỏi rồi chợt nhớ, không cần câu trả lời của Nhã Ca, Khả Doanh hất nó ra giành cái lỗ đỉnh trên vách, dán mắt vào.

Trên chiếc giường cá nhân, Thiên Bảo đang trù mển bón từng muỗng cơm cho Tâm Như. Con nhỏ ham ăn, mắt sáng rực, long lanh, nuốt không kịp thở

làm Thiên Bảo phải nhắc cho:

- Em ăn từ từ thôi, kéo nghẹn đấy.

- Khả Doanh sắp lên rồi - Nuốt nhanh ngụm cơm xuống ngực, Tâm Như nói xấu bạn - Thấy anh cho em ăn cơm, nó sẽ mắng anh và không cho em ăn nữa đâu.

- Không sao - Thiên Bảo cười hiền - Anh có nguy trang một cà mèn cháo đây. Bao giờ Khả Doanh đến, em cứ vờ như đang ăn cháo vậy.

- Dạ ... - Tâm Như tiếp tục ăn trong cái bậm môi giận dữ của Khả Doanh.

Thiên Bảo lém lỉnh này, coi bề ngoài hiền lành chất phác, không ngờ ma mãnh quá. Qua mặt cô cho Tâm Như ăn cơm để tranh thủ tình cảm của nhỏ.

- Em uống nước không ? - Thiên Bảo dịu dàng rồi hốt hoảng - Tâm Như, em sao vậy ? Sao lại khóc ? Đau bụng hả ?

Lia con mắt nhìn lại, thấy Thiên Bảo quỳnh quáng. Khả Doanh cũng quỳnh theo. Vừa toan xộc cửa chạy vào đã nghe giọng nhỏ Tâm Như nhỏ nhẹ:

- Em không đau bụng, em cảm động thôi. Thiên Bảo, anh đối xử với em tốt quá.

- Trời ơi ! - Thiên Bảo thở phào. Khả Doanh cũng thở phào thâm mắng. Dữ hôn ! Bây giờ mới biết ai tốt ai xấu với mình à ?

- Em làm anh hết cả hồn. Nín đi, mới lành bệnh, đừng suy nghĩ lung tung không tốt.

- Em xin lỗi anh - Tâm Như vẫn khóc nghẹn ngào - Đó giờ, anh tốt với em mà em không biết. Lúc nào cũng xua đuổi, cũng cau có quạu quọ với anh.

- Không sao đâu - Vụng về đưa bàn tay lau nước mắt, Thiên Bảo cười triu mến - Miễn từ nay, em đừng xua đuổi, đừng quạu quọ cùng anh nữa.

- Sao ? - Đôi mắt Tâm Như mở lớn ngạc nhiên - Em hư hỏng, em tệ hại vậy mà anh vẫn không giận em ư ?

- Không giận - Thiên Bảo thật lòng - Mà ngược lại, anh càng thấy thương

em nhiều hơn nữa. Nói đại, hôm em bị tai nạn anh cứ sợ mình mất em vĩnh viễn. Tâm Như, cho anh cơ hội được yêu thương, chăm sóc em trọn đời nghe ? Em không phải tự ti, mặc cảm điều gì cả. Chuyện của em với Huy Trần, anh không để tâm, cũng không hỏi gì đâu.

- Thiên Bảo ! Anh cao thượng quá - Gục hẳn đầu mình xuống vai anh, Tâm Như òa khóc - Em thật là ngu ngốc mới không nhìn thấy. Từ hôm nay, em sẽ không rời xa anh nữa. Em sẽ hết lòng, hết dạ yêu anh. Em đã sáng mắt, đã hiểu rồi. Em không cần giàu sang, danh vọng nữa. Em chỉ cần anh thôi.

- Trời ơi ! - Muỗi còn hơn cái lương nữa. Nhìn người ta, chạnh lòng mình, Nhã Ca vờ trề môi chê trách.

- Không cái lương đâu - Quay đầu lại, quàng tay lên vai bạn, Khả Doanh tự lự - Tâm Như đang nói thật lòng, nó đã sáng mắt ra sau bài học nhớ đời.

Thiên Bảo là người tốt, yêu anh, nó sẽ không phải lo ngại điều gì. Cuộc đời nó từ nay sẽ không còn sóng gió, chỉ ngập đầy hạnh phúc.

- Bởi vậy mới nói, nhờ Tâm Như tưởng rủi mà may - Nhã Ca thở dài - Gặp Thiên Bảo là lý tưởng nhất rồi. Còn tao với mày đây, hồng biết rồi có kiếm được người như nó. Sao đến bây giờ chưa có ... mà nào đến tỏ tình yêu thương vậy ?

- Lại "mộng chuồng" rồi ? - Chọc bạn mà Khả Doanh không vui một chút nào. Tự nhiên cô bỗng nghĩ đến Huy Trần. Ba bốn ngày rồi, từ lúc nhận một triệu cô đưa cho, anh như biến mất khỏi cuộc đời. Không về đây, anh đi đâu ? Ăn đâu, ngủ đâu chứ ? Cả bác Bằng cũng không gặp được. Bác đi đâu rồi, sao điện thoại lúc nào cũng ngoài vùng phủ sóng, cũng không liên lạc được ?

- Khả Doanh, nơi này ai là Khả Doanh hả ?

Còn đang mơ màng nghĩ, Khả Doanh bỗng giật thót người bởi một giọng đàn ông ồm ồm vang lớn. Ngẩng đầu lên, nhận ra một đoàn hơn bốn gã đàn ông bặm trợn, sắc mặt hầm hầm đang hùng hổ tiến vào, cô sợ hãi cùng Nhã

Ca nép vào nhau lo lắng.

- Có chuyện gì ? Làm gì mà la lối ồn ào vậy ?

Tiếng hét đã đánh động Thiên Bảo. Cùng Tâm Như đẩy cửa bước ra, anh nhìn bọn côn đồ khó chịu.

- Tôi muốn gặp Khả Doanh.

Thái độ anh hùng của Thiên Bảo khiến bọn côn đồ bớt hung hăng một chút.

- Là tôi đây - Có Thiên Bảo, Khả Doanh bớt sợ, đường hoàng tiến lên một bước - Các anh cần gì ?

- Cô cần chuẩn bị một trăm triệu để chuộc Huy Trần.

- Sao ? - Khả Doanh trợn mắt. Nhã Ca chen vào - Các người đã bắt cóc Huy Trần hả ?

- Bắt cóc ? - Quay nhìn nhau, cả bọn đồng phá lên cười lớn - Không có kẻ cướp tảo tợn nào dám bắt cóc người rồi đến tổng tiền công khai như thế đâu cô bé.

- Thế tại sao phải dùng tiền chuộc hần ? - Thiên Bảo cao giọng.

Một tên như trưởng nhóm ồm ồm:

- Đơn giản là gã thiếu nợ bọn này thôi.

- Thiếu nợ - Khả Doanh ngơ ngác - Huy Trần thiếu nợ các anh, sao các anh lại đến tìm tôi đòi chứ ? Tôi và Huy Trần chẳng can hệ gì.

- Can hệ gì bọn này không biết - Như không còn kiên nhẫn, gã nạt lớn - Bọn này chỉ biết trong con thập tử nhất sinh, bị bọn này dẫn cho một trận Huy Trần đã nói ra tên của cô và bảo bọn này đến đây cầu cứu.

- Cầu cứu - Nhã Ca lớn giọng - Tự nhiên cái cầu cứu người ta. Vô duyên lãng nhách !

- Hần bảo sao, bọn này làm vậy thôi - Không để ý đến thái độ của Nhã Ca, gã lạnh lùng - Thời hạn chót là chiều mai, nếu không nhận được tiền đủ, Huy Trần chỉ còn là cái xác không hồn. Hãy suy nghĩ kỹ rồi quyết định.

Sáng mai bọn này sẽ gọi điện biết kết quả.

Nói xong, vẫn thái độ hùng hổ ban đầu, cả bọn biến nhanh ra cửa.

- Khởi gọi điện cũng biết kết quả rồi. Thứ sở khanh đều giả kia ai thèm cứu -
Vẫn không ưa Huy Trần, Nhã Ca hét lớn đuổi theo đám côn đồ đó.

- Đừng nói vậy - Khả Doanh đã vội chụp tay cô kéo lại - Bọn chúng nghe được sẽ khổ cho Huy Trần đó.

- Sao ? - Nhã Ca tròn đôi mắt - Đừng nói với tao là mày lo cho gã nhé. Tao không có nghe đâu.

- Tao lo cho gã hồi nào ? - Nạt đùa Nhã Ca, Khả Doanh chớp nhanh đôi mắt dối lòng - Nhưng ... mạng người là hệ trọng, không để bọn chúng giết Huy Trần được.

- Đúng vậy - Thiên Bảo gật đầu phụ họa - Tình yêu của Tâm Như đã khiến tâm hồn anh cởi mở vị tha hơn - Tên Huy Trần đáng ghét song không đáng chết.

- Vậy sao ? - Trước sự đồng tình của Thiên Bảo, Nhã Ca xui đi như chiếc bóng xì hơi - Gọi cảnh sát nhé.

- Không được - Một lần nữa Khả Doanh cản tay Nhã Ca - Huy Trần đang nằm trong tay bọn chúng, không được vọng động bị lộ, chúng sẽ giết người diệt khẩu.

- Vậy tính sao ? - Nhã Ca nhăn nhó.

Thiên Bảo quyết định:

- Khả Doanh, em đi gặp bác Bằng. Nhã Ca chăm sóc Tâm Như trong lúc anh ra ngoài nhờ bạn bè giúp đỡ.

- Tự nhiên phải cuống lên lo cho hấn - Nhã Ca nhăn nhó - Nói như vậy, mọi người không sợ Tâm Như của mình sẽ buồn sao ?

- Không buồn - Tâm Như lắc đầu ngay - Mọi người mau tìm cách cứu Huy Trần, chẳng phải bận tâm đến tôi đâu. Tôi khỏe nhiều rồi, tự săn sóc cho

mình được.

- Không - Nhã Ca vẫn cứng lòng - Tôi chỉ lo cho cậu, không thêm lo cho hấn. Nhún vai một cái như thể chào thua tính thù dai của Nhã Ca, Thiên Bảo gạt đầu ra hiệu cùng Khả Doanh rồi sải bước nhanh ra cổng. Ngần ngừ giây lát rồi Khả Doanh cũng lao đến bên chiếc xe đạp sườn ngang. Chỉ có thể dỗi Nhã Ca, không thể dỗi lòng đâu. Sự thật cô đang lo, đang rất lo cho Huy Trần. Nhưng sao lại lo ? Cô không biết. Cô chỉ biết đôi bàn chân càng lúc càng dần mạnh trên bàn đạp. Hy vọng sẽ tìm thấy bác Bằng.

Một cái bẫy. Đúng là một cái bẫy ngọt ngào. Lật trở mình trong thùng gỗ cho đỡ mỏi, Huy Trần nhắm mắt nghĩ thầm. Chạm phải ổ bánh mì khô cứng, anh cảm lấy rồi không kiềm nổi đưa lên miệng cắn.

Cứng ngắt cứng còng, khô queo khô quắt. Miếng bánh mì làm đau rát cổ họng anh, nhưng vẫn phải nuốt vào. Từ chiều hôm qua đến giờ, anh có gì bỏ bụng đâu.

Thằng Trí. Bây giờ anh đã biết gã trai trẻ tốt bụng hào phóng đãi mình một bữa ăn chơi đã đời ấy tên là Trí. Gã là một thành viên của băng "Trái dưa leo". Một băng nhóm quý tộc gần mười gã choai choai toàn cậu ấm, cô chiêu của các đại gia giàu có. Chúng không cướp giật, tổng tiền chỉ tụ tập ăn chơi, rồi đua xe lạng lách là mất trị an thành phố.

"Tổng hành dinh" của chúng là một căn biệt thự Ở ngoại ô thành phố. Nghe loáng thoáng, dường như căn biệt thự này của cha một tên tên gọi là Thành. Khi tên Trí đưa anh đến, biết anh là Huy Trần, tổng giám đốc tập đoàn địa ốc "Vương Tinh" cả bọn vui mừng lắm. Tiếp đón nồng hậu và chu đáo, bao nhiêu bia ngoại, rượu nhập. Tay gấu, gân hươu đều đem ra hết. Còn tận tình cho mời người đẹp đến cạnh bên phục vụ tận tường chu đáo.

Trong nỗi buồn tuyệt vọng, với cảm giác ngất ngây của men bia, Huy Trần không tự chủ được mình, cùng sa đà vào cuộc. Anh không chỉ đập phá, hét

la, lao xe gầm rú trên đường cùng bọn chúng. Đêm hôm đó, anh đã mặn nồng ân ái cùng một cô người mẫu danh tiếng lẫy lừng. Cùng cô ta lao vào cuộc đỏ đen và thua đậm.

Đến sáng ra, khi cuộc vui tàn, giật mình chợt tỉnh, Huy Trần mới hay, tổng cộng mình đã nợ bọn chúng trên dưới một trăm triệu đồng. Chủ yếu là thua vào sòng bạc.

Một trăm triệu. Với bọn chúng không lớn, với Huy Trần cũng không lớn, nhưng vào lúc khác kìa, bây giờ trong tay anh vốn vẹn chỉ có một triệu đồng.

- Không sao đâu - Cười thân nhiên, bọn chúng không hay thái dương Huy Trần rịn mồ hôi hột - Chẳng đem tiền mặt thì đại ca ký ngân phiếu cho bọn em cũng được mà.

- Xin lỗi - Nuốt ngum nước bọt, Huy Trần khó khăn cất giọng - Các bạn có thể thư thả cho tôi một thời gian. Hiện tại, tôi đã không còn là tổng giám đốc tập đoàn địa ốc Vương Tinh nữa. Tôi lại vừa thua mất ba trăm triệu vào cỗ phiếu. Hiện tại ... tài sản của tôi chỉ còn lại bấy nhiêu thôi.

- Hả ? - Những con mắt mở tròn kinh hãi và thất vọng trước số tiền ít ỏi của anh. Sau khi điều tra ra sự thật đúng như lời nói, bọn chúng lập tức trở mặt ngay. Từ chỗ vốn vã thân tình, chúng trở nên độc ác và hung dữ. Cả cô người mẫu vừa ngọt ngào qua đêm với anh cũng thế. Quay ngoắt đi ngay, miệng lưỡi chua cay, cô xỉ vả anh thậm tệ bằng những ngôn từ thô tục. Giận dữ vì mất mối ngon, lại sợ mất trắng số tiền, bọn chúng đã trối giở anh lại dân cho một trận toi bời. Để gỡ vốn, chúng còn bàn nhau đem thân thể đập bầm của anh đến công ty đòi tiền chuộc.

- Không - Nghe chúng nói, Huy Trần hét to trong sợ hãi rụng rời. Thà chết, anh không bao giờ chấp nhận sự bố thí, thương hại của cha đâu. Ông đã coi thường, đã xem anh bấy lâu nay chỉ là thằng chỉ biết bám vào ông. Anh không thể cho ông nhìn thấy thất bại của mình. Không thể cho ông ý nghĩ là

- Không - Nghe chúng nói, Huy Trần hét to trong sợ hãi rụng rời. Thà chết, anh không bao giờ chấp nhận sự bố thí, thương hại của cha đâu. Ông đã coi thường, đã xem anh bấy lâu nay chỉ là thằng chỉ biết bám vào ông. Anh không thể cho ông nhìn thấy thất bại của mình. Không thể cho ông ý nghĩ là

rời khỏi ông, Huy Trần chỉ là một thằng vô tích sự, nợ vẫn chồng chất.

- Các người sẽ chẳng nhận được đồng nào đâu - Ý nghĩ đó, đã khiến Huy Trần đánh lừa bọn nhóc - Tôi không còn là tổng giám đốc của Vương Tinh, cũng chẳng phải là con của Huy Bằng.

- Vậy tội tao đành mất tiền à ?

Một trận mưa đòn roi xuống người Huy Trần. Oằn oại trong cơn thập tử nhất sinh, bỗng dựng anh buột miệng:

- Không mất, nếu các người chịu đến gặp và thương lượng với Khả Doanh.

- Khả Doanh ! - Những cú đấm, đá dừng lại ngay. Đám côn đồ nôn nóng - Cô ta là ai, ở đâu hả ?

- Cô ta ở ... - Nói ra địa chỉ của Khả Doanh một cách tự nhiên, Huy Trần không hiểu sao mình lại có niềm tin với cô nhiều như thế ? Anh không cảm thấy then thùng, xấu hổ hay mặc cảm, cũng không có cảm giác sợ cô chê cười, rẻ rúng mình. Có một cái gì thật yên lành, bình ổn khi anh nhắc đến tên cô. Tựa như chiếc phao mà kẻ chết đuối trong giờ nguy khốn may mắn nhìn thấy vậy. Không cần đắn đo, không cần do dự, nó vương tay chụp lấy ngay và tin rằng đây là con đường sống duy nhất của bản thân mình.

Bọn côn đồ bỏ đi ngay sau khi biết địa chỉ Khả Doanh. Kết quả thế nào mà im hơi lặng tiếng lâu quá vậy. Xoay trở mình cho đỡ mỏi trong cái hộp chật, Huy Trần thầm lo sợ. Nếu không nhận được sự trả lời thích đáng của Khả Doanh, bọn chúng có thể sẽ giết chết anh vì giận dữ.

Mình có quá liều khi đặt hết niềm tin vào Khả Doanh không ? Phút nguy hiểm qua rồi, Huy Trần mới giật mình nhận ra mình đường đột. Tại sao lại hy vọng ở Khả Doanh ? Cô ta đúng là có hơi thông cảm, quan tâm cho anh đó. Nhưng có phải chuyện gì cũng nhiệt tình giúp anh không ? Bên cạnh cô còn có Thiên Bảo, Tâm Như và Nhã Ca nữa. Bọn họ thù ghét anh như vậy, sao có thể bằng lòng cho Khả Doanh chịu giúp anh. Số tiền một trăm triệu

đâu có nhỏ. Anh đúng là nông nổi quá. Biết đâu, giờ này Khả Doanh đang cùng hai cô bạn gái ôm bụng cười ngặt nghẽo, đáng đời anh. Trời ơi ! Tự nhiên sao anh lại nhờ Khả Doanh giúp chứ ? Khờ khạo, ngu ngốc thật. Nghĩ đến đây, Huy Trần bỗng nổi khùng lên. Anh thấy mình không sợ một điều gì cả.

Linh thật ! Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Tiếng mở khóa thùng chọt vang sang lời mong ước. Huy Trần gồng mình chờ đợi. Nói không sợ chết, mà ... tim lại run lên. Đôi chân như khụy xuống.

Không sao đâu. Huy Trần tự trấn an mình. Cùng lúc nắp thùng bật mở ra. Ánh sáng ủa vào chói quá, Huy Trần phải nhắm đôi mắt lại.

- Ra đi - Giọng tên Trí nghe không còn gay gắt lắm - Mạng mày còn hên đấy.

Sao ? Huy Trần mở bừng đôi mắt như chưa tin những gì nghe được, anh lắp bắp hỏi lại:

- Anh nói gì ?

- Tao nói mạng mày còn hên đó - Tên Trí lặp lại một lần, rồi hươ ngang mắt cho Huy Trần nhìn thấy xấp tiền dày cộm trên tay - Con bỏ của mày cũng biết tình, biết nghĩa.

- Sao ? Khả Doanh đem tiền đến ư ? - Bước chân ra khỏi cái thùng, Huy Trần nghe tâm hồn lơ lửng. Không lý nào đâu. Số tiền nhiều đến thế, Khả Doanh lại chẳng là gì của anh mà.

- Không cô ta thì ai chứ ? - Bực mình trước cách nói lập cập của Huy Trần, tên Trí hét to bực dọc - Mau ra khỏi thùng và biến đi. Khôn hồn thì đừng báo cảnh sát đấy.

Một cái đạp giúp Huy Trần biến nhanh ra cửa. Mặc cho những tiếng cười phá lên đuổi theo ở sau lưng, Huy Trần bước đi lững thững, tay chân đau nhức rã rời.

- Huy Trần !

Một tiếng kêu mừng rỡ chợt vang lớn ở cổng rào. Huy Trần ngẩng dậy nghe sống lưng lạnh toát. Khả Doanh này ác thật. Một mình cười anh chưa đủ, còn đem theo Thiên Bảo, Nhã Ca đến nữa. Trông thân hình anh thê thảm thế này, mọi người hẳn vừa dạ lắm.

- Anh có sao không hả ? Tụi tôi đem xe đến đón anh đây.

Nhưng ... không có tiếng cười nào cả. Chỉ có Khả Doanh chạy nhanh đến bên anh lo lắng.

- Không cần đâu - Vung mạnh tay, Huy Trần hét lớn - Chẳng cần thương hại, tốt bụng thế đâu. Muốn cười cứ cười đi. Thấy tôi thế này, các người vui sướng lắm chứ gì ?

- Chẳng ai muốn cười anh hay thấy anh thế này thế nọ đâu - Nhã Ca tức giận

- Anh bị thế nào cũng mặc anh, tụi tôi đến đây chỉ vì sợ Khả Doanh bị bọn chúng lừa mất tiền mà không cứu được anh thôi. Hừ ! Đồ vô ơn bạc nghĩa. Làm ơn mắc oán.

- Nhã Ca ! Đừng nói vậy - Sợ Huy Trần thêm tự ái, Khả Doanh nhăn mặt.

Nhã Ca không hạ giọng:

- Sao không nói chứ ? Mấy ngày chạy tiền rã cặp chân luôn, làm như người ta ham lắm vậy. Bọn họ đã cùng nhau chạy kiếm tiền cứu mình ư ? Nhìn sững Nhã Ca, Huy Trần hy vọng tìm ra lời phủ định. Nhưng không, sự giận dữ, bức mình của cô là thật. Cả vẻ bất bình trên mặt Thiên Bảo nữa. Rõ ràng, bọn họ đã phải vất vả lắm mới kiếm được đủ số tiền để chuộc anh về. Vậy ra ... mình là kẻ vô ơn ư ? Huy Trần nghe bối rối. Cảm thấy hối hận, anh muốn nói một câu gì xin lỗi họ, nhưng vốn không quen nên ... anh chỉ biết lặng yên cúi đầu nhìn tay mình.

- Chuyện gì cũng về nhà rồi nói. Huy Trần ! Chúng ta về thôi - Khả Doanh nói - Biết anh mệt, chúng tôi đến đón anh bằng taxi.

- Tồn gần một trăm ngàn của người ta đó.

Nhã Ca lại thấy khó chịu trước lời cần nài đó. Cả tia nhìn không thiện cảm của Thiên Bảo, anh cũng cảm thấy ảm một tình người. Mình đã nợ họ. Huy Trần thâm nghĩ, không phải một trăm triệu mà là một tấm lòng.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 9

- Anh Trần ơi ! Mới tám giờ, ngủ sớm vậy sao ? Sang phòng sinh hoạt xem tivi Phim hay lắm !

- Có cả chè nữa. Hôm nay chị Tâm Như hứa nấu chè đãi anh em ta đó.

- Thôi, đừng kêu nữa. Chắc anh ấy ngủ rồi.

Đợi những tiếng chân lạo xạo xa dần rồi mất hẳn, Huy Trần mới tung chăn ngồi dậy. Lòng muốn đuổi theo các cô công nhân kia đến phòng tập thể cùng họ sinh hoạt hòa đồng, nhưng đôi chân vẫn ngồi yên bất động.

Thấm thoát, từ ngày được cứu khỏi bọn côn đồ, ngoài những lúc đến công ty làm việc bình thường, Huy Trần tự nhốt mình trong căn phòng nhỏ, không tham gia bất kỳ sinh hoạt tập thể nào, dù được mọi người săn đón, gọi mời. Ngày trước, trên đỉnh cao anh kiêu hãnh, tự phụ sống một mình chẳng cần ai trong cảm giác kẻ mạnh bất cần đời. Bây giờ, với cảm giác bị rơi xuống tận cùng, anh sống trầm tư, xa lánh mọi người với nỗi tự ti mặc cảm, như con ốc trong cái vỏ của mình, anh nghe sợ sự hòa đồng, thân mật, sợ người ta nhìn

mình đầy thương hại. Sợ như vậy, nhưng Huy Trần cũng biết mình tự lo xạ Ở đây, ngoài Khả Doanh, Tâm Như, Thiên Bảo, Nhã Ca ra, không còn ai biết chuyện của anh. Khả Doanh đã buộc mọi người giấu kín. Trong mắt các công nhân, anh chỉ là một chàng công nhân rất bình thường, có cuộc sống đơn giản như họ vậy. Rất thích làm thân, họ thường chủ động làm quen trước. Ở dưới quê lên, có món gì ngon, cũng đem qua san sẻ. Song, họ luôn thất vọng vì anh chẳng nhận của họ bao giờ.

Bọn Khả Doanh cũng thế. Đối xử với anh rất tốt. Không như anh tưởng tượng rằng bọn họ sẽ lên mặt, sẽ lẩn lượt khi thấy anh sa cơ thất thế. Như đã bàn luận, thống nhất nhau từ trước, cả bọn không một lần lặp lại tai nạn của anh hay trách móc gì. Thiên Bảo, Nhã Ca cũng không nhìn anh thù hằn như trước nữa. Ngày ngày vào ra gặp mặt, giữa anh và họ đã có những cái gật đầu chào.

Số tiền một trăm triệu đó ở đâu ra ? Phải nhiều lần gặng hỏi, Huy Trần mới được Khả Doanh nói cho nghe. Rằng bọn cô chẳng dễ dàng kiếm được đâu. Sau khi bọn cô nộp tiền cho thời hạn, cô đã phải cuống cuồng chạy tìm ba của anh cầu cứu. Nhưng ông như biến mất khỏi cõi đời chẳng cách nào liên lạc được. Một đêm dài thức trắng, gom hết tiền mặt còn lại của công ty cũng chỉ có được ba mươi lăm triệu. Bán luôn xe Dream và nhẫn xoàn của Tâm Như cũng chỉ thêm được mười lăm triệu nữa.

- Sao ? Chính Tâm Như đề nghị bán xe và nhẫn cứu tôi ư ? - Không thể tin được, dù chính tai mình đã nghe, Huy Trần nghi ngờ hỏi lại.

- Phải - Khả Doanh gật đầu ngay - Không chỉ đề nghị mà nó còn lo lắng cho anh lắm. Cả Thiên Bảo, Nhã Ca cũng đứng ngồi suy tính không yên.

- Hãy còn thiếu đến năm mươi triệu. Biết làm sao ? Bước đường cùng, Khả Doanh đã tính đến chuyện cầm cố công ty cho ngân hàng. Và... có lẽ... điều đó đã xảy ra. Nếu không bất ngờ có quới nhân xuất hiện.

- Quới nhân ? - Đôi mày Huy Trần nhướn lên - Là ai thế ?

- Là một người không xa lạ với anh - Khả Doanh úp mở - Nhưng tôi chẳng thể nào tiết lộ. Người ấy đã tìm đến tôi trong lúc tuyệt vọng nhất. Đưa ngay năm mươi triệu bảo tôi phải lập tức cứu anh với một yêu cầu, không được tiết lộ tên tuổi của mình cho anh biết.

- Người ấy cho tôi mượn năm mươi triệu một cách dễ dàng vậy sao ? - Gõ gõ ngón tay vào trán, Huy Trần cố tìm trong danh sách những người quen, xem ai có thể đối xử với mình tốt thế.

- Không phải mượn mà là cho.

Lời khẳng định của Khả Doanh làm trí óc Huy Trần thêm lú lẫn. Anh không thể tin được gương mặt kẻ đã đối xử tốt với mình trong trí nhớ.

- Như vậy mà cô cũng nhận được ư ? Và như thế cũng có nghĩa là anh không thể nào chấp nhận. Biết người ta quan hệ với tôi thế nào mà cô tùy tiện vậy ? Năm mươi triệu không phải là số nhỏ.

- Tôi biết - Khả Doanh nhẹ gật đầu - Nhưng anh yên tâm, cũng không phải bận lòng. Người ấy hoàn toàn có đủ tư cách tặng cho anh số tiền năm mươi triệu, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

- Thế người ấy là ai ? - Huy Trần không nén nổi.

Khả Doanh khẽ mím môi:

- Anh sẽ biết một ngày gần đây thôi.

Rồi lập tức lảng sang đề tài khác, Khả Doanh khẳng định lòng kiên định của mình. Biết có nài nỉ cũng tốn công, Huy Trần đành chấp nhận và hỏi cô cách thức hoàn số nợ năm mươi triệu còn lại của mình.

- Anh không cần phải hoàn nợ lại đâu. Tôi đã tính kỹ rồi, cũng đã thống nhất cùng Thiên Bảo. Số tiền mười lăm triệu của Tâm Như không tính vì nó vốn là của anh. Ba mươi lăm triệu kia được rút từ vốn cổ phần của anh góp vào, nên coi như tiền của anh trả lại cho anh, chúng tôi chẳng mất đồng nào.

Chuyện rút vốn cổ phần nghe hợp lý. Nhưng chuyện Tâm Như trả lại thì... không được. Dù sao xe và nhẫn anh cũng đã tặng cho cô, làm gì có chuyện lấy lại ngang xương vậy.

- Tôi không biết - Nghe anh nói, Khả Doanh cứ lắc đầu - Tâm Như bảo trả lại cho anh thì tôi trả lại anh. Nhận hay không thì anh tìm gặp nó, hai người tự giải quyết đi.

Khả Doanh làm khó anh. Huy Trần biết nhưng dù sao rất ngại gặp Tâm Như. Anh cũng phải gặp cô nói cho ra lẽ. Rằng anh không thể nhận lại món quà mình đã tặng cho cô.

- Không, anh phải nhận. Nhưng dù cho anh thuyết phục cỡ nào, Tâm Như vẫn khẳng khái cùng ý kiến của mình - Em đã quyết định rồi, có hay không sự cố anh bị bọn côn đồ hành hung, bắt cóc, em cũng trả lại anh món quà này. Không phải giận hay không tha thứ cho anh. Em chỉ muốn lương tâm mình thanh thản. Muốn quên đi một thời nông nổi, tự hoàn thiện mình trong sạch để xứng đáng cùng tình yêu của Thiên Bảo tặng cho.

Tâm Như trông lớn quá. Mới đó như vút đã biến thành khác vậy. Huy Trần không thể cãi lại trước lý lẽ xác đáng của cô, đành gật đầu chấp nhận.

- Nếu em nói vậy thì anh nhận. Chỉ mong em tha thứ, đừng để bụng.

- Sao em lại để bụng khi em cũng có lỗi trong chuyện này cơ chứ - Mỉm cười, giọng Tâm Như chẳng chút buồn phiền trách móc. Cũng tại em đua đòi, ham vật chất, và cũng tại em nông nổi cạn suy thôi. Em không thể trách anh, ngược lại, em cần phải cảm ơn anh mới đúng. Anh đã giúp em nhận thức được chân lý làm người và tìm được cho mình một tình yêu đích thực.

Tâm Như không dối lòng, Huy Trần cảm nhận được điều đó qua ánh mắt long lanh của cô mỗi khi nhắc đến tình yêu của mình và Thiên Bảo. Cả hai đang hạnh phúc. Điều đó làm anh cảm thấy an lòng, không ray rứt nữa. Tận tâm tâm, anh mong họ mãi là đôi tình nhân hạnh phúc và nguyện lòng trở

thành người bạn tốt.

Bỗng nhiên anh muốn làm một điều gì cho họ quá.

Nhưng làm gì ? Bước lại bàn, Huy Trần mỉm cười cùng bản kế hoạch trong tay thảo dờ dang. Công việc duy nhất anh có thể làm bây giờ là cùng dốc sức đưa "Thiên thần nhỏ" ngày càng lớn mạnh.

Bây giờ, Huy Trần đã biết "Thiên thần nhỏ" kinh doanh mặt hàng gì. Búp bê vải. Đó là ý tưởng và mơ ước của Khả Doanh. Cô bảo... lúc nhỏ, vì nghèo, không có tiền mua búp bê chơi như các bạn đồng trang lứa, khao khát quá, đã nhặt vải vụn may búp bê chơi. Không ngờ may lên, đẹp quá, đẹp hơn cả búp bê nhựa, khiến đám bạn cứ đem búp bê nhựa đến đổi. Ý nghĩ lớn lên sẽ sản xuất búp bê bán rẻ cho trẻ em nghèo theo cô lớn dần lên đến hôm nay.

Một ý tưởng điên rồ, phi thực tế. Lần đầu nghe Khả Doanh thông qua kế hoạch, Huy Trần đã mỉm cười chế nhạo. Khi nhìn thấy mẫu vật của cô rồi anh mới sững người ra. Không ngờ Khả Doanh coi vậy mà có hoa tay quá. Con búp bê vải cô làm không chỉ đẹp, dễ thương, ngộ nghĩnh, linh động y như người thật, nhìn qua đã thấy vui vui.

Nghe cô tính đến giá thành, Huy Trần một lần nữa lại giật mình. Không ngờ giá con búp bê lại rẻ đến thế. Với giá này, không chỉ người lớn mà con nít cũng có thể dễ dàng mua được. Nếu nhân thành diện rộng chuyện sản xuất không chỉ dừng lại ở chỗ đủ chi phí lời chút đỉnh như Khả Doanh dự định mà giàu to đấy.

Khả Doanh không có cao vọng, cô chỉ mong búp bê mình làm ra bán được cho trẻ em nghèo. Nhưng Huy Trần thì không thế. Với sức của mình, anh có thể biến búp bê vải "Thiên thần nhỏ" thành hàng triệu. Không chỉ có mặt trong các siêu thị lớn, các trung tâm thương mại tên tuổi mà anh còn có thể làm cho búp bê "Thiên thần nhỏ" là thương hiệu được trẻ con toàn thế giới yêu thích nữa.

Không khó lắm đâu, Huy Trần cầm con búp bê lên ngắm. Cải biến một chút, chọn nguyên liệu cao cấp, thêm hộp kiếng, mẫu mã nhãn hiệu búp bê vải sẽ xinh đẹp, sang trọng hẳn lên. Như nàng lọ lem trong huyền thoại, một bước trở thành công chúa kiêu sa làm nao lòng hoàng tử. Vậy là "Thiên thần nhỏ" sẽ có hai hướng sản xuất. Một đại trà bằng nguyên liệu bình dân cho trẻ em nghèo. Một đại trà bằng nguyên liệu cao cấp, biến "Thiên thần nhỏ" thành hàng hiệu cung cấp cho thị trường thượng lưu. Chà ! Ý tưởng nghe hấp dẫn, phải viết lại ngay mới được. Ngày mai nhớ nhắc Thiên Bảo thiết kế logo và lo đi đăng ký độc quyền sản phẩm.

Viễn cảnh tương lai tốt đẹp quá, Huy Trần nghe hưng phấn, anh bước vội lại bàn, cây viết như bay trên trang giấy.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang cắt ngang mạch chữ chạy tràn, Huy Trần ngừng bút, hé mắt nhìn qua ô cửa rồi giật nảy người hốt hoảng. Phụng Nhi Cô ấy đến đây làm gì nhỉ ? Không lẽ... quới nhân mà Khả Doanh bảo đã tặng anh năm mươi triệu chính là cô ? Không đâu. Nếu là của cô ta thì anh không nhận đâu. Chết cũng không nhận nữa. Chưa tiếp xúc nhiều với Phụng Nhi, nhưng không hiểu sao Huy Trần thấy mình ác cảm với cô nhiều quá. Cách ăn mặc hay ánh mắt lơ đãng luôn liếc ngang nhìn dọc.

Cốc... cốc... cốc...

Còn đang suy nghĩ, tiếng gõ cửa lại vang lên, không thể chần chừ, Huy Trần đành bước ra mở cửa.

- Anh làm gì mà lâu thế ?

Vừa thấy mặt Phụng Nhi đã trách ngay. Một câu trách yêu kéo dài nững nịu làm Huy Trần phải rùng mình.

- Coi anh đó, người đến hồng mừng sao mà ngây ra vậy.

Thấy Huy Trần cứ sững người ra, Phụng Nhi dậm chân nững nịu.

- Sao lại mừng ? - Vốn không quen galand cùng phái nữ, lại đang ác cảm, Huy Trần gắt nhẹ - Tôi nhớ mình chẳng quen cô.

- Nhưng anh nhận ra em là Phụng Nhi chứ ?

Nghiêng cái đầu có mái tóc uốn xù như một cái nôm ụp lên trái dừa, Phụng Nhi cười nhí nhảnh.

Không thể dối lòng, Huy Trần nhẹ gạt đầu. Phụng Nhi vỗ tay mừng rỡ:

- Vậy là được rồi. Còn nhận ra em, chứng tỏ trong lòng anh nghĩ đến em rồi.

- Cô đến có chuyện gì không ? - Chẳng bước tránh nhường đường, Huy Trần muốn kết thúc mọi việc ngay tại cửa.

- Dĩ nhiên là có việc em mới đến rồi - Tự nhiên lách mình qua tay Huy Trần, bước vào phòng, Phụng Nhi không để ý đến cái cau mày khó chịu của anh.

Nhờn nhơ, cô đi ngang dọc khắp phòng với vẻ ngạc nhiên tột độ. Anh ở đây ư ? Trời ơi ! Sao tệ quá vậy ? Không máy lạnh, không tiện nghi, chật hẹp, hầm hập nóng thế này làm sao chịu nổi ? Thật tội nghiệp cho anh quá.

- Tôi ở thế nào là việc của tôi, không can hệ đến cô.

Ngồi xuống giường, Huy Trần cau gắt - Nếu không có việc quan trọng, cô ra khỏi nơi này lập tức.

- Em chỉ đi khi có anh thôi - Đột ngột ngồi xuống đùi Huy Trần, Phụng Nhi vòng tay ôm cổ anh âu yếm.

- Cô tôn trọng cho - Đẩy mạnh Phụng Nhi ra khỏi người mình, Huy Trần bước đến bên cửa sổ mở tung ra. Anh không muốn mọi người hiểu lầm mình và Phụng Nhi là một cặp yêu đương nhăng nhít. Tôi không đùa đâu.

- Thì em cũng đâu có đùa - Ngồi ngay lại trên giường, Phụng Nhi nghiêng nét mặt - Em đến đây theo lệnh bác Bằng. Bác bảo anh về công ty gấp. Chức vị tổng giám đốc vẫn đang chờ anh ở đó.

- Thật sao ? - Quay lại thật nhanh, Huy Trần nghe tim đập dồn trong ngực vui mừng. Thì ra ba đã không bỏ rơi anh. Ông vẫn quan tâm, vẫn thương yêu

anh như những ngày chưa xảy ra sự cố.

- Thật chứ ? - Không ngờ Huy Trần biểu lộ sự mừng rỡ một cách công khai như vậy, Phụng Nhi gật đầu tăng bốc thêm công sức của mình - Lẽ ra bác Bằng chưa đòi ý sớm vậy đâu. Đó là do em và mẹ hết lời khuyên bác. Dù sao hai người cũng là cha con của nhau. Đâu thể giận cả đời không nhìn mặt. Giận cả đời không nhìn mặt. Huy Trần vẫn ngơ ngác. Rõ ràng chuyện hôm đó là do anh nổi nóng. Giận ông bỏ đi trước cơ mà. Sao Phụng Nhi lại nói như thể anh đã phạm lỗi tày trời, bị Ông từ bỏ vậy.

Thật ra, chuyện này Phụng Nhi chỉ đoán mò, nói càn thôi. Đầu cua tai nheo cô chẳng biết ắt giáp gì, chỉ nhận được lệnh của mẹ tiếp cận và chinh phục cho được trái tim Huy Trần. Còn hiện tại, mẹ Ở nơi nào, làm gì cùng ông Bằng, cô cũng như Huy Trần, như mọi người hoàn toàn bù trất. Thỉnh thoảng nhận được chỉ đạo từ mẹ điện về, rồi thấy Huy Trần mừng rỡ, cô ngỡ anh bị cha giận đuổi đi nên nói đại thôi.

- Thì ra chẳng tốt lành gì - Cảm thấy bị xúc phạm vì mang ơn hai người không đáng, Huy Trần phùng phùng nổi giận. Cuối cùng rồi các người cũng sợ miệng đời mai mỉa, muốn đem tôi về làm bức bình phong. Đừng mong, tôi sẽ chẳng quay về và chẳng bao giờ nhận bà ta là mẹ kế.

- Mẹ kế ! - Đến lượt Phụng Nhi tròn mắt - Anh nói gì em không hiểu ? Sao lại là mẹ kế, phải gọi là mẹ vợ mới đúng theo kế hoạch.

- Cô nói sao ? Mẹ vợ... - Huy Trần như mắc nghẹn.

Phụng Nhi gật đầu:

- Phải. Anh vẫn chưa biết gì sao ? Ba anh và mẹ em, hai người họ chỉ có ý định kết thông gia chứ không có quan hệ bầy bạ đâu.

- Kết thông gia ? - Huy Trần nghe đất trời xây xâm. Lẽ nào anh đã hiểu lầm. Ba không có ý phản bội mẹ. Thân mật cùng người đàn bà ấy, ông chỉ muốn lo cưới vợ cho mình ?

- À... à... em hiểu rồi. Bây giờ mới loáng thoáng nhận ra, Phụng Nhi òa lên vỡ lẽ. Vì hiểu lầm nên anh giận bác Bằng, bỏ nhà đi phải không ? Trời ơi ! Tội lỗi lắm. Họ thân mật chỉ đến bàn tính ngày lành tháng tốt cho hai chúng ta thôi.

Việc cưới vợ của Huy Trần không mới mẻ. Ngày nào anh cũng nghe ba ca đi lại một vấn đề này. Anh không đồng ý, nhưng một lần bị... ca đau đầu quá, anh nói đại:

- Thôi được rồi, ba cứ chọn đi. Con sẽ cưới.

Không ngờ ông chọn thật. Lại chọn một cô gái đáng ghét thế này. Hừ ! Bình thường Huy Trần đã không ưa con gái, nay gặp Phụng Nhi càng ngán ngẩm hơn.

- Hôm trước em có nghe bác Bằng nói với anh vấn đề ra riêng, tự lập, nghe mẹ em nói vì vậy mà anh giận. Nay lại nghe anh nói chuyện mẹ kế, con chồng em mới hiểu. Té là hiểu lầm. Anh tưởng ba của mình mê đắm người đàn bà khác xưa đuổi anh nên buồn khổ bỏ đi. Xâu kết một chuỗi hành động thành một logic, Phụng Nhi lập luận - Trong lúc bác Bằng chỉ vì thương anh, mới lo lắng, tính toán thôi. Bác thật ra chỉ muốn anh cưới vợ tự lập một gia đình riêng do bản thân mình làm chủ.

Phụng Nhi nói nghe có lý, Huy Trần thầm công nhận. Có lẽ anh hiểu lầm, nghĩ xấu cho cha rồi cũng phải. Vì nếu không phải muốn cưới người đàn bà ấy, cha chẳng có lý do gì đuổi anh ra khỏi nhà cả. Anh thật là đáng trách mới nghĩ lầm, nghi oan cho cha như vậy. Những ngày qua, cha chắc là đau khổ lắm. Nghĩ đến đây, Huy Trần nghe lòng thanh thản lạ. Niềm yêu kính đối với cha trở lại trong anh ngập tràn như ngày trước.

- Vậy đừng đắn đo nữa. Theo em trở về nhà đi - Nhìn mặt Huy Trần giãn ra, biết lời nói của mình đã có tác dụng, Phụng Nhi nắm tay anh vui vẻ.

- Sao ? Về liền ư ? - Huy Trần ngơ ngác. Phụng Nhi gật đầu:

- Phải về liền thôi. Cả tháng nay anh giận bỏ đi, bác Bằng và mẹ em lặn lội tìm anh không biết chân trời góc biển nào, công ty bỏ phế, lộn xộn rối tung lên như mớ bòng bong, anh không về chỉnh đốn gấp, em sợ công ty gặp sự cố không hay đó.

- Sao ? Ba và dì Kiều, hai người họ đi kiếm tôi sao ? - Huy Trần như người mơ ngủ.

Phụng Nhi khẽ cắn môi, rồi gật đầu nhanh. Cô chẳng biết họ đi đâu, nhưng trong tình thế này, cô đành phải nói vậy để đưa Huy Trần trở về công ty.

- Phải. Anh đi được một ngày là họ cũng đi ngay. Thịnh thoảng lại gọi điện về hỏi thăm em xem anh đã về chưa. Nghe em bảo anh chưa về, họ lại tiếp tục tìm. Nghe đâu đã lặn lội đến Cà Mau, Rạch Giá gì rồi.

- Cà Mau, Rạch Giá ư ? - Huy Trần cảm thấy bất ngờ. Sao cha lại nghĩ anh đi xa đến thế ? Có lẽ vì vậy mà ông không hay gì tai nạn của anh. Một lần nữa, Huy Trần nghe an ủi với ý nghĩ rằng cha đã không bỏ mặc anh trong cơn bão cuộc đời. Khả Doanh không liên lạc được với ông vì lẽ này đây. Một hiểu lầm khúc mắc đã giải tỏa, Huy Trần biết mình không còn lý do gì hờn tủi bỏ nhà đi. Công ty đang lúc rối rắm không người quản lý, anh trở về lúc này là chính đáng nhất rồi. Thế nhưng... Huy Trần nghe mâu thuẫn cho mình quá. Tự nhiên anh thấy mình không nỡ xa lìa "Thiên thần nhỏ", cũng như không muốn vâng lời cha cưới Phụng Nhi một chút nào. Có một cái gì làm anh lưu luyến quá.

Kèo kẹt ! Cánh cửa bật mở, Khả Doanh chột bước vào với tô chè nghi ngút khói trên tay. Thấy Phụng Nhi, cô khựng lại, ngập ngừng, nói như thể thanh minh:

- Bưng chè về phòng ăn, thấy cửa không khép, tôi tưởng anh chưa ngủ nên định vào cho anh một nửa, không ngờ lại quấy rối hai người. Xin lỗi...

Nói rồi, cô quay lưng quày quả bước đi ngay. Huy Trần vội gọi đuổi theo:

- Khả Doanh ! Dừng lại đi. Dừng hiểu lầm. Tôi và Phụng Nhi chẳng có gì đâu, chỉ là bạn thường thôi.

Anh thanh minh. Phụng Nhi nhẹ chau đôi mày khó chịu. Tại sao phải thanh minh ? Không lẽ giữa hai người đã có gì ? Đôi mắt cô sáng quắc nhìn thẳng Huy Trần như vạch trần tâm sự. Nhưng cũng chẳng hơn gì cô, Huy Trần đang bối rối tự hỏi lòng : Có gì anh lo lắng quá ! Có gì anh phải sợ Khả Doanh hiểu sai quan hệ của mình với Phụng Nhi ? Tại sao anh lại có cảm giác Khả Doanh đang hờn giận ? Phải chăng cô chính là lý do khiến anh nghe lưu luyến "Thiên thần nhỏ" ? Ôi, sao mà điên lên được, rối rắm cả đầu ? Đi hay ở đây hả ?

oOo

- Trời ơi ! Điều quá ! Mới hôn con chị xong, giờ tỏ tình với con em nữa.

- Tôi nghe mấy người coi rồi kể, mai một hán còn ở luôn với cô út nữa.

- Trời đất ! Mấy đứa con gái này sao ngu ngốc quá, đẹp trai có gì ngon mà yêu dữ vậy ?

- Vậy mới là phim chứ. Có phải ngoài đời đâu sao mày lên án ghê vậy ?

Mất dán vào màn hình, Khả Doanh thờ dãi ra không cùng bình luận, dù mọi hôm, đây là tiết mục cô tham gia hào hứng nhất. Dù nam diễn viên diễn xuất thật xuất thần vai gã lừa tình đều cáng, dù tình tiết hôm nay thật ly kỳ hấp dẫn.

Lặng lẽ đứng lên bỏ lại sau lưng tình tiết phim lên đến cao trào cùng mọi lời bàn tán, Khả Doanh lần bước ra hàng ghế đá trước sân nhà tập thể. Khu đất này không phải của cô, theo lời Thiên Bảo, cô đã thuê nó với giá rẻ rồi cát nhà trọ cho công nhân thuê lại.

Gió đêm se se thổi, làm không khí trong lành của một làng quê trên bước đường đô thị hóa nghe dễ chịu vô cùng. Ngược mắt lên nhìn những vì sao lấp lánh trên cao, Khả Doanh như thầm hỏi, hôm nay sao lòng cô hiu quạnh

quá, như trống vắng một điều gì.

Có phải vì bên cạnh cô lúc này không có Tâm Như và Nhã Ca tâm sự ? Hỏi rồi lắc đầu ngay, Khả Doanh biết mình không có quyền trách bạn. Mỗi người đều có một khoảng trời bay bổng của riêng mình. Tâm Như giờ này hẳn đang cùng Thiên Bảo trao những nụ hôn nồng cháy trong một góc công viên nào đó. Cũng như Nhã Ca đang nhờn nhơ đày đọa anh chàng tài xế tên Tân tội nghiệp trong một quán ăn nào đó trong lòng thành phố.

Bọn họ đang vui vẻ, hạnh phúc quá. Cô đành lòng nào bắt chúng nó ở mãi bên mình nghe những lời tâm sự vu vơ buồn chán. Mà... có thật là vì dăm tâm sự cho chúng biết nỗi buồn trống vắng của mình, cô có dám kể chúng nghe tâm trạng của mình mỗi lúc nhìn Huy Trần thân mật với Phụng Nhi không ?

Ôi ! Chỉ là ý nghĩ thôi, đôi má cô đã đỏ bừng xấu hổ. Thì làm sao cô can đảm thốt thành lời rằng không hiểu sao lúc này... mình cứ hay buồn vớ vẩn. Cứ ngóng chờ một tiếng cười ấm áp. Huy Trần, anh đã đi từ tỉnh mơ khi trời chưa kịp sáng. Liệu đêm nay anh có về không ? Anh có biết là... tôi nhớ anh còn cào gan ruột ?

Không. Khả Doanh lắc mạnh đầu. Nhưng... cô chỉ có thể dối người chứ không thể giấu mình. Sự có mặt của Phụng Nhi đã đánh thức một tình cảm đặc biệt trong cô. Hôm đó, bụng cô chề chày thẳng về phòng, ngã vật xuống giường với nỗi buồn da diết, cô hoảng sợ nhận ra trái tim mình rồi lên nỗi ghen hờn. Trời ơi, mình yêu Huy Trần thật rồi ư ?

Không. Một đêm dài cuống cuống lo lắng, Khả Doanh tìm mọi lý lẽ biện minh cho tình cảm của mình không có thật. Càng phủ nhận càng khẳng định. Chẳng phải bây giờ mà đã lâu rồi, trái tim này đã mẩn yêu anh, sự hiện diện thường xuyên của Phụng Nhi càng thôi thúc tình yêu của cô dâng cao mãnh liệt. Cô không thể phủ nhận được nữa rồi, dù thâm tâm vẫn biết đây là điều

không thể.

Biết chuyện này, Thiên Bảo, Nhã Ca sẽ nghĩ gì ? Tâm Như nữa. Bọn họ sẽ không tha thứ cho cô Dù muốn dù không, Huy Trần cũng từng là người yêu của Tâm Như Làm như vậy khác gì giết bỏ của bạn. Bọn họ vốn không ưa Huy Trần, sao có thể chấp nhận cho cô yêu anh được. Mà... dù cho có chấp nhận, Huy Trần cũng chưa chắc yêu cô Đẹp như Tâm Như, anh còn bỏ, huống gì một cô gái ít nhan sắc như cô Mấy tháng nay, anh hòa đồng chịu nói chuyện với cô, chẳng qua anh gặp lúc thất thời lỡ vận. Bây giờ, với sự hiện diện của Phụng Nhi, anh đã phục hồi phong độ cũ. Với cương vị tổng giám đốc tập đoàn "Vương Tinh" trong mắt anh sẽ không còn Khả Doanh. "Thiên thần nhỏ" với hai trăm triệu cổ phần của anh chỉ là chuyện nhỏ. Một hạt cát trong bãi cát vàng của anh mà thôi. Anh sẽ chẳng ngại ngần vứt bỏ nó đi không vương bận.

Ôi ! Mình đang nghĩ xấu cho Huy Trần vì buồn bã quá thôi. Một cơn gió thổi qua, Khả Doanh chợt giật mình bừng tỉnh. Lại suy nghĩ lung tung, than thân trách phận rồi. Sự thật, Huy Trần cũng không đến nỗi tệ bạc, vô tình như cô tưởng. Lúc được Phụng Nhi rủ rê, quyến rũ, anh đã phải đắn đo, lựa chọn nhiều. Chịu xẻ mình làm hai vậy. Anh đã trọn tình, trọn nghĩa lắm rồi. Trước khi đi anh đã phải thức suốt đêm thảo cho xong bản kế hoạch. Còn lên gặp cô trình bày cụ thể xin phép được ngày làm ngày nghỉ, chấp nhận bị trừ lương. Được cô đồng ý đành hoảng, mới dám nghỉ kia mà. Đâu thể trách anh ngang ngược, xem cô và "Thiên thần nhỏ" như cỏ rác. Tức là tức anh tự nhiên thân mật cùng Phụng Nhi như vậy. Đi đâu cũng có đôi, có cặp, chiếc Toyota mui trần màu đỏ của anh vắng bóng một thời gian nay lại xuất hiện chở cô ta đi khắp nẻo. Biết bao giờ mới một tiếng rủ cô lên dạo một vòng. Hừ ! Đợi đấy đi, "Thiên thần nhỏ" ăn nên làm ra rồi, cô nhất định sẽ mua một chiếc sang hơn vậy, đẹp hơn vậy, chạy vòng vòng cho anh biết mặt.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 10

Tin... tin... tin...

Ôi, mới nghĩ đã nghe còi xe cất lên rồi. Khả Doanh ngơ ngàng nhìn chiếc Toyota bóng loáng đỏ tinh khôi đậu trước mặt mình, thì ra... chiếc xe trong suy nghĩ của cô giống hệt chiếc xe của Huy Trần vậy. Thử xem có bước được vào, có lái được không ?

Vừa đứng dậy, chưa kịp tiến lên chiếc xe đã mở cửa ra. Một Huy Trần bước xuống, một Phụng Nhi xinh đẹp và sang trọng ló đầu ra ô cửa vẫy chào nhau thân mật.

Không phải tưởng tượng mà là thật. Nét mặt Khả Doanh xù ngay xuống sa sầm. Chiếc xe phóng vút đi ngay, Huy Trần quay người lại. Nhận ra cô tiu nghỉu đứng trước mặt mình, anh kêu la mừng rỡ. Như sự có mặt của cô ngay chỗ anh bước xuống xe là bất ngờ, có hiện tượng mới đây thú vị.

- À, Khả Doanh ! Chưa ngủ sao ? Gặp được cô, tôi mừng quá.

- Sao lại mừng ? - Khả Doanh xưng xỉa mặt.

Huy Trần giờ cao cái bịch tòn ten trên tay mình. Trong đó có một hộp nhựa trong trong.

- Vì khỏi mất công tìm, tôi có cái này cho cô nè.

- Là gì thế ? - Khả Doanh không đổi giọng dù rất vui lòng trước món quà

Huy Trần sắp tặng cho.

- Là cơm chiên dương châu - Huy Trần cười vui vẻ.

- Hà ? - Khả Doanh trở mặt - Sao là cơm cháo gì ở đây ? Báo hại cô tưởng quà là một cái gì tinh thần hơn chứ.

- Ủ, cơm chiên dương châu của nhà hàng Phúc Ký ngon lắm - Huy Trần không nhìn thấy vẻ thất vọng trên mắt cô, say sưa nói... - Lúc nãy cùng Phụng Nhi vào nhà hàng ăn cơm với khách, thấy họ chiên cơm ngon quá, mua về cho cô đó. Cô thích ăn cơm chiên lắm phải không ?

Quả đúng là như vậy. Nhưng sao Huy Trần biết ?

Tò mò, Khả Doanh lên tiếng hỏi. Huy Trần cười sảng khoái:

- Dễ ẹc. Sáng nào tôi không thấy cô lục cơm nguội chiên lại chứ.

Hà ? Đôi mắt tối sầm đi vì xấu hổ, Khả Doanh lên cơn quạu, lại hình dung thêm cảnh Huy Trần cùng Phụng Nhi vui vẻ ăn uống no say trong nhà hàng, cô phát điên lên. Ném luôn hộp cơm xuống đất, cô hét:

- Tôi chưa đến nỗi đói để ăn cơm bỏ thí của mấy người.

Rồi quay lưng bỏ đi một mạch.

Có chuyện gì thế nhỉ ? Huy Trần nhìn theo ngớ ngẩn. Không hiểu sao lúc này Khả Doanh hay quạu quá. Thường xuyên giận hờn vô cớ, đối xử với anh thật thất thường. Không lẽ... liên quan đến sự hiện diện của Phụng Nhi ?

Linh tính lờ mờ báo cho anh biết như vậy đấy.

Đọc nhật ký của người khác là một điều không tế nhị, nhất là nhật ký đó của một cô gái nữa. Nhưng không làm điều đó thì làm sao đọc được tâm hồn của cô ta. Làm sao tìm hiểu được nguyên nhân nào khiến cô ta trở nên trầm lặng, ít ăn, ít nói.

Nghe Tâm Như và Nhã Ca nói lại, kết hợp cùng quan sát, nhận định của mình, Thiên Bảo đoán chắc Khả Doanh có chuyện không sai. Nhưng chuyện gì ? Mấy lần cùng Tâm Như, Nhã Ca dò hỏi không xong, Thiên Bảo quyết

định đột nhập vào tâm hồn cô bằng cách lén xem nhật ký.

Lợi dụng ngày chủ nhật, các công nhân về quê hơn một nửa, anh đã sai Tâm Như, Nhã Ca vờ rủ Khả Doanh đi chợ sắm quần áo, rồi len lén, âm thầm như tên trộm anh đột nhập vào phòng ba cô gái. Theo kế hoạch, hôm qua, Tâm Như đã trao cho mình chùm chìa khóa của cô.

Chẳng lâu lắc gì, Thiên Bảo đã nhận ra giường của Khả Doanh nhờ chiếc áo của cô ném hờ trên đó. Cũng không quá khó khăn, anh nhanh chóng tìm ra quyển nhật ký của cô giấu sâu dưới gối. Thật ra, gọi nhật ký không đúng lắm. Trong quyển tập học sinh dày một trăm trang cô chép linh tinh đủ thứ. Từ thơ tình, danh ngôn, bài hát, thỉnh thoảng đan xen giữa những danh mục ấy là hai dòng băng quơ thương mây khóc gió. Buồn chuyện này, vui chuyện nọ linh tinh. Cả chuyện đi chợ bị thối nhằm tiền cũng khiến cô bận tâm chú ý.

Khả Doanh chân thành quá, đọc những dòng tình cảm của cô viết cho mình và bạn Tâm Như, Thiên Bảo không khỏi bồi ngùi xúc động. Xưa nay, vẫn biết cô sống hết lòng vì bè bạn, nhưng không ngờ tình cảm của cô dành cho bạn anh cao thượng quá, vượt xa tầm suy nghĩ của anh.

Cuối cùng, Thiên Bảo cũng tìm ra nguyên nhân khiến Khả Doanh trở nên trầm lặng, một nguyên nhân làm anh phải giật mình sửng sốt. Không ngờ, ngày thường trông Khả Doanh cứng rắn, trầm tĩnh thế lại đa cảm dường này. Chà ! Ngu ngốc thật ! Sao anh không sớm nhận ra điều đó qua ánh mắt long lanh của cô mỗi khi nhắc đến Huy Trần chứ ? Sao anh cứ ngây thơ làm tưởng sự quan tâm của cô dành cho hẳn là sự quan tâm bình thường giống như bao người khác ? Sao anh không sớm cảnh giác Khả Doanh rằng, tên Huy Trần đó có ma lực thu hút nữ giới thật tuyệt vời ? Không chỉ Tâm Như, Khả Doanh, mà bất kỳ cô gái nào đối diện cũng đều bị hẳn thu hút bằng tính cách khá đặc biệt của hẳn.

Nỗi bâng khuâng day dứt của Khả Doanh không nằm chỗ cô đã đơn phương yêu tên Huy Trần đó, nó nằm ở chỗ bọn anh. Cô sợ phải mất đi tình bạn khi có được tình yêu ư ? Ngay thơ lắm Khả Doanh ơi. Bọn tôi sẽ không trách, không giận khi cô đến với Huy Trần. Bọn tôi chỉ sợ cô bị hấn gạt gẫm, rồi khổ sầu thôi.

Nhắc đến Huy Trần, Thiên Bảo lại nghe lòng dấy lên một cảm xúc khác thường. Nó là gì ? Yêu thương hay oán ghét ? Anh không phân định được chỉ biết nó xuất hiện trong anh từ lâu lắm. Ngay lần đầu gặp mặt Huy Trần, anh đã có cảm giác này. Gần đây, nó lại dâng lên trong anh mãnh liệt, như một sức hút của lực từ trường. Nó khiến anh phải quan tâm đến Huy Trần, cũng như không thể nào căm ghét hẳn. Thậm chí còn lo lắng cho hẳn nữa. Như lần nghe tin hẳn bị bọn côn đồ hành hạ, đến tận bây giờ Thiên Bảo vẫn không sao lý giải. Anh chẳng những dễ dàng đồng ý cùng Khả Doanh tìm mọi cách kiếm tiền cứu hẳn, còn nghe tim mình thất lại còn cao.

Tên Huy Trần đó, cũng không đáng ghét lắm đâu. Đóng tập nhật ký lại. Câu chuyện kể của Khả Doanh đã khiến anh nhìn hẳn bằng cặp mắt khác hơn.

Anh bắt đầu thương hại gã. Mà thật ra gã cũng chẳng làm gì quá đáng. Nếu không muốn bảo là cao thượng. Theo như Tâm Như kể, hôm đó, chính hẳn đã chủ động bảo vệ đời con gái cho cô, bản lĩnh đáng khâm phục lắm.

Gã còn là một nhân tài nữa. Không thể không thán phục. Thiên Bảo công tâm, bản kế hoạch của gã thật tuyệt vời. Chẳng bao lâu nữa, nếu mọi việc đều suôn sẻ "Thiên thần nhỏ" sẽ là một thương hiệu quen thuộc trên thị trường đồ chơi con nít. Một tương lai tươi sáng đang mở ra trước mắt.

Gã xứng đáng được Khả Doanh yêu lắm. Và Khả Doanh cũng xứng đáng được hưởng hạnh phúc sau khi tạo hạnh phúc cho mọi người. Vậy thì... còn chờ gì nữa, Thiên Bảo nở nụ cười thú vị cùng Tâm Như, Nhã Ca, anh nhất định giúp mối tình này đơm hoa kết trái.

Có tiếng xe thắng vội trước sân, Thiên Bảo dứt mình khỏi con suy tưởng, hé mắt nhìn qua khe cửa. Chiếc Toyota mui trần màu đỏ của Huy Trần đang đậu trước sân. Và... một người con gái xinh đẹp bước ra từ lòng xe sang trọng.

Tình địch của Khả Doanh đây. Dán sát mắt vào khe cửa, Thiên Bảo cố nhìn cho rõ mặt người con gái sẽ là đối thủ của mình. Bấy lâu nghe đồn Huy Trần có người yêu, nhưng anh không quan tâm đến. Loáng thoáng vài lần thấy bóng cô ta thấp thoáng, bây giờ cũng thế, cũng chưa nhìn rõ mặt mày, chỉ thấy một dáng cao cao, sang trọng trong bộ đồ màu đỏ chói. Chiếc nón rộng vành cũng màu đỏ và cặp kính mát to tròn đã che hơn nửa mặt cô rồi.

Không có Huy Trần, cô ta đến một mình, Thiên Bảo lạ lùng nhìn theo bước chân cô Xăm xăm tiến về phía ấy, cô ta hẳn muốn tìm Huy Trần. Thì ra những lúc vắng mặt khỏi công ty, Huy Trần chưa chắc là đi với ả ? Để xem tính cách ả thế nào, có dễ đối phó không ?

Quyết tâm giúp Khả Doanh đã khiến Thiên Bảo tăng dũng khí. Đứng dậy, mở cửa đi thẳng xuống hướng phòng Huy Trần, anh dự định gặp trực tiếp người con gái ấy.

Cánh cửa im lìm đóng đã làm cô gái nghe thất vọng. Vừa quay ra đã thấy Thiên Bảo bước xăm đến, cô vui mừng lên tiếng nói ngay:

- Anh ơi, cho em hỏi. Anh Trần đi đâu vắng ?

Câu hỏi bỗng tắt ngang, cô gái như nhìn thấy một điều kinh dị, cái miệng há hốc tròn, trong lúc người cứ ngây ra bất động.

- Ồ... hả ? - Gật đầu rồi cũng như cô vậy, Thiên Bảo rơi vào trạng thái bất ngờ. Hai mắt mở tròn nhìn trân trối vào gương mặt đẹp, lẽ nào... trái đất tròn mà nhỏ thật. Đi một vòng xa như vậy cũng không thoát khỏi oan gia.

- Thiên Bảo ! Có thật anh là Thiên Bảo của em không ? - Phút bất ngờ sững sờ qua mau, Phụng Nhi lấy lại bình tĩnh trước tiên. Mừng quỳnh lên như

gặp phải vàng, cô ríu rít ôm lấy vai anh lắc mạnh - Trời ơi ! Đúng thật là anh rồi. Thiên Bảo, nhận ra em không ? Phụng Nhi đây.

Nói rồi, như để anh nhận ra mình, cô hồi hả cười nón, lột mắt kính để lộ trước mặt anh một gương mặt mỹ miều tươi trẻ. Ba năm có hơn rồi, cô chẳng thay đổi chút nào. Thậm chí có phần đẹp hơn trước nữa.

Quá khứ từ đâu bỗng ủa về, hiển hiện rõ ràng trước mắt Thiên Bảo từng cảnh một. Ba năm rồi sao như mới đây thôi. Vẫn còn nguyên đó cảm giác tuyệt vời hạnh phúc. Cùng nổi phũ phàng nhục nhã. Tất cả... đều bắt đầu từ cô gái có vẻ mặt xinh đẹp ngây thơ mà lòng dạ ác độc kia. Không, Thiên Bảo chợt rung mình xóa sạch bao hình ảnh chập chờn trước mặt. Anh không muốn nhớ đâu cái điều kinh khủng ấy.

- Bấy lâu nay anh sống thế nào ? Có sung túc, đầy đủ không ? Trông anh có vẻ ốm và đen đó - Bàn tay vẫn ôm lấy vai anh, Phụng Nhi nói với vẻ bùi ngùi. Anh biết không, từ khi mất liên lạc với anh, em như người điên loạn, lúc nào cũng nghĩ, cũng nhớ đến anh thôi.

Điều này Phụng Nhi không nói dối. Nhìn sâu đôi mắt hoe đỏ của cô, Thiên Bảo cảm nhận được. Cũng như cảm nhận được tình yêu của cô dành cho mình không thay đổi hay suy suyển một chút nào. Thế nhưng... vẫn như ba năm trước, trái tim anh không hề rung động. Mãi mãi trong ánh mắt, trong suy nghĩ của anh, cô là đứa em gái nhỏ, đáng thương và rất tội nghiệp thôi.

- Tội mình tìm nơi tâm sự đi anh - Ôm lấy cánh tay Thiên Bảo, Phụng Nhi như quên mất rằng mới trước đây một phút thôi, người mình muốn gặp là tổng giám đốc Huy Trần - Em có nhiều chuyện muốn nói cùng anh lắm. À, anh đã tốt nghiệp đại học chưa ? Hiện đang làm việc ở công ty nào hả ?

Té nhị gỡ nhẹ tay Phụng Nhi ra khỏi tay mình, Thiên Bảo nhắc khéo:

- Em còn cái hẹn cùng Huy Trần nữa kia mà.

- Sao ? - Phụng Nhi chững lại ngay. Giọng hạ đi ngập ngừng. Cô như sợ hãi -

Anh cũng biết Huy Trần nữa à ? - Rồi cô lắc đầu xua tay lia lịa - À, anh đừng hiểu lầm. Giữa em và Huy Trần không có gì đâu. Xin thề đó.

- Thì anh có nói gì đâu - Mỉm cười độ lượng, Thiên Bảo nhớ đến cảnh hôm nào. Chính mắt anh trông thấy, rõ ràng Phụng Nhi đã chủ động nắm tay cùng Huy Trần thân mật bước lên xe.

Sao Huy Trần và Phụng Nhi lại quen nhau nhỉ ? Thiên Bảo bỗng giật mình cảnh giác. Chuyện Huy Trần bị sốc vì gia đình lộn xộn bấy lâu nay, phải chăng đã có bàn tay mẹ con Phụng Kiều nhúng vào quấy rối ? Sự hiện diện của Phụng Nhi bên cạnh Huy Trần, lúc này quả không đơn giản chút nào. Hẳn mẹ con họ đã có âm mưu từ trước, cũng như có âm mưu với gia đình anh vậy. Không, anh sẽ không để điều ấy xảy ra với Huy Trần như từng xảy ra với anh đâu. Bằng mọi giá, anh phải vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của họ.

- Thiên Bảo, anh làm gì mà thần người ra vậy ? Có nghe em nói gì không ? Cái giậm chân hờn dỗi của Phụng Nhi đã làm Thiên Bảo chột tỉnh thần. Anh mỉm cười, cất giọng ngọt ngào:

- Có, anh nghe chứ. Bây giờ anh em mình tìm một nơi tâm sự phải không nào ?

- Vâng - Gật đầu, mặt Phụng Nhi tươi rói - Lên xe đi, em chở anh đến chỗ này, tuyệt lắm.

Chẳng muốn đi một chút nào, nhưng vì muốn điều tra ra lý do khiến mẹ con Phụng Kiều bám lấy Huy Trần, Thiên Bảo gật đầu sốt sắng. Cùng cô cặp tay vui vẻ bước ra xe, anh không hay sau lưng mình, Tâm Như và Khả Doanh cũng vừa về đến. Trước thái độ thân mật khác thường của anh với Phụng Nhi, ba cô gái mở tròn mắt ngạc nhiên. Vết thương vừa lành miệng, một lần nữa vỡ ra trong trái tim của Tâm Như, không nói được lời nào, cô vụt chạy về phòng nằm khóc.

oOo

Bình... bong...

Chiếc đồng hồ trên tường đã gõ đến tiếng thứ mười một rồi. Vậy mà Huy Trần vẫn không tài nào chớp mắt, dù đã làm hết cách.

Sao thế nhỉ ? Huy Trần bật ngồi dậy trên giường. Đôi mắt nhìn bao quát khung cảnh quen thuộc của căn phòng. Lẽ nào chỉ mới hơn vài tháng, anh đã trở nên xa lạ với căn phòng mình đã cùng mình chung sống hai mươi mấy năm dài.

Chăn êm, nệm ấm. Máy điều hòa, tiếng nhạc êm tai. Tất cả đều hòa quyện đồng lòng ru anh vào mộng. Sao đôi mắt cứ mở trân trân, cứ nhớ mãi nét mặt giận dữ của Khả Doanh như vậy ?

Rõ ràng, anh chẳng phạm lỗi gì. Biết mình phải phân thân chia hai chỗ, anh đã cố hết mình làm việc gấp đôi, chỉ riêng ngày hôm qua đã ký hơn mười hợp đồng cho "Thiên thần nhỏ". Sáng hôm nay, dự họp cổ đông cùng "Vương Tinh" xong, chưa kịp ăn cơm đã tranh thủ tạt ngang xem quy trình sản xuất đến đâu rồi. Nhằm thúc hối các công nhân tranh thủ tăng ca và bàn thêm vấn đề mở rộng mặt bằng. Nào ngờ, vừa nhìn thấy mặt, chẳng cho anh kịp nói câu nào, Khả Doanh đã trút nguyên một hơi giận dữ như pháo nổ bị dồn nén lâu ngày.

- Nếu không còn nhu cầu sử dụng phòng tập thể thì đề nghị anh trả lại cho công ty, để chúng tôi còn phân bổ cho các công nhân có hoàn cảnh khó khăn hơn. Anh cũng biết rồi đó, dạo này công ty thu nhận nhiều công nhân nên nhu cầu phòng ốc trở nên bức thiết hơn bao giờ hết.

Khả Doanh không nói, Huy Trần cũng biết và... anh cũng sẵn sàng giao trả phòng nhường chỗ cho các công nhân. Khả Doanh chỉ cần nói nhỏ với anh một tiếng thôi. Đâu cần phải dùng dằng dặc nóng làm nghiêm trọng giữa công ty như vậy.

- Còn chuyện này nữa, chưa kịp phản ứng gì, Huy Trần lại nghe Khả Doanh hắng giọng. Lên lớp như thể một bà mẹ già nghiêm khắc giáo huấn đứa con hư Công ty là nơi tập thể, chỉ để sản xuất kinh doanh không phải nơi cho anh hò hẹn yêu đương bồ bịch. Từ nay, muốn ân cần âu yếm, xin anh hãy chọn giùm nơi khác. Tôi không muốn anh đưa cô gái trác nết lãng loàn ấy về đây lôi kéo làm ảnh hưởng đến đạo đức, tư cách của các công nhân khác.

Sao dùng từ khó nghe vậy nhỉ ? Huy Trần nhăn mặt bất bình. Đành rằng anh không thích lắm lời bày tỏ cảm tình sòng sạo của Phụng Nhi, nhưng anh cũng không thích nghe Khả Doanh miệt thị Phụng Nhi bằng những danh từ chói tai, vô văn hóa như vậy. Vuốt mặt cũng nể mũi chứ. Dù sao trong mắt mọi người, Phụng Nhi cũng là bạn của anh. Cô ta không ít thì nhiều cũng có công giúp anh trông chừng "Vương Tinh" để anh rảnh rỗi lo cho "Thiên thần nhỏ". Nói như vậy là vô ơn lắm. Bỗng nhiên thấy mình có trách nhiệm biện minh cho Phụng Nhi, Huy Trần lên tiếng.

- Phụng Nhi không phải là cô gái trác nết lãng loàn, đề nghị Khả Doanh rút lại lời miệt thị của mình.

- Sao ? - Không ngờ, Khả Doanh nhảy chồm lên giận dữ như sư tử bị thương

- Còn dám bảo tôi rút lại lời của mình à ? Tôi còn chưa đánh chết nó là may lắm. Cớ gì nó dám giật Thiên Bảo khỏi tay Tâm Như chứ ?

- Không lý nào ! - Huy Trần lắc đầu nhanh - Không thể có chuyện hoang đường đó.

- Hoang đường ! - Khả Doanh cười lại - Chính mắt tôi thấy rành rành đấy, còn sai được hay sao ? Không tin, anh hãy tìm Thiên Bảo mà hỏi.

- Hết lời rồi ! - Bất gặp tia nhìn của anh, Thiên Bảo chỉ biết nhún vai buồn bã - Đã bảo là không có gì. Hôm đó... tôi chỉ dắt Phụng Nhi đến những nơi anh có thể đến để tìm thôi.

- Nghe chưa ? - Huy Trần tin ngay lời Thiên Bảo, nhưng Khả Doanh không

người con giận.

- Thế nào thì cũng mặc. Các anh lập tức trả phòng và đừng bao giờ đưa cô gái đó đến đây. Bằng không, đừng trách sao tôi không nể mặt.

Đúng là ngang ngạnh quá. Tức không chịu nổi, Huy Trần toan lên tiếng cãi, nhưng Thiên Bảo đã khoát tay ra hiệu. Một sự đồng cảm liên kết hai gã con trai lại với nhau. Tự nhiên họ thành một phe đối lập cùng nhóm con gái mà thường ngày mình vốn nuông chiều, nể sợ.

Song dù có trở thành một khối đồng minh, họ vẫn không mạnh lên chút nào. Cuối cùng vẫn phải thua, vì ngoài chức vị giám đốc ra, Khả Doanh hãy còn một thế lực ngầm. Thế lực ấy ra sao, hình thù thế nào, Huy Trần không biết được. Anh chỉ biết mình có thể thắng vạn người, nhưng không sao thắng nổi ánh mắt long lên giận dữ của cô. Mỗi lúc nhìn thấy vẻ phật ý của cô, không hiểu sao Huy Trần nghe chân tay mình cuống cả lên, thừa thãi lúng túng như kẻ mất hồn. Chỉ biết rậm rập làm theo không rõ nguyên nhân.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang nghe hồi hả, Huy Trần ngẩng đầu dậy ngạc nhiên.

Quá một giờ đêm rồi, ai còn đến phòng của anh làm gì chứ ? Phụng Nhi chẳng ? Vì căn nhà này, giờ đây ngoài anh và bà vú già ra chẳng còn ai khác.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa lại vang lên cấp bách như không cho Huy Trần thời gian chọn lựa. Khoác chiếc áo ngủ lên người, đưa tay che miệng ngáp, Huy Trần uể oải ra mở cửa.

- Ôi ! - Đôi mắt sáng lên bất ngờ, Huy Trần khựng lại hết một giây, chỉ một giây để kiểm tra thị giác của mình, rồi không kiềm chế nổi, anh òa lên mừng rỡ - Ba !

- Huy Trần ! - Dang vòng tay rộng đón con vào giữa lòng mình, ông Bằng lặng người đi trong xúc động nghẹn ngào. Chỉ mấy tháng thôi mà ông ngỡ

mình xa con hàng thế kỷ.

- Ba sao thế này ? - Phút yếu lòng qua mau, Huy Trần rời khỏi người cha ngượng ngáp. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh biểu lộ tình thương với cha bằng cách ấy.

- Ủ - Gật đầu, bước hẳn vào phòng, ông thả ngò xuống ghế thở dài mệt mỏi. Theo dự định ba sẽ về nhà lúc sáu giờ chiều không ngờ bị kẹt phà, nên mới trễ thế này. Về tới không kịp thở là ba đến thăm con ngay. Sao, con ổn chứ ?

- Con ổn - Huy Trần gật đầu, rồi chợt nhớ, vội nhòm người lên - Ấy, để con đi lấy nước.

- Khởi đi - Nhưng ông đã kéo tay Huy Trần lại - Ngồi yên để ba ngắm chút nào. Trông con ốm và đen đi nhiều đó.

- Ba cũng vậy - Đặt tay lên tay ông, Huy Trần nói thật lòng - Mới mấy tháng không gặp thôi mà trông ba già đi nhiều quá. Tự nhiên anh cảm thấy thương cha quá. Muốn ôm ông vào lòng nói thật nhiều, kể thật nhiều.

- Ba không ngờ mình ra đi lúc con gặp chuyện.

Vuốt tóc Huy Trần, thở dài ra, giọng ông buồn như ân hận:

- Mãi hôm kia, nghe Minh Du kể ba mới biết. Thật tội nghiệp cho con. Là ba mà chẳng giúp được con, ba thật là đáng trách.

- Ba đừng nói vậy - Nhìn mặt ông buồn rầu, khổ sở, bao hờn trách trong lòng tan biến - Đúng là những ngày qua, có lao đao, điều đứng nhưng cũng nhờ vậy mà con hiểu hơn về cuộc đời. Con đã hiểu thế nào là hạnh phúc, được quan tâm, chia sẻ. Cũng như biết thế nào là cuộc sống cộng đồng tập thể.

- Có thật không ? - Tia mắt ông hấp háy.

Huy Trần gật đầu:

- Con nói thật. Và... con cũng muốn xin ba điều này nữa.

- Điều gì ? Con nói đi - Bàn tay ông vuốt đầu Huy Trần triu mến.

Huy Trần thủng thẳng:

- Con muốn vài ngày nữa, sau khi ba khỏe khoắn lại rồi, hãy tiếp tục quản lý Vương Tinh giúp cho con.

- Sao lại thế ? - Giật thót người, ông sợ hãi - Con vẫn còn giận ba sao ?

- Không có - Huy Trần mỉm cười vui vẻ - Con làm sao dám giận ba Đề nghị thế, con chỉ muốn dốc toàn tâm toàn lực cho "Thiên thần nhỏ". Ba biết không, "Thiên thần nhỏ" bây giờ có triển vọng lắm rồi.

Nghe con thao thao giọng, say sưa nói về kế hoạch phát triển "Thiên thần nhỏ" của mình, lòng ông Bằng tràn ngập một niềm vui. Thì ra mọi chuyện đã không tồi như ông tưởng. Trong cái rủi, Huy Trần may mắn có được những người bạn tốt. Khả Doanh, đứa con gái coi vậy mà khá. Ông đã không chọn làm người. Thế nhưng... lòng ông bỗng ngập ngừng trước lời hứa của mình với Phụng Kiều. Thật ra, đó chỉ là một lời nói chơi thôi. Hai mươi mấy năm về trước, khi bà và ông hãy còn là những cô cậu thanh niên, bằng tuổi Phụng Nhi, Huy Trần lúc này, lúc Phụng Kiều đau khổ, ông vô tình đã an ủi một câu:

- Kiều à ! Nín đi, đừng khóc nữa. Không duyên phận làm chồng vợ, chúng ta hãy kết thông gia cùng nhau vậy.

Thời gian đằng đẵng trôi nhanh. Lời nói như đùa, nhưng không thể có bỗng chốc trở thành sự thật. Hôm nghe bà lặp lại lời hứa năm xưa, ông đã ngăn người ra ngơ ngác. Không ngờ bà nhớ dai đến thế. Và... chẳng có lý do gì từ chối, ông đành phải ậm ừ, nhận lời cho qua chuyện. Ai dè, há miệng mắc quai. Suốt cuộc hành trình tìm kiếm Thực Nhân, bà không ngừng nhắc ông về hôn lễ của Huy Trần với Phụng Nhi Bà còn bảo mình đã chọn được ngày lành, cần tiến hành tổ chức ngay.

Con bé Phụng Nhi cũng dễ thương, xinh đẹp. Thông minh và được việc ra trò. Ông căn môi thâm so sánh. Huy Trần cưới được nó sẽ không phải lo lắng nhiều. Thế nhưng... không hiểu sao trái tim ông vẫn nghiêng phần nhiều

về phía Khả Doanh. Dù cô bé đó chẳng có gì để so sánh với Phụng Nhi, từ nhan sắc, trí thông minh và gia thế. Cô chỉ có một trái tim. Phải, chỉ một trái tim nhân từ, độ lượng, biết thương yêu, chia sẻ và thông cảm cùng nỗi đau người khác.

- Ba à ! Để tìm con ba phải lặn lội xuống Cần Thơ, Rạch Giá ư ? - Huy Trần chợt lên tiếng hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của ông - Sao ba nghĩ là con đi xa như thế chứ ?

- Ai bảo với con là ba đi Cần Thơ tìm con chứ ? - Ngạc nhiên với thông tin mới mẻ, ông quay đầu lại.

Huy Trần nhẹ nhún vai:

- Là Phụng Nhi đó. Cô ta còn bảo cha đã bằng lòng cưới cô ta cho con làm vợ nữa.

- Thế... con nghĩ sao ? - Ông hỏi hột. Trong tình thế hiện giờ, quyết định của Huy Trần là tối thượng.

- Con cũng không biết nữa. Tùy ba thôi, với con không quan trọng.

Nhưng Huy Trần đã không cho mình quyền quyết định. Ngã nằm xuống giường, anh che miệnng ngáp:

- Thôi khuya rồi, đừng nói nữa. Hôm nay cha ngủ lại với con đi.

Nói rồi, anh quay lưng ôm người cha ngủ ngon lành. Ông Bằng lắc đầu rồi cũng nằm xuống bên con. Mấy tháng thôi mà con ông thay đổi quá. Cứ như người khác vậy. Giàu tình cảm và biết ân cần nữa. Ôi ! Huy Trần ! Con có biết, sự thay đổi của con làm trái tim ba ngập đầy hạnh phúc.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 11

Cũng vào thời gian đó, cách một dãy hành lang, trong căn phòng nhỏ của mình, mẹ con Phụng Kiều cũng một đêm không ngủ. Song câu chuyện của họ không thấm đầy tình cảm mẹ con, cũng không bàn luận về những điều tốt đẹp. Sau những câu thăm hỏi thường tình, câu đầu tiên Phụng Nhi nói với mẹ là:

- Mẹ ! Hãy nhanh chóng hủy hôn ước với Huy Trần. Con không muốn làm vợ anh ta nữa.

- Sao ? - Vừa ngồi xuống, bà Kiều đã nhảy nhồm lên, rít lớn - Con nỡm kia, tự nhiên sao giờ chứng giữa chừng ? Không muốn lấy Huy Trần, thì muốn làm ăn mày hả ? Mày có biết tao phải tốn bao công sức, mới bò lên được tới đây không ? Mày có biết Huy Trần là giám đốc tập đoàn địa ốc Vương Tinh, gia tài của hắn đồ sộ đến thế nào không ?

- Con biết, nhưng... - Phụng Nhi đánh đá - Con chỉ yêu Thiên Bảo thôi. Cuộc đời này, ngoài anh ra, con không thể yêu ai khác.

- Còn nói nữa. Càng làm tao tức ứa gan hơn.

Xí mạnh tay xuống trán con, bà Kiều tức giận rít qua hai hàm răng nghiến chặt:

- Có phải tao ép uống, không cho mày yêu Thiên Bảo hả. Tất cả cũng tại

mày vô dụng bất tài. Chẳng những làm vượt khỏi tay con cá bự, còn làm tao bị đui khỏi nhà. Ê chề, nhục nhã như vậy còn dám nhắc lại à ?

- Lần này con sẽ không để vượt nữa đâu.

Phụng Nhi phụng phịu. Bà Kiều phá ra cười lớn:

- Lần này, mày tưởng dễ tìm Thiên Bảo giữa biển người mêh mông này hả ? Khôn hồn, mau tóm gọn gã Huy Trần, đừng để vượt.

- Nhưng con đã tìm ra Thiên Bảo rồi.

Ngước cao đôi mắt, Phụng Nhi nói với vẻ tự hào:

- Ảnh hiện tại đang đối xử với con rất tốt.

- Đã tìm ra Thiên Bảo ? - Đôi mắt mở tròn, bà như không tin - Mày không đùa chứ ?

- Con đùa mẹ làm gì ? - Thích thú vì tạo được ấn tượng cùng mẹ, Phụng Nhi cười mỉm - Thiên Bảo hiện đang ở công ty "Thiên thần nhỏ", con tình cờ tìm anh Trần mà gặp anh ta đó.

- Đi gần nửa vòng trái đất để tìm, không ngờ nó lại ở sát bên mình như vậy - Thở phào ra, bà nói không biết đang mừng hay ca thán.

Phụng Nhi nắm tay bà:

- Mẹ ! Con chỉ yêu Thiên Bảo. Mẹ đồng ý cho con lấy anh ta chứ ?

- Nếu con làm được - Nét mặt chợt giãn ra, bà cười dễ dãi, mắng yêu con - Con nỡm này ! Không ngờ được việc. Chà ! Thế là ta phải đổi kế hoạch rồi.

- Kế hoạch gì cơ ? - Phụng Nhi ngơ ngác.

Bà Kiều lim dim mắt:

- Nếu con lấy Thiên Bảo làm chồng, ta buộc lòng làm vợ cho Huy Bằng vậy.

- Tùy mẹ ! - Nhún vai, Phụng Nhi không bàn luận, ngã nằm ra giường, ôm cái gối vào lòng, cô lim dim mắt mơ màng, hình dung một ngày mình trở thành Thiên Bảo phu nhân. Ôi, ngày hạnh phúc tuyệt vời này bao giờ mới đến ?

oOo

Chà ! Khả Doanh này tài giỏi thật. Chuyện vậy cũng nghĩ ra. Đưa con búp bê vải lên ngang tầm mắt ngắm, ông Bằng bật cười thích thú.

Ngộ nghĩnh thật. Con búp bê quá dễ thương và nghịch ngợm. Có thể chinh phục được những trái tim khó tính. Nhìn thấy nó rồi, ai cũng muốn mua cho mình một con cả.

Hôm qua, ông có đến tham quan "Thiên thần nhỏ" của cô Không ngờ chỉ vắng nhà mấy tháng mà tụi trẻ làm được nhiều việc quá. Bây giờ, chúng đã có đến hơn mười mẫu búp bê để sản xuất rồi. Mặt hàng của chúng không chỉ xuất hiện ở các cửa hàng đồ chơi bình dân, mà còn được bày ở những nơi trang trọng của siêu thị, của trung tâm thương mại. Búp bê vải còn mở rộng thị trường đang làm đồ chơi, lại nhảy lặn sân thành hàng lưu niệm bày bán trong tủ kính cho người lớn. Nghe đâu, đã có một vài hợp đồng được ký kết với nước ngoài. Chuyện này, công bằng mà nói, vốn là công của Huy Trần. Nhắc đến Huy Trần, ông lại nghe mãn nguyện. Nó đã thay đổi, đã hòa nhập với cộng đồng. Không chỉ biết quan tâm chia sẻ, nó còn biết cười đùa vui vẻ nữa. Hôm qua, nghe nó nhận lời Khả Doanh cùng đám công nhân đi hát karaoke, ông thấy lòng vui khắp khởi. Tâm nguyện đã hoàn thành, ông có thể an lòng xuôi tay nhắm mắt.

Không. Ông chưa thể an lòng đâu. Một khi chưa tìm thấy đứa con thất lạc của mình với Thục Nhân. Trời ơi ! Tội lỗi, vô tình quá. Hai mươi tám năm dài, bà ôm con lưu lạc mà ông chẳng biết chút gì. Nếu không gặp lại Phụng Kiều, suốt đời này, ông chẳng biết được đâu.

Thục Nhân ! Trái tim ông quặn đau trong lồng ngực. Em ở đâu, hửn là đau thương, vất vả lắm. Với đứa con không được nhìn nhận, em hửn đau khổ, nhục nhã nhiều. Làm sao em có thể tìm hạnh phúc bên chồng. Hận anh lắm phải không ? Em có biết, suốt hai mươi tám năm dài, anh chưa một giây

người thương nhớ. Em có biết, vừa được tin anh đã lặn lội khắp chân trời góc biển tìm em ?

Xuống Cần Thơ, người ta bảo gia đình em đã dời về Rạch Giá. Xuống Rạch Giá lại nghe báo đã dời xuống Nam Vang. Đến Nam Vang mới biết rõ nhà dời đi Đà Nẵng. Anh và Phụng Kiều phải đi một vòng đất nước mới tìm được mẹ em. Nhưng tìm được thì sao ? Cũng bằng như không tìm thấy. Lúc nghe mẹ em bảo đã cùng con đứt liên lạc lâu rồi, anh cảm thấy đất trời như đảo lộn. Trời đất mênh mông, biển người đông đúc, làm sao anh có thể tìm gặp em và con chứ ?

Reng... reng... reng...

Chuông điện thoại chột vang cắt ngang dòng suy nghĩ. Đưa tay cầm lấy ống nghe, ông uể oải:

- Alô.

Bên kia đầu dây, giọng Phụng Kiều gấp gáp:

- Không hay rồi - Huy Bằng, anh mau trở về nhà. Huy Trần đã phát hiện ra chuyện mẹ mình ngoại tình. Hiện nó đang nổi trận lôi đình. Đùng đùng làm dữ với Hạnh Cẩm đây.

Buông cách điện thoại sững sờ, ông nghe toàn thân đông cứng trong sợ hãi. Không phải lo mọi chuyện bại lộ ra làm tổn thương danh giá gia đình. Ông chỉ sợ Huy Trần nông nổi trong nóng giận xúc phạm làm tổn hại đến Hạnh Cẩm.

Hồi hả rời ghế đứng lên, ông trở về nhà bằng tốc độ siêu nhân. Vừa đi vừa khăn vái phật trời. Cho Huy Trần đừng nói lời nào tổn thương đến mẹ. Hạnh Cẩm đã đau khổ lắm rồi. Bà sẽ không chịu nổi cú sốc sĩ nhục này.

Xe vừa thắng lại, Phụng Kiều và Phụng Nhi ủa đến bên ông lập tức. Nhưng chẳng để họ kịp có lời nào, ông chạy lên phòng Hạnh Cẩm nhanh như tên bắn.

- Con thật không ngờ, mẹ là người đàn bà bỉ ổi, vô lương tâm như thế. Bao năm bỏ mặc gia đình, xem cha con con như thù địch, mẹ chỉ vì người đàn ông ấy. Trời ơi ! Xấu hổ, nhục nhã cho tôi quá. Tại sao... tôi lại có một người mẹ như thế.

Chưa đến cửa phòng, ông nghe giọng Huy Trần thét lớn trong đau khổ. Tội nghiệp cho nó quá. Bây giờ ông lại nghĩ đến cảm nhận của con. Trước phát hiện này, niềm tin vào cuộc đời vừa tìm được của con có nguy cơ bay đi mất. Không. Không thể như vậy được. Tâm nguyện vừa hoàn thành, ông không đành lòng để nó vì sự cố bất ngờ phá tan đi. Đã đến lúc ông đối diện cùng sự thật. Món nợ với Hạnh Cầm, hôm nay ông sẽ trả.

Đẩy mạnh cửa bước vào đưa mắt nhìn Hạnh Cầm ôm mặt khóc ròng trên ghế salon, rồi quay nhìn sang Huy Trần đang hằm hằm đứng bên cửa sổ, ông trầm giọng:

- Huy Trần ! Sao con dám lớn tiếng nặng lời với mẹ như vậy ? Mau xin lỗi mẹ đi.

Vừa nghe thấy lời ông, đôi vai Hạnh Cầm run bắn lên sợ hãi. Tuy không cùng chần gối, nhưng dù sao trên danh nghĩa, ông vẫn là chồng. Là người có quyền phần nộ trước tin vợ mình có người đàn ông khác. Chắc chắn ông sẽ không tha thứ, sẽ làm lớn chuyện và... cha mẹ của bà sẽ uất ghen vì giận dữ, sẽ lên cơn đau tim mà chết vì xấu hổ.

- Xin lỗi - Hướng mắt quay lại nhìn cha, Huy Trần không hạ giọng - Ba bảo con xin lỗi bà ta sao ? Ba có biết bà ta đã làm gì không ? Chẳng phải bây giờ mà từ rất lâu rồi, bà lừa dối cha con ta giao du với một gã đàn ông đốn mạt. Co rúm cả người lại, mặt úp vào tay nghe xấu hổ dâng tràn, Hạnh Cầm chỉ muốn độn thổ ngay xuống đất. Bởi tuy yêu bằng tình yêu đích thực, bà vẫn không quên mình là một đứa con được sinh ra trong gia đình phong kiến, có giáo dục đàng hoàng. Những lời sỉ vả đay nghiến của con bà có thể cắn răng

nhìn nhục lắng nghe. Còn lời chê trách, xúc phạm của ông với gia đình, cha mẹ... bà biết mình không đủ sức lắng nghe đâu.

- Bác sĩ Huỳnh không đốn mạt, ông ấy là một người đàn ông chân chính. Vượt trên nỗi bất ngờ, không chỉ với Hạnh Cầm, mà ngay cả Huy Trần cũng há hốc ra kinh ngạc trước cách nói điềm tĩnh của Huy Bằng. Ông đã biết rồi ư ? Còn gọi đích danh tình địch của mình ra nữa.

- Phải. Tôi biết chuyện này cũng hơn mấy tháng rồi - Đọc được nỗi nghi ngờ thắc mắc của hai người, ông gạt đầu giải thích. Bàn chân bước đến cạnh bà, ông ngồi xuống dịu dàng - Mấy lần toan nói với em, nhưng nhiều chuyện lu bu quá, chưa kịp mở lời đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Giọng nói ôn tồn, ánh mắt hiền hòa, ông không có vẻ ghen hờn, tự ái của một người đàn ông bị vợ cấm sùng một chút nào. Và dường như ông cũng không có ý định chê trách, sỉ vả bà. Hạnh Cầm mở đôi mắt nhìn ông ngơ ngác.

- Huy Trần ! Con đến đây - Ngẩng đầu lên, đưa tay vẫy, ông cất giọng dịu dàng.

Kỳ lạ trước thái độ của ông, Huy Trần dè dặt bước lại gần. Lẽ nào... Ông buồn quá hóa điên rồi.

- Ba biết con bị sốc nhiều với việc mẹ con làm - Kéo tay con ngồi xuống cạnh bên mình, ông trầm giọng - Trong mắt con, mẹ là người có lỗi và ba là gã đàn ông tội nghiệp. Nhưng kỳ thực, mọi việc không như con nghĩ. Hạnh Cầm mới là người tội nghiệp, mới là người đáng được con quan tâm, thông cảm nhất.

Con mắt chớp nhanh, Huy Trần nghe khó hiểu. Ông Bằng thở dài ra:

- Trong tất cả chuyện này, ba mới là người có lỗi. Ba đã làm khổ Hạnh Cầm. Huy Trần, con có biết, trước khi cưới mẹ con làm vợ, ba từng ăn ở với người con gái khác và đã có đứa con rồi ?

- Sao ? - Huy Trần hô to hốt hoảng. Hạnh Cầm cũng nhìn sửng ông Bằng - Câu chuyện là như thế, bây giờ bà có thể hiểu cái tên Thục Nhân ông gọi mình trong đêm tân hôn ấy. Cũng như có thể hiểu vì sao ông sống cạnh bên mình mà tâm hồn luôn để ở một nơi nào xa thẳm.

- Ba đã không tròn bổn phận làm chồng với mẹ của con. Lúc nào ba cũng sống trong tâm trạng u buồn mặc cảm. Cũng thương nhớ về người cũ, cả con cũng không được ba quan tâm đến. Bây giờ thì con hiểu lý do nào mình bị mẹ cha bỏ mặc cho bà vú.

Trước đây, có lẽ Huy Trần sẽ không hiểu được. Nhưng bây giờ, anh có thể hiểu được rồi. Thậm chí có thể hiểu luôn cho mẹ. Thì ra không phải vô cớ mẹ chẳng thương anh, mẹ thật có nỗi khổ riêng. Đúng như lời Khả Doanh có lần từng nói.

- Hạnh Cầm ! - Chợt quay sang nắm lấy tay bà, ông cất giọng thân tình - Anh biết mình đã làm khổ em nhiều, và đã tìm cách bù đắp, đền đáp lại cho em. Nhưng tiếc thay, anh đã nhận ra điều ấy quá muộn màng. Khi tình yêu trong em cho anh không còn nữa. Biết em tìm được hạnh phúc bên người đàn ông xứng đáng, anh không buồn, không giận mà chỉ thấy mừng cho em thôi. Dù sao thì em cũng tìm cho mình được nguồn hạnh phúc. Ý nghĩ đó làm anh thấy lương tâm mình phần nào thanh thản.

- Huy Bằng ! - Nước mắt lăn dài trước lời nói cao thượng của ông. Ôm lấy mặt mình, Hạnh Cầm nức nở - Cảm ơn anh đã hiểu mà không trách. Em tin lời và hứa từ nay sẽ không quan hệ, qua lại với ông ta nữa.

- Sao lại không quan hệ, không qua lại chứ ? - Ông lắc đầu tỏ ý chẳng hài lòng - Em và bác sĩ Huỳnh yêu nhau thật dạ kia mà. Em đành lòng bỏ người đàn ông đã vì mình đánh mất tuổi xuân sao ? Em không nghĩ cho anh ta thì cũng nên nghĩ cho mình chứ. Xa người yêu, em không cảm thấy đau khổ chút nào à ?

- Em... em... - Không thể dối lòng, Hạnh Cầm lặng yên để rơi dòng lệ. Sao bà có thể xa bác sĩ Huỳnh. Từ lâu, cả hai đã là của nhau thương yêu nhau hơn chồng vợ ?

- Chúng ta đã sai rồi. Không thể sai hơn được nữa - Rút khăn, ông nhẹ lau khô nước mắt cho bà - Để giúp em có thể danh thuận ngôn chính cùng bác sĩ Huỳnh sống cảnh vợ chồng, anh đồng ý cùng em ly dị.

- Sao ? - Hạnh Cầm giật nảy người - Anh bỏ em ư ?

- Không - Mỉm cười, ông lắc đầu từ tốn - Vấn đề không phải là ai bỏ ai. Hay nói lấy nói hờn trả thù nhau. Anh đang bàn về chuyện sửa sai, về một tương lai tốt đẹp cho tất cả mọi người. Với lý do... chia tay vì không hợp tính tình. Chúng ta chẳng ai sợ mất mặt hay xấu hổ. Hãy nghe lời anh, hãy nghĩ đến tương lai của bác sĩ Huỳnh. Anh ta vì em hy sinh đã nhiều rồi. Em không muốn được ở cạnh người thương sống đời vợ chồng, săn sóc cho anh ấy, sanh con cho anh ấy. Em muốn hết đời này cả hai cứ lén lút, hẹn hò nhau ở khách sạn ư ?

Lời ông nói không sai. Nhưng ly dị... đánh đổi cuộc sống vốn đã trở thành thói quen để sang một trang đời mới, Hạnh Cầm nghe lo sợ. Liệu rồi bà có đủ sức vượt qua không ?

- Hãy chấp nhận lời đề nghị của bạ Con là người đầu tiên ủng hộ mẹ lấy bác sĩ Huỳnh.

Câu nói này là của Huy Trần. Anh không chỉ làm mẹ ngỡ ngàng sửng sốt, cha hạnh phúc vui mừng mà ngay chính bản thân cũng phải giật mình ngỡ. Anh không ngờ có lúc trong cuộc đời mình có thể nói được một câu như thế. Và... cũng thật là kỳ lạ, khi nói xong rồi, anh bỗng nghe lòng rạo rạo niềm xúc cảm. Tự nhiên anh thấy mình thương mẹ quá.

- Huy Trần ! Con thật sự trưởng thành rồi. Ba mừng lắm.

Đặt tay lên vai con đập mạnh, ông Bằng như đang chuyện trò cùng một

người bạn đồng trang lứa - Ba cũng không giấu con nữa. Con có biết quí nhân đã cho con năm chục triệu đồng cứu mạng hôm nào là ai không ?

Huy Trần lắc đầu rồi ngờ ngợ. Lẽ nào người tốt bụng giấu tên đó là... mẹ.

- Đúng vậy - Đọc được câu hỏi từ ánh mắt của con, ông Bằng nhẹ gật đầu - Khả Doanh đã kể với bạ Hôm đó, sau khi tìm mọi cách liên lạc với ba không được, lo cho con quá, Khả Doanh đã đánh liều gặp mẹ con cầu may. Nghe con bị nạn, mẹ con lo lắng cuống cuồng, không sẵn tiền mặt trong tay, mẹ con đã bán xâu vòng ngọc, vật gia bảo của bà ngoại con để lại. Sợ biết số tiền đó của mẹ mình, con sẽ không nhận hoặc tìm mọi cách trả lời, mẹ con đã dặn Khả Doanh giấu kín.

Thật thế ư ? Sóng mũi chột cay xè, Huy Trần quay nhìn người đàn bà đang gục đầu ngồi khóc. Hai mươi sáu năm dài, mang tiếng mẹ con, nhưng đây là lần đầu tiên Huy Trần được ở gần và nhìn kỹ mẹ như thế. Nước mắt làm son phấn nhạt nhòa. Bà có vẻ già đi, tiêu tụy nhưng anh lại thấy mẹ hiền từ, đẹp hơn bao giờ hết.

Mẹ vẫn yêu thương, lo lắng cho anh. Đôi chân từ từ khụy xuống, Huy Trần úp đầu vào lòng mẹ, òa lên khóc.

- Mẹ Oi !

- Huy Trần ! - Bàn tay vuốt lấy tóc con, bà nói trong nghẹn ngào tức tưởi - Con của mẹ. Con chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Mẹ sai rồi. Mẹ đã sai rồi. Lẽ ra, mẹ không nên vì hận ba mà căm ghét con như vậy. Con là con của mẹ, trời ơi ! Sao mẹ u mê, mù quáng quá. Bỏ mặc con, mẹ cũng bỏ luôn những ngày tháng hạnh phúc nhất đời mình. Huy Trần ! Mẹ xin lỗi...

- Mẹ không có lỗi gì đâu. Ngược đầu lên, Huy Trần ôm mặt mẹ - Tất cả là lỗi của con. Con ích kỷ, không biết quan tâm thấu hiểu nỗi lòng mẹ. Lúc nào con chỉ biết oán trách, lạnh lùng.

Nhìn cảnh hai mẹ con đoàn tụ, ông Bằng không hay nước mắt rơi trên mặt

mình tự lúc nào. Đến khi nó rơi bộp xuống vai mới giật mình chột tỉnh. Quê quê, ông đưa tay lau vội, rồi cao giọng cười giả lả:

- Thôi thôi. Mọi việc tốt đẹp cả rồi. Đừng cứ tranh nhau giành lỗi về mình như thế. Hãy bàn tiếp chuyện ly dị đi thôi. Huy Trần ! Con viết chữ đẹp, mau lại bàn thảo giùm mẹ một tờ đơn.

- Vâng - Gạt nước mắt đứng lên, Huy Trần nhanh nhẩu bước lại bàn. Cây viết chạy như bay trên trang giấy. Viết đơn cho cha mẹ xa nhau mà anh không thấy buồn một chút nào. Bởi hơn ai hết, Huy Trần biết rõ. Tuy phải sống xa nhau, nhưng tình cảm của họ sẽ trở nên gần gũi tốt đẹp hơn trước rất nhiều. Cũng như anh và mẹ, từ nay không còn chung sống trong một mái nhà, nhưng quan tâm, lo lắng, tình mẫu tử sẽ đậm đà hơn bao giờ hết.

Cùng một ý nghĩ, cả Hạnh Cầm, cả bác sĩ Huỳnh đều muốn đám cưới của mình sẽ diễn ra đơn giản, chỉ là một buổi tiệc đơn sơ gồm họ hàng ruột thịt và một ít bạn bè thân thích.

Nhưng Huy Trần và ông Bằng không đồng ý. Với vai trò người chủ hôn, ông Bằng đã buộc họ tổ chức một đám cưới linh đình, náo nhiệt với hàng trăm thực khách trong một nhà hàng sang trọng, toàn bộ chi phí sẽ do ông đài thọ. Tất bật ngược xuôi, rộn rịp rồi tất cả cũng chuẩn bị xong. Trên khán đài cao, nhìn Hạnh Cầm và bác sĩ Huỳnh tay trong tay, rạng ngời hạnh phúc, ông Bằng nghe hài lòng cùng quyết định của mình. Dù trong đám bạn bè sẽ không ít những người không hiểu buông lời xì xào bàn tán, song ông không bận tâm đâu. Điều đáng bận tâm bây giờ là hạnh phúc của đôi tân lang, tân giai nhân đang ở cạnh nhau kia. Sự gặp gỡ muộn màng này, sẽ khiến họ biết giữ gìn, trân trọng nhau hơn. Nào, các bạn, nâng ly lên chúc mừng cho những điều tốt đẹp đã, đang và sắp diễn ra trong cuộc đời của mỗi chúng ta. Uống một hơi cạn sạch ly rượu trên tay, ông đưa mắt nhìn qua bàn đám trẻ. Những tương sẽ được chứng kiến bây con nít quây, la hét vang lừng. Nhưng

bức tranh trước mắt ông lại phản ánh điều trái ngược. Không có nụ cười, tiếng hét nào, chỉ có những gương mặt dầu dầu và miệng nhai uể oải, không thấy Huy Trần đâu cả. Chỉ thấy tên Tân lẳng xăng gấp món này, món nọ đồ dành mấy cô gái. Có chuyện gì thế nhỉ ? Ông cau mày suy nghĩ rồi hướng mắt ra hiệu cho Nhã Ca đến gặp mình. Chơi thân với ba đứa lâu nay, ông hiểu, Nhã Ca là đứa vô tư dễ khai thác nhất.

Quả nhiên, chẳng cần ông phải nói dông dài, Nhã Ca trả lời ngay. Đường như cô cũng đang bức xúc về vấn đề này.

- Có gì đâu. Chẳng qua hai đứa nó bị Huy Trần và Thiên Bảo chọc tức thôi. Bác xem có phải bây giờ anh nào cũng kè kè bên mình một giai nhân tuyệt sắc.

Theo hướng nhìn của Nhã Ca, ông nhìn thấy Huy Trần lập tức. Thằng con của ông, quá vui vì hạnh phúc vừa tìm được đang huyên thuyên cười nói luôn miệng. Cạnh bên nó là con bé Huỳnh Như xinh đẹp.

Chúng nó là anh em chú bác mà. Toan giải thích với Nhã Ca, chợt nảy ra một ý, ông thôi không nói nữa. Quay nhìn mặt Khả Doanh chậm rãi, ông khều Nhã Ca hỏi khẽ:

- Thiên Bảo có người đẹp cạnh bên làm Tâm Như khó chịu. Bác hiểu rồi. Chúng nó dù sao cũng đang cặp bồ nhau. Bác chỉ thắc mắc lý do làm Khả Doanh giận dữ thôi.

- Cũng không khác Tâm Như đâu. Nhớ lời Thiên Bảo phải giúp cho Khả Doanh với Huy Trần, Nhã Ca thì thâm tiết lộ - Khả Doanh yêu thầm Huy Trần đó.

- Thật không ? - Ông kêu lớn bất ngờ. Cứ tưởng khó khăn, vất vả lắm mới chinh phục được Khả Doanh giúp Huy Trần. Thật không ngờ... điều kiện đưa ra quá dễ dàng, thuận lợi. Khả Doanh đã cố tình. Bây giờ chỉ cần Huy Trần có ý nữa là xong.

- Thật mà ! - Nhã Ca bép xép - Chính cháu lên xem nhật ký của nó mà. Bác xem đâu phải tự nhiên mà nó giúp Huy Trần nhiều như vậy.

- Đúng rồi - Ông gật gù công nhận, rồi hỏi thêm - Thế cháu thấy thái độ của tụi nó dạo này ra sao hả ?

- Huy Trần vẫn bình thường, chỉ có Khả Doanh là hay gây gổ, bắt bẻ anh ấy thôi - Nhã Ca thành thật - Mà cũng lạ lắm bác à. Huy Trần dạo này cũng đổi tính rồi hay sao ấy ! Mỗi lần bị Khả Doanh mắng, cần nắn, con thấy anh không chút bực mình, còn ngoan ngoãn làm theo ý Khả Doanh ngay nữa.

- Bác biết rồi - Gật đầu trước điều tiết lộ thú vị của Nhã Ca, ông vui vẻ - Trước tình yêu nam và nữ thường có thái độ trái ngược nhau như vậy đó. Nhã Ca à, cháu có đồng ý cùng bác giúp cho Huy Trần và Khả Doanh đến với nhau không ?

- Bác cũng đồng ý ư ? - Không trả lời ông, Nhã Ca nhảy cẫng lên mừng rỡ - Như vậy thiên thời, địa lợi, nhân hòa rồi, Thiên Bảo coi vậy mà hay ghê.

- Thiên Bảo đã nói gì ? - Ông vui cùng niềm vui của Nhã Ca Cô nhí nhảnh - Thiên Bảo nói Huy Trần và Khả Doanh nhất định sẽ thành đôi. Ảnh còn vận động con và Tâm Như hậu thuẫn cho họ nữa. Nhưng... - Đang vui, Nhã Ca bỗng trở giọng buồn - Con thật không hiểu, Thiên Bảo tốt bụng, hiểu lý lẽ lại yêu thương Tâm Như như thế, sao có chuyện thay lòng đổi dạ được. Thiệt không biết cô gái tên Phụng Nhi kia có bùa gì, mà hết Huy Trần rồi Thiên Bảo, ai cũng bị cô làm cho lú lẫn tâm thần cả.

Ra thế ! Ra cái vấn đề làm ông thắc mắc mấy bữa rày nằm ở chỗ này đây. Phụng Kiều đột nhiên đòi hủy bỏ hôn ước là vì Phụng Nhi đã có ý trung nhân xứng đáng. Chàng ta là Thiên Bảo. Ô, đúng là quá bất ngờ. Bởi theo ông biết, Thiên Bảo chỉ là anh chàng sửa xe đầu phố. Mấy tháng nay, lột xác theo Khả Doanh thành lập công ty Anh ta có gì so sánh với Huy Trần, để khiến cô gái đua đòi vật chất như Phụng Nhi thay lòng đổi dạ.

Đánh giá con người không qua manh áo mà qua tư cách, phẩm chất. Ông tin và lấy đó làm quan niệm xử thế của mình. Song ông không tin, không thể tin Phụng Nhi chấp nhận nhìn người theo kiểu ấy. Nhất định Thiên Bảo phải có điều gì đặc biệt lắm, mới có thể khiến Phụng Kiều dễ dàng chấp nhận anh làm rể.

Ông chưa từng gặp Thiên Bảo, nhưng không phải tìm lâu hay hỏi ai đâu. Chỉ cần tìm thấy Phụng Nhi thôi, anh chàng bên cạnh cô nhất định sẽ là Thiên Bảo.

Và kia rồi, trong một góc ban công trong nhà nàng, Phụng Nhi đang níu tay một người thanh niên nũng nịu. Như quên mất Nhã Ca, ông tiến lên một bước nhìn cho rõ mặt chàng trai đào hoa hơn cả Huy Trần.

Ồ ! Một lời thán phục buột ra khỏi miệng. Chẳng như ông làm tưởng, một anh thợ sửa xe tay chai, mặt nám, Thiên Bảo hiện đào hoa tuần tú chẳng kém Huy Trần. Cũng veston, cũng phong thái uy nghi đỉnh đạc. Với hàm râu cánh kiến trên môi, đôi vai đồ vật và bộ ngực khỏe, Thiên Bảo có vẻ ngầu và nam tính hơn nhiều. Cạnh bên anh, Huy Trần chỉ là một chàng trai mới lớn đầy non nớt.

Chỉ với một cái nhìn, ông đã có cảm tình, thì nói gì với các cô gái trẻ. Bỗng có ý định làm quen cùng Thiên Bảo, ông bước thẳng về phía anh với ly rượu mới rót đầy.

- Chàng trai trẻ, cụng ly một cái nào.

Ly rượu giơ cao ngang mặt, ông mỉm cười hào phóng. Quay người lại, Thiên Bảo vội gật đầu lễ phép:

- Vâng, mời bác ạ.

- Dạ, chào bác - Sự hiện diện của ông làm Phụng Nhi bối rối. Mặc cảm phụ tình Huy Trần khiến cô cảm thấy mình có lỗi với ông - Cháu phải đến với mẹ đây.

Không phải là mục tiêu tìm hiểu, nên ông chẳng cần lưu lại làm gì, để cô bước hẳn đi rồi, ông mới vờ như vô tình hỏi:

- Bạn gái của cháu đây à ?

- Dạ không - Thiên Bảo lắc đầu ngay - Cô ta chỉ là... một cô em gái đáng thương thôi. Bạn gái của cháu chính là... Tâm Như Cô ấy đang ngồi cạnh Khả Doanh kia.

Vậy ra... bọn nhóc đã hiểu lầm Thiên Bảo. Thái độ thẳng thắn của anh làm ông thích. Càng lúc ông càng thấy mình có cảm tình với anh hơn.

- Cháu là trợ lý của Khả Doanh à ? Thế quê cháu ở đâu ?

- Dạ...

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 12

Phần Thiên Bảo, không hiểu sao anh cũng thấy mến ông nhiều. Có một cái gì đó gần gũi khiến anh cảm thấy tin tưởng và muốn chia sẻ cùng ông những điều mình chưa từng tâm sự bao giờ. Cả Tâm Như cũng không thể nói:

- Quê cháu ở Sài Gòn này ạ.

- Thế cha mẹ cháu ? Vẫn còn đầy đủ cả chứ ?

- Dạ không - Đôi mắt chột buồn, đưa ly rượu lên môi uống một hơi dài, Thiên Bảo thở dài ra - Cháu chỉ còn mẹ không có cha.

-Ồ, xin lỗi - Áy náy vì làm anh buồn, ông nhẹ giọng - Ta không cố ý. Thế

ba cháu mất vì bệnh à ?

Lại một câu nhói vào vết thương lòng, ông biết, nhưng không sao kiềm nén những ý nghĩ tuôn tràn. Ở Thiên Bảo, như có một sức hút vô hình, khiến ông cứ muốn lao vào tìm hiểu.

- Dạ không - Và thật là kỳ lạ, Thiên Bảo cũng không thể dối lòng trước mặt ông. Thân phận của anh xưa nay là bí mật, vậy mà... anh lại khai một cách dễ dàng - Cha cháu không mất vì bệnh. Cháu chỉ vừa biết mình không có cha bốn năm nay.

- Sao ? Cháu nói nghe lạ quá. Sao chỉ mới biết mình không có cha bốn năm nay ? Thế trước đó, cháu có cha à ?

- Vâng - Ly rượu lại được đưa lên môi, Thiên Bảo gởi tầm nhìn vào xa vắng
- Cháu không chỉ có cha, còn có một gia đình ấm êm hạnh phúc, một tương lai sáng sủa. Thế nhưng tất cả chỉ là tạm bợ, là giả dối mong manh. Nó đã vỡ tung như bọt bóng xà phòng khi tấm màn sự thật được vén lên. Trong chớp mắt thôi, như ảo ảnh vụt tan, cháu không còn gì cả. Người cha yêu kính, gia đình ruột thịt, tương lai sáng sủa đều biến mất.

Cách nói trù tượng của Thiên Bảo khiến ông càng tò mò. Đặt tay lên vai anh, ông an ủi:

- Bình tĩnh chàng trai trẻ. Hãy kể ta nghe, sự thật gì mà khủng khiếp thế này ?

Đưa mắt nhìn ông một cái, Thiên Bảo nhẹ cắn môi thầm cân nhắc. Liệu có nên tiết lộ cùng ông ? Sự thật này, từ lúc bước ra khỏi nhà, anh đã dặn lòng chôn kín. Anh sẽ không nhớ lại đâu. Và... có lẽ... anh đã làm được điều này, đã quên lãng đi mất nếu Phụng Nhi không bất ngờ hiện ra trước mặt anh như một nhân chứng sống.

Nhân chứng sống ? Không. Phải gọi cô là thủ phạm thì mới đúng. Tâm hồn của cô và mẹ cô ta không đẹp đẽ như hình thức bên ngoài. Nó xấu xa, bẩn

thủ, chứa đầy những âm mưu thâm độc. Nó hại mẹ con anh tan nhà nát cửa, giờ lại đến nhà ông. Không, anh sẽ không để họ kịp làm điều đó. Anh sẽ vạch trần bộ mặt thật của mẹ con họ. Nhưng bằng cách nào ? Liệu ông có tin lời anh nói ?

- Nếu không kể được thì thôi vậy. Cùng ly đi.

Đưa cái ly của mình lên, ông nói. Như giật mình chợt tỉnh, Thiên Bảo gật đầu:

- Không, cháu sẽ kể, chuyện là...

- Trời ơi ! Huy Bằng ! Anh ở đây mà em tìm muốn chết - Đúng lúc đó, giọng bà Phụng Kiều bỗng vang lên niềm nở, cắt ngang câu chuyện. Đôi mắt sắc như dao, bà ném cho Bảo một tia nhìn cảnh cáo. Rồi như chẳng hề biết anh là ai cả, bà khéo léo dìu ông Bằng về phía khán đài. Từ giây phút đó, bà bám chặt ông không cho Thiên Bảo cơ hội tiếp cận. Dường như bà linh cảm được Thiên Bảo sẽ nói ra, sẽ tiết lộ điều bất lợi của mình.

Thành công. Dự định là sẽ thành công. Nhưng... lớn thế này... quả là một điều ngoài tưởng tượng. Hơn một giờ rồi, cầm xấp đơn đặt hàng trong tay, tất cả cứ ngỡ là mợ Cả "Thiên thần nhỏ" từ trên xuống dưới, từ giám đốc đến nhân viên vẫn chưa tin là thật.

Mọi chuyện bắt đầu từ ý kiến của ông Huy Trần. Dem "búp bê vải" sang Thái Lan dự hội chợ châu Á ư ? Liều lĩnh, phiêu lưu quá. Chi phí cao, tốn kém nhiều. Biết có kết quả gì không ?

Bàn cãi, tranh luận mãi, cuối cùng Khả Doanh cũng quyết theo ý Huy Trần. Gian hàng búp bê vải của cô nhỏ thó, lọt thỏm giữa các quầy đồ chơi điện tử tối tân và hiện đại. Ngồi ôm mặt xấu hổ, Khả Doanh đã tính đến chuyện rút dù về sớm.

Thế nhưng thật bất ngờ, các em bé được phụ huynh dắt tham quan hội chợ, đều dừng chân trước gian hàng búp bê vải rất lâu. Sự chú ý của các em đã

kéo theo sự chú ý của nhiều người. Nhất là sau khi nhìn thấy Khả Doanh cắt may búp bê ngay tại chỗ. Sự tò mò, háo hức càng được nhân lên. Chẳng mấy chốc, gian hàng đồ chơi của cô đông kín người xem. Ai cũng muốn mua một con búp bê được làm ra từ bàn tay thủ công bé nhỏ.

Số lượng búp bê đem sang chào hàng đã bán sạch ngoài dự định. Song điều đáng mừng không dừng lại ở đây. Xấp hoá đơn đặt hàng của các công ty đồ chơi Thái mới là điều đáng nói.

Mừng... nhưng bên cạnh vẫn là nỗi lo Đơn đặt hàng với số lượng cao quá. Muốn hoàn thành đúng hợp đồng đòi hỏi phải mở rộng mặt bằng, máy móc, công nhân. Về vốn, không cấp bách, có thể vay ngân hàng, có thể vay từ "Vương Tinh" địa ốc. Nhưng mở rộng rồi, liệu có tiêu thụ hết. Sau những hợp đồng này, có tìm được những hợp đồng khác nữa không ? Cái đầu thích lo xa của Khả Doanh băng khuâng lo lắng. Trong lúc Thiên Bảo, Huy Trần cứ khẳng khẳng tin tưởng, rằng không chỉ có bấy nhiêu hợp đồng thôi. Rằng số lượng sẽ tăng lên mãi, lên mãi... Chẳng bao lâu nữa, "Thiên thần nhỏ" sẽ trở thành một tập đoàn đồ chơi tên tuổi lớn nhất nhì Đông Nam Á.

Đám con gái lo xạ Đám con trai háo thắng. Hai bên cứ tranh cãi không ngừng. Càng lúc càng trở nên gay gắt. Đúng vào lúc cao trào nhất, bên cánh cửa bỗng xuất hiện một người đàn ông đỉnh đạc.

- Xin lỗi. Xin các bạn vui lòng cho tôi được hỏi thăm...

Cuộc tranh luận tạm thời gián đoạn. Những đôi mắt còn ngầu máu hung hăng đồng hướng về phía trước. Người đàn ông mới đến này, ông ta là ai ? Trên dưới năm mươi, thân hình phốp pháp khỏe mạnh. Cái bụng to đặt trưng cho những người giàu có thích tiệc tùng, bia bọt. Ông còn có một gương mặt chữ điền phúc hậu, tóc muối tiêu, đeo kính gọng vàng, tay xách valy. Ông có vẻ sang trọng và bề bệ.

Những đôi mắt càng lúc càng mở to ngơ ngác. Mãi chăm chú, họ không

nhận ra, cạnh bên mình có một đôi mắt tối sầm đi. Đôi mắt của Thiên Bảo. Anh đang cố thu nhỏ người, nép sau lưng Huy Trần, tránh không cho ông ta nhìn thấy.

- Dạ... bác cần gì ạ ? Có phải đến hợp đồng mua búp bê không ?

Sau một giây ngỡ ngàng, Nhã Ca lên tiếng trong veo. Giọng nói của cô như thức tỉnh cả mọi người. Đồng chớp mắt, họ nhìn ông chờ đợi.

-Ồ, không. Không phải mua búp bê đâu. Vì đang ở ngoài sáng, ông không nhìn rõ hết mọi người. Con mắt nheo lại, ông khản khoản - Tôi chỉ muốn tìm người thôi. Xin hỏi, nơi đây có ai tên là Thiên Bảo không ?

Thì ra là tìm Thiên Bảo. Không hẹn mà cả bọn đồng quay lại. Thiên Bảo bây giờ không còn đường trốn, đành phải đứng lên.

- Là tôi đây.

Sửng lại một giây, ông như bất ngờ trước cách nói lạnh lùng của Thiên Bảo. Nhưng chỉ một giây thôi, ông vụt ào lên ôm lấy anh mừng rỡ:

- Thiên Bảo ! Đúng là Thiên Bảo thật rồi. Con ơi, ba nhớ con quá.

Ba ? Ông ta là ba của Thiên Bảo sao ? Những con mắt lại nhìn nhau lạ lẫm. Bao lâu quen biết chỉ nghe anh nhắc mẹ. Không ngờ cha anh lại là một người lịch lãm thế này. Mà... Thiên Bảo sao vậy ? Gặp cha không gặp, cứ thần người ra bất động lạnh lùng.

Hắn có ẩn tình gì. Kín đáo ra hiệu bảo nhau, những đôi chân lịch sự bước đi. Nhưng... vừa quay lưng lại, người đàn ông đã vội vàng đưa tay cản:

- Khoan ! Mọi người thư thả đừng chân nghe tôi nói. Tôi muốn được công khai trước mặt mọi người nói lên lời xin lỗi với con. Cũng như xin được phép rút lại những lời xúc phạm hôm nào.

Có chuyện gì thế nhỉ ? Bình tĩnh như Huy Trần còn cảm thấy tò mò. Huống chi bọn con gái Khả Doanh, Nhã Ca, vốn thích xen vào chuyện của người.

Đồng loạt quay đầu lại, cả bọn hết quay nhìn Thiên Bảo rồi lại nhìn người

đàn ông lạ. Ông ta đã làm gì ? Nói gì để phải đến đây nhận lời công khai ? Hai người là cha con của nhau mà.

- Lời nói của tôi thật mập mờ, khó hiểu phải không ? Được rồi, để các bạn có thể cảm thông và chia sẻ, tôi xin được kể lại đầu đuôi câu chuyện.

- Không - Thiên Bảo vụt lắc đầu hét lớn - Không được kể, ông về đi.

- Phải kể. Ba kể, con à. Câu chuyện thế này...

- Không, không được kể. Tôi chẳng muốn nghe đâu.

Bịt chặt hai tai hét lớn, Thiên Bảo vụt lao ra sân chạy biến đi. Tâm Như nhồm dậy, đuổi theo, nhưng ông đã đưa tay cản lại.

- Hãy để nó yên tĩnh một mình. Ta muốn các con nghe chuyện để có thể hiểu về Thiên Bảo một cách rõ ràng hơn. Thật ra, Thiên Bảo không xuất thân bản hàn trong một gia đình lam lũ như vẫn thường tự nhận. Anh chính là cậu con trai quý tử, đứa con trai duy nhất của tổng giám đốc công ty thép Nam Hưng danh tiếng lẫy lừng.

- Sao ? - Thiên Bảo là... con trai của tổng giám đốc Thiên Nam ư ? - Nghe kể đến đây, Huy Trần không khỏi buột miệng bàng hoàng. Trong giới kinh doanh địa ốc, anh không lạ gì với công ty thép Nam Hưng. Bởi đó là một công ty lớn có nhiều uy tín giữa thương trường, được nhiều giới trầm trồ ngưỡng mộ.

- Đúng vậy - Ông gật đầu kể tiếp - Ngoài ra, Thiên Bảo còn là một sinh viên xuất sắc của trường đại học Luật. Đã học đến năm thứ tư rồi, chỉ còn một năm nữa thôi là nó có thể đường hoàng trở thành một trọng tài kinh tế với bao người cầu cạnh.

Bây giờ thì hết thắc mắc rồi, Khả Doanh, Tâm Như, Huy Trần... có thể hiểu vì sao một anh thợ sửa xe mà thông thạo luật pháp đường này. Thủ tục thành lập một công ty, đăng ký độc quyền sản phẩm, với một trọng tài kinh tế chỉ là chuyện xoàng, cơm bữa.

- Chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao đang là cậu ấm, sinh viên đại học, Thiên Bảo lại vụt trở thành một anh chàng sửa xe nghèo khổ - Ông vào chuyện rề rà quá, Nhã Ca không nén nổi chen vào.

- Gia đình của ta chỉ có ba người. Đó là tôi, vợ của tôi và Thiên Bảo. Chúng tôi đã sống bên nhau bình lặng, hạnh phúc đúng hai mươi bốn năm dài. Cho đến một ngày cách nay bốn năm...

Không để ý đến vẻ mặt sốt ruột của đám trẻ con, ông bình thản lật ngược thời gian về quá khứ...

Hãy còn một hợp đồng quan trọng chờ thông qua ký duyệt, nhưng ông không màng đến. Hối hả trở về nhà với bó hoa, với chiếc nhẫn kim cương nặng sáu cara ông nhủ bụng sẽ tặng cho Thục Nhân một hạnh phúc bất ngờ. Hôn nhân của ông với bà không bắt đầu từ chuyện tìm hiểu, yêu rồi cưới nhau như đa số đôi vợ chồng khác trên đời. Ngày đó, ông là con trai của vua thép Miền Nam. Giàu có lắm, nhưng mỗi tội không được điển trai. Lại ít lời ăn tiếng nói, nên chẳng được lòng con gái lắm. Rầu rĩ vì thằng con đã tròn trềm ba mươi tuổi vẫn chưa tự tìm cho mình một ý trung nhân vừa ý. Ba mẹ Ông buộc lòng cậy nhờ đến bà mai.

Ngày xem mắt vợ, hai mươi bốn năm rồi, Thiên Nam vẫn không quên cái nhìn ngơ ngẩn của mình với Thục Nhân lúc đó. Chao ôi, đẹp quá. Một vẻ đẹp dịu dàng, thùy mị hiem hoi của cuộc sống thị trường hiện đại. Mái tóc dài, gương mặt xoan thanh tú. Thục Nhân đã đi vào lòng ông với hình ảnh một ngọc nữ dịu dàng thanh khiết.

Tính Thục Nhân hơi trầm lặng. Lúc nào cũng buồn buồn như mang nhiều tâm sự trong lòng. Nhưng... nàng quả là một người vợ tuyệt vời không chê vào đâu được. Vén khéo, đảm đang, nàng lo lắng cho chồng con từng miếng ăn giấc ngủ. Nhà giàu có, nhưng nàng không cho mướn người làm, nàng bảo, thích tự tay mình chăm sóc chồng con.

Nhà cửa gọn gàng, sạch sẽ, nàng ủi cho ông những bộ quần áo phẳng phiu, lại khéo tài nấu nướng. Để dù gặp bạn bè, tiệc tùng ở nơi nào ông vẫn không quên giờ về ăn cơm cùng vợ. Những món ăn được làm ra từ tay Thục Nhân có một mùi đậm đà mà ông không thể tìm gặp ở nơi nào.

Thiên Bảo là đứa con trai duy nhất Thục Nhân có với ông. Thằng bé thông minh, khéo khỉnh. Ông yêu hơn châu báu trên đời. Nó rất ngoan, dù là cậu ấm, nhưng không phá của, ham chơi. Suốt ngày lo ăn học. Năm nay đã là năm cuối trường luật.

Không bấm chuông, ông rút chìa khóa riêng rón rén mở cửa bước vào. Đây là thói quen vốn có của ông. Thật chẳng gì thú vị bằng khi được bất ngờ nhìn thấy bà lom khom nấu nướng.

- Thiên Nam, anh về rồi. Ôi, gặp anh, em mừng quá.

Một vòng tay bất ngờ vòng quanh cổ cùng mùi nước hoa bát ngát xộc nhanh vào mũi làm ông phải giật mình. Nhà có khách mà ông quên mất. Vậy là... mất một yếu tố bất ngờ. Nét mặt ông tiu nghỉu như chú mèo đánh mất mồi ngon.

- Hôm nay anh về sớm thế này, hẳn có chuyện đặc biệt gì ?

Một lần ông bỏ tay vị khách ra khỏi vai mình, nhưng bà không biết ngượng, đặt luôn cái cằm lên vai ông triu mến.

- Đúng vậy. Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi - Gật đầu, quay hẳn người lại, ông chìa cho bà nhìn thấy bó hoa và hộp nhẫn trên tay - Thục Nhân đâu ? Bà ấy hẳn đang chuẩn bị cho tôi một món ăn đặc biệt.

Quả không sai, đúng như ông dự đoán, chỉ cần nghe ông nhắc đến Thục Nhân là nét mặt bà lập tức sa sầm. Sao vậy chứ ? Ông không hiểu. Chẳng phải hai người là bạn rất thân của nhau ư ?

Cách đây một tháng, khi cả gia đình ông cùng nhau quây quần bên mâm cơm vui vẻ, thì một tiếng gõ cửa vang lên.

- Để con - Thiên Bảo sốt sắng đứng lên trong cái cau mày khó chịu của cha Ông không thích bị quấy rầy, bị tách khỏi những phút giây đầm ấm bên vợ con đâu.

Cánh cửa bật mở, Thiên Bảo ngây người, ông trở mắt trước hai người khách lạ. Một sồn sồn, một trẻ. Cả hai đều rất đẹp, rất modern và thơm lừng mùi nước hoa quý phái.

- Phụng Kiều ! Trời ơi ! Đúng là Phụng Kiều rồi.

Giữa lúc ông và Thiên Bảo còn đang ngơ ngác, Thục Nhân bỗng ào lên, ôm chầm lấy người khách òa lên khóc. Hóa ra đó là người bạn thân thời đại học của Thục Nhân.

Lâu ngày gặp nhau, nên Thục Nhân mừng lắm. Thấy bà vui, ông cũng vui lây. Nồng hậu tiếp đón Phụng Kiều như người khách quý. Ân cần lưu giữ và giúp đỡ khi nghe bà kể mình vô phước không may gặp phải người chồng vũ phu, bạo ngược.

Cô con gái của bà cũng thế, rất dễ thương. Xem chừng có ý thích Thiên Bảo nhà ông lắm. Cũng mong cho nó có duyên, có phận, ông đem ý định này nói cho Thiên Bảo biết. Nhưng nó chỉ cười, lắc đầu bảo chưa cần thiết. Chỉ muốn đề tâm vào sự học và xem Phụng Nhi như đứa em gái nhỏ.

Nghe ông nói lại ý định của con, Phụng Kiều có thái độ khác ngay thấy rõ. Như quên mất ông là chồng của bạn mình, bà thường có những lời nói, cử chỉ vượt quá tôn nghiêm tình bạn. Nếu không muốn bảo là lộ bịch, sỗ sàng. Thái độ của bà đánh mất đi niềm tôn trọng và mối thiện cảm trong ông. Mấy lần toan lên tiếng bảo bà thận trọng nhưng e mất lòng vợ lại thôi. Bà không hiểu ông càng làm đến. Hôm nay đã đến mức dám bá vai cặp cổ ông như nhân tình, chồng vợ. Hành động này, Thục Nhân chưa dám nữa là...

-Ồ ! Chiếc nhẫn xoàn đẹp quá. Ai đã tặng cho anh thế ?

Giả lơ không nghe câu ông nhắc Thục Nhân, Phụng Kiều giằng mở hộp

nhấn rồi kêu lên thích thú:

- Không ai tặng cả. Của tôi mua tặng cho Thục Nhân đấy. Bà xem có đẹp không ?

- Tặng Thục Nhân ư ? - Ánh mắt bà sa sầm ghen tức - Vì lý do gì ? Hôm nay là sinh nhật của anh kia mà.

- Đúng vậy - Ông gật đầu hạnh phúc. Ngầm muốn báo cho bà biết mình là một người đàn ông yêu vợ, không dễ bị cám dỗ đâu. Ông mỉm cười, chìa ra hai vé máy bay - Sinh nhật của tôi, nhưng tôi lại muốn tặng quà cho vợ. Không chỉ hoa và nhẫn, tôi còn tặng Thục Nhân du lịch châu Âu cùng tuần trăng mật mới.

- Tuần trăng mật. Chuyến du lịch châu Âu - Giăng nhanh từ tay ông vé máy bay, xem tận mắt, giọng bà chột khăn khăn - Tôi không ngờ Thục Nhân điễm phúc chừng này ! Thiên Nam ! Em thật muốn biết vì sao anh yêu Thục Nhân nhiều đến thế. Nó có bùa mê hay nghệ thuật quyến rũ gì.

- Thục Nhân chẳng có gì - Ông hạnh phúc cười, díp đôi mắt lại - Bà ấy có tấm lòng, một tấm lòng nhân hậu thủy chung không gì so sánh được. Với tôi, Thục Nhân là viên ngọc lành không rỉ sét. Là ngọc nữ, thiên kim.

- Ngọc lành không tì vết, ngọc nữ... Phụng Kiều bỗng buông giọng cười sặc sụa - Ôi ! Thật tội nghiệp cho anh quá. Em không thể đành lòng nhìn anh ngây thơ bị gạt mãi như vậy được.

- Ngây thơ, bị gạt ư ? - Ông cau mày không hiểu. - Phụng Kiều gật đầu, mắt long lanh nham hiểm. Không... Thục Nhân không thể sống âm êm hạnh phúc trong lúc bà khổ đau lặn lội. Nó chẳng có gì để hơn bà. Ngày trước... nó đã cướp đi hạnh phúc lẽ ra bà phải có. Thì hôm nay bà quyết định giành lại cái hạnh phúc mà nó đang được hưởng.

- Phải. Thục Nhân thật ra không hiền lành, nhu mì như anh nói. Hai mươi bốn năm rồi anh bị vẻ bề ngoài của nó đánh lừa. Anh có biết Thiên Bảo thật

ra... là con của một người khác với Thục Nhân không ? - Không được nói bậy - Vỗ mạnh tay xuống bàn, ông hét to giận dữ - Tôi cấm bà xúc phạm đến Thục Nhân. Thiên Bảo là con của tôi, chắc chắn.

- Chắc chắn ư ? - Phụng Kiều nhếch môi khôi hài.

Ông gạt đầu khẳng định:

- Chắc chắn. Ngày về với tôi, Thục Nhân hãy còn trong trắng.

- Trong trắng - Phụng Kiều phì cười lớn rồi lấy từ trong bóp ra một phong thư - Vậy thì cái này là cái gì đây ? Anh hãy đọc đi rồi sẽ hiểu cô vợ của anh trong trắng đến mức nào.

Ném mạnh phong thư xuống bàn, trước mặt Thiên Nam, Phụng Kiều quay lưng bước thẳng lên lầu. Run run cầm phong thư, ông nhận ra nét chữ của Thục Nhân. Theo năm tháng úa vàng, bức thư đã được Thục Nhân viết gửi cho người bạn thân của mình hai mươi mấy năm rồi.

Phụng Kiều thân mến,

Thiên Nam là một người chồng tốt, anh ấy yêu thương và tôn trọng mình hết mực. Nhưng sự yêu thương của anh không làm mình hạnh phúc. Ngược lại, mình càng đau khổ, càng nghe lương tâm cắn rứt nhiều hơn.

Hãy cho mình một lời khuyên, mình phải làm gì với tình huống trở trêu này. Mình không muốn gạt anh, muốn thú thật với anh tất cả ngay đêm đầu hôn lễ.

Nhưng mình lại không thể mở lời, làm sao có thể nói với anh rằng mình không còn trong trắng nữa. Cùng theo về làm vợ anh là đứa con vừa tượng hình hơn tháng tuổi trong bụng mình đây, khi anh còn mãi ngất ngây trong hạnh phúc, khi anh còn đang quá tự hào vì tin mình đã cưới được một cô vợ hiền lành, tinh khiết.

Thiên Bảo năm nay đã lên bốn tuổi, nó rất giống cha, chắc cậu hiểu ý ta muốn nói đến người cha nào ? Nhưng Thiên Nam chẳng chút nghi ngờ. Nhìn

anh yêu thương, cung chiều Thiên Bảo mà lòng mình lo lắng quá. Liệu một ngày biết ra sự thật, cảm nhận của anh sẽ ra sao ? Mình không muốn gạt anh, nhưng lại không can đảm phá tan cái hạnh phúc trong tầm tay ấy...

Bức thư, lời xúc xiểm của Phụng Kiều, cộng với nỗi tự ái, sĩ diện đàn ông khiến Thiên Nam bùng bùng nổi giận. Tình yêu thương, lòng tôn kính trong phút chốc hóa thành nỗi căm hờn, oán hận. Không kiềm chế nổi bản thân, ngay đêm hôm đó, giữa tiệc mừng sinh nhật, tung bừng thực khách, ông đã chia ra tờ đơn ly dị cùng lời tuyên bố từ con với những danh từ tàn nhẫn, chua cay nhất. Không chỉ thế, để chọc tức Thực Nhân, để thỏa dạ ghen hờn, ông còn tỏ ra thân mật, ưu ái khác thường với Phụng Kiều.

Trước sự sĩ nhục bẽ bàng, trước niềm đau bị tước bỏ hạnh phúc, Thực Nhân chỉ lặng người đi một lúc, nhìn ông cặp tay người bạn thân nhất đời mình, bà chỉ mỉm cười tự trách mình. Sao quá đại khờ, sao cả tin đến thế ? Hai mươi bốn năm trước, một lần, hai mươi bốn năm sau cũng một lần. Phụng Kiều phá tan đi niềm hạnh phúc tuyệt vời nhất đời bà. Tại sao ? Tại sao nó phải làm như vậy ? Tại sao nó phải nhìn bà bằng đôi mắt hận thù ? Bà có lỗi gì ? Khi đã không ghi hận oán vào lòng ? Khi biết nó sa cơ lỡ vận, bà sẵn sàng cứu mang nó, đem hết lòng ra bày tỏ, bà đâu ngờ nó quay lại cắn mình.

Thiên Nam, lời sĩ nhục của ông làm bà đau lòng lắm. Nhưng bà không cảm thấy giận ông. Càng yêu thương và thấy mình có lỗi với ông hơn. Hai mươi bốn năm dài, bà đối xử với ông tận tụy, hết mình. Bà tròn phận vợ với ông, nhưng... tận sâu thẳm đáy tim mình, bà vẫn không quên hình ảnh cũ. Dù tan vỡ... đó vẫn là môi tình đầu đẹp nhất đời bà.

Hai mươi bốn năm dài, bà cố quên để yêu ông, nhưng không làm được. Với bà, ông mãi là vị ân nhân cao thượng, là người anh đáng kính, chứ không thể là người yêu được, nên chuyện hôm nay vỡ lẽ thế này, cũng là điều tất nhiên thôi. Chỉ tội nghiệp cho Thiên Bảo, cú sốc này... với nó thật là không tưởng

nổi.

Bấy lâu giấu nhem trong lòng, bà chỉ mong vui chôn dĩ vãng. Người cũ đã yên bề hạnh phúc với vợ con, khơi làm chi đống tro tàn đổ nát. Huống chi có nhân lại không biết sự tồn tại của đứa con này. Chi bằng, hãy an bài cho nó trở thành con ruột Thiên Nam. Bác sĩ đã bảo, ông không thể có con thì... đứa con này coi như bà đáp đền ân nghĩa. Dù sao Thiên Bảo cũng hiền lành ngoan ngoãn. Với ông, nó một mực hiếu thảo, vâng lời, chẳng phải ông từng vỗ ngực tự hào có được một đứa con như thế.

Vậy mà... sự việc lại đến nỗi này. Thục Nhân bước đến gần bên con, nhìn nó còn quá bàng hoàng trước sự thật bất ngờ, bà nhẹ nhàng kể lại đầu đuôi câu chuyện. Những tưởng, nó sẽ dửng dưng giận dữ, sẽ như Thiên Nam lớn tiếng trách cứ và bỏ mặc mình đi. Và nếu nó có làm như vậy bà cũng không chút phỉn lòng. Tất cả lỗi do bà. Bà đã làm thì phải chịu.

Thế nhưng không như bà tưởng. Thiên Bảo là một đứa con biết lý lẽ ở đời. Nghe mẹ kể rõ ràng sự thật, anh chẳng những không giận dữ mà còn nắm tay bà thông cảm. Tội nghiệp cho mẹ quá. Bao năm dài âm thầm chịu đựng, chấp nhận giành đau khổ về mình cho bao người hạnh phúc. Bây giờ anh đã hiểu được tiếng thở dài của mẹ, cũng như biết vì sao đôi mắt mẹ thỉnh thoảng lại rơi vào xa xăm, vắng lạnh. Mẹ nhớ người xưa, mẹ Ôm trong lòng niềm tâm sự chẳng thể giải bày. Hai mươi bốn năm trời, lương tâm mẹ luôn dẫn vật khổ đau trước một vấn đề không tìm ra lời giải.

Mẹ Oi ! Mẹ hãy yên tâm. Đôi mắt anh an ủi mẹ. Đừng tự trách và dẫn vật bản thân mình. Dù xảy ra bất cứ chuyện gì, dù trời trên đầu sụp xuống, con vẫn là con của mẹ, vẫn yêu thương kính trọng mẹ như những ngày nào. Con sẽ không để mẹ khổ sâu, khó xử nữa đâu. Quên tất cả đi, mẹ con ta làm lại từ đầu. Con vốn sinh ra đã không cha, thì bây giờ cũng không chạ Những người cha đã sinh ra, nuôi lớn con đều không cần con nữa, thì con phải đi

thôi mẹ ạ.

Đồng ý với quyết định của Thiên Bảo, Thục Nhân để lại một phong thư kể rõ sự tình rồi cùng con đi xa. Khi đi, hai người chỉ mang theo một ít vật dụng cá nhân. Tất cả nữ trang, thậm chí vòng vàng cưới, mẹ con cô cũng không mang theo thứ gì.

Phản Thiên Nam, sau phút nóng giận nhất thời, bình tâm lại, nhận ra tất cả chỉ là âm mưu thâm độc của Phụng Kiều, bà ta không tốt lành gì khi tố cáo bạn, chẳng qua muốn chiếm đoạt ông thôi. Nhưng bà đã hiểu lầm. Bà không biết, trọn cuộc đời này ông chỉ yêu mỗi Thục Nhân, nhất là sau khi xem món quà bà chọn mua cho mình hôm sinh nhật và đọc hết quyển nhật ký của bà vô tình để lại, ông càng hối hận nhiều hơn.

Cương quyết đuổi Phụng Kiều ra khỏi nhà với những lời lẽ không kém phần gay gắt. Ông đăng báo, cho người tìm kiếm mẹ con bà khắp chốn. Sự trống vắng, lạnh lùng của căn nhà rộng thênh thang khiến ông hiểu rõ tầm quan trọng của họ đối với mình.

Thiên Bảo, ông bắt đầu nghe nhớ con da diết. Càng nhớ càng tự trách mình nhiều hơn. Sao để nông nổi, tức giận che mờ lý trí. Không phải là con ruột thì sao ? Bao năm qua, cha con ông đã yêu thương, thuận hòa với nhau đến thế... Trời ơi ! Sao mà ông ngu ngốc quá. Tại sao khi mất rồi ông mới nhận ra. Sao ông mới biết mình yêu thương nó hơn bản thân mình. Thục Nhân nữa, lúc nào, ở đâu, làm gì, ông cũng nhìn thấy bóng hình bà. Tận tụy yêu chồng, thương con hết mực. Đúng là bà đã giấu ông, nhưng sao ông không hiểu bà làm thế cũng vì có nỗi khổ tâm riêng. Sao ông chỉ vì một chút tự ái đàn ông, đành phủ bỏ 24 năm dài hạnh phúc. Bây giờ mẹ con bà ở đâu ? Ra đi với hai bàn tay trắng, lấy gì mà sống ? Biết con bỏ học giữa chừng, ông nghe tim mình đau nhói. Bốn năm dài không một phút ngơi tìm kiếm.

Đã đến lúc ông tưởng mình bó tay tuyệt vọng, thì... bất ngờ Phụng Nhi tìm

đến. Nghe con bé bảo mình có địa chỉ mẹ con Thiên Bảo, ông mừng đến phát cuồng. Bỏ hết công việc làm ăn, ông chạy xuống Cà Mau gặp Thực Nhân mong bà tha lỗi. Nhưng bà cứ trơ lòng, bảo mình không còn vương vấn nữa, mặc cho ông năm lần bảy lượt cầu xin. Túng thế, ông đành liều đến gặp con. Hy vọng nó nghĩ tình, nói giúp một lời cùng mẹ nó.

Câu chuyện là như thế, ông kể xong rồi mà cả bọn cứ ngồi yên nhìn nhau ngơ ngẩn. Không ngờ cuộc đời Thiên Bảo coi vậy mà đặc biệt ghê Éo le, nghịch cảnh chẳng thua gì tiểu thuyết. Để không hện, cả bọn bỗng nghe thông cảm với Thiên Nam.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 13

Dường như giọng điệu thiết tha, ánh mắt chân thành của ông đã chiếm được cảm tình của bọn trẻ. Trong chuyện này, chúng thấy ông đáng thương hơn đáng trách. Tự nhiên chúng thấy mình có trách nhiệm giúp ông cùng gia đình đoàn tụ.

- Bác yên tâm đi, chuyện này cháu lo cho - Khoát tay, Khả Doanh sốt sắng.
- Không được - Huy Trần giành lấy - Để cho tôi. Con trai với con trai dễ thông cảm hơn.
- Hay cả đám cùng nói đi - Nhã Ca không để mất phần - Sức mạnh tập thể vẫn hơn mà.

- Sai bét cả. Chuyện này theo tôi để Tâm Như là tốt nhất. Cô ấy là người yêu, nói dễ nghe hơn.

- Nghe được đó - Vỗ xuống vai Tân, Huy Trần cười thân mật.

- Hú hồn ! - Ôm ngực, Tân le lưỡi - Được khen, không phải là sa thải.

- Cái thằng ! - Lừ mắt ra vẻ giận dữ rồi phì cười, Huy Trần cốc nhẹ lên đầu nó - Thù dai quá !

- Hai tháng thất nghiệp - Tân nhăn mày méo mào - Làm sao mau quên được.

- Thôi thôi - Biết tính Tân vốn đùa dai, Khả Doanh nhăn nhó chen vào - Nói vào chuyện chính đi. Tâm Như, cậu thuyết phục Thiên Bảo giúp bác Nam nhé.

- Tớ... tớ... - Xoắn tay bối rối, Tâm Như áp ứng - Chỉ sợ không thuyết phục nổi thôi. Cậu biết rồi, Thiên Bảo cố chấp lắm.

- Ai nói thế ? - Một cái đầu ló lên từ ô cửa sổ. Thì ra Thiên Bảo chẳng bỏ đi xa như mọi người đã tưởng. Anh chỉ tạm thời nấp ngoài vách cửa lắng nghe thôi. Thiên Bảo này vốn là người hiểu biết, thông lý lẽ, chẳng cố chấp bao giờ.

- Cậu nói vậy nghĩa là sao ? - Thừa biết Thiên Bảo muốn nói gì, Huy Trần vẫn cố tình hỏi lại.

- Sao mà ngu ngốc thế ? - Thiên Bảo ngầu nét mặt rồi chành miệng ra cười - Người ta đã bị thuyết phục rồi, không phải nói đâu.

- Ồ, hay quá ! Và... như chỉ chờ có thế, cả bọn lập tức nhảy lên mừng rỡ. Ông Nam mở rộng vòng tay cho Thiên Bảo ùa vào. Hai cha con ôm chặt lấy nhau, không nói, không khóc, chỉ có những cái đập vào vai nhau thăm thiết. Tuyệt vời ! Lùi về sau một bước, Huy Trần lặng yên nhìn cảnh hai cha con đoàn tụ. Sống mũi cay cay, anh như hiểu thêm chút nữa về cuộc đời, về tình người. Để thấy trái tim mình rộng mở. Yêu và được yêu, đó mới là hạnh phúc đích thực, là lẽ sống cao nhất của loài người.

oOo

Ra mở cửa, nhìn thấy ông Bằng, Thiên Bảo kêu to mừng rỡ:

-Ồ ! Thật bất ngờ. Bác Bằng, mời bác vào phòng ạ.

Chưa vội bước vào ngay, ông đảo mắt nhìn quanh rồi hạ giọng:

- Mẹ cháu có nhà không ?

- Dạ, mẹ cháu vừa ra sau giặt đồ ạ. À... thì ra... - Nói đến đây như chợt hiểu, Thiên Bảo reo lên - Bác cũng vì... chuyện đó à ?

Không đáp, ông nhẹ gật đầu. Thiên Bảo nói rộng cánh cửa cho ông bước vào nhà.

- Bác ngồi chơi, để cháu đi lấy nước nhân tiện mời mẹ cháu lên luôn.

- Khoan đã. Nước nôi gì - Kéo tay Thiên Bảo, ông thăm thì - Kết quả thế nào rồi ?

Thở dài ra, Thiên Bảo lắc đầu tiu nghỉu:

- Chẳng ăn thua gì. Mẹ cháu xem ra đã quyết lòng đoạn tuyệt. Mặc cho tất cả mọi người hết lời thuyết phục, lòng bà vẫn trơ trơ không nao núng.

- Có lẽ vì mọi người chưa thành tâm thật ý chẳng ? - Ông nhíu mày cố đoán, rồi thở dài ra - Thiệt ta nghĩ mà thương cho ba cháu quá. Nên dù chưa biết mặt, chỉ biết ông qua câu chuyện kể của Huy Trần, ta cũng đánh liều đến đây gặp mẹ cháu nói hộ cho ông ấy.

- Dạ - Thiên Bảo cúi đầu - Ba cháu nghe chuyện nhất định sẽ cảm kích bác lắm. Nhưng... cháu nghĩ, bác cũng sẽ phải thất vọng thôi.

- Chưa thử sao biết được - Ông không hài lòng với cách nói bi quan của Thiên Bảo - Ta giỏi tài hùng biện xưa nay, biết đâu ta thuyết phục được thì sao ?

Thiên Bảo cười buồn:

- Vấn đề không nằm ở chỗ ai nói hay hơn. Nó nằm trong trái tim của mẹ. Bà không đồng ý quay trở lại vì không muốn một lần nữa dối gạt cha, cũng như

bị gạt bản thân mình. Sự thật, mẹ không quên được người đàn ông bội bạc kia.

- Ý cháu muốn nói...

- Cha của cháu - Thiên Bảo buông từng tiếng chậm và... không hiểu sao ông thấy cơ thể mình ròn rợn trước ba từ đó. Như có luồng điện đi thẳng vào tim rồi truyền ngược ra từng chân tóc, tựa như lúc ông được nghe Huy Trần kể về thân thế Thiên Bảo vậy. Có một cái gì làm ông rung động. Lòng thủy chung của người đàn bà ấy, sự cô đơn của người đàn ông tội nghiệp. Cái nào đáng giá hơn.

- Thiên Bảo, con lại có khách à ? - Từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy một người đàn ông trầm tư ngồi với con mình. Đoán biết, vấn đề ông ta sắp nói với mình là vấn đề gì, bà lên tiếng trước - Nếu là bạn của con, con cứ tiếp. Còn nếu như người đó muốn gặp mẹ để khuyên lơn, thì con bảo họ hãy về đi, đừng tốn công vô ích, mẹ chẳng nghe đâu.

- Sao mà cô chấp quá - Quay đầu lại, câu nói chưa nói hết đã rơi vào lơ lửng. Đôi mắt mở tròn, cái miệng cũng há tròn, ông không biết mình nên cười hay khóc ? Mừng vui hay đau khổ ? Đời là chuỗi bất ngờ, nhưng thật chẳng có gì bất ngờ hơn chuyện hôm nay Trớ trêu hơn bao giờ hết, người ông muốn khuyên bà hãy quên đi lại chính là bản thân mình. Bởi không ai xa lạ, bà chính là Thực Nhân. Là người đàn bà mà ông lặn lội kiếm tìm và hơn tất cả, bà là tình yêu, là mối tình đầu ông suốt đời ấp ủ. 28 năm rồi.

Ngày đó, ông là sinh viên trường đại học kinh tế. Bà và Phụng Kiều là hai cô hoa khôi duyên dáng nhất nhì trường đại học Nhân văn. Hồi đó, người đầu tiên ông gặp và đem lòng mến mộ không phải bà, mà là Phụng Kiều. Cả hai đã quen nhau trong một lần hội diễn văn nghệ.

Trẻ trung, hoạt bát, dí dỏm lại hát rất hay, Phụng Kiều như nổi bật hẳn giữa cuộc liên hoan. Bao chàng trai mê mết, ước ao. Huy Bằng cũng là một trong

số họ. Và anh đã chiếm được cảm tình cô gái đẹp bằng cách tặng cho cô ta bó hoa to nhất, đẹp nhất đêm hội diễn. Kết quả, anh được mắt xanh chú ý. Bên cạnh Phụng Kiều, Huy Bằng thấy rất vui. Mỗi lúc cùng cô đi dạo, nhìn những đôi mắt bên đường ganh tỵ, anh thật tự hào. Và những tưởng sẽ cùng cô đi hết cuộc đời nếu như không tình cờ trông thấy Thục Nhân.

So với Phụng Kiều, Thục Nhân chẳng có gì nổi bật. Cô không biết nói đùa, dí dỏm chọc cười, cũng không biết chuyện trò thao thao bất tuyệt. Cô rụt rè e lệ kín đáo và thùy mị. Cô không có tài ca hát, chỉ biết làm thơ, viết văn thôi. Ôi ! Những vần thơ bay bổng tuyệt vời làm trái tim Huy Bằng xao động. Dù chưa được đến gần, mở lời bắt chuyện, nhưng tập thơ của cô đã hơn vạn lời nói với nhau rồi. Tâm hồn cô có một cái gì rất đồng điệu với anh. Để anh cảm thấy mình hiểu về cô nhiều lắm. Và thế là trong một phút hồn thơ lai láng, không tự chủ, anh đã cầm bút sáng tác luôn vào giữa tập thơ của Thục Nhân một bài thơ Quyển thơ đó do Phụng Kiều mượn đến cho anh đọc. Vì cô biết anh yêu thơ, song lại không biết tập thơ đó do chính Thục Nhân sáng tác.

Hai tâm hồn đã gặp nhau. Bằng bướm thơ lưu niệm trao gửi cho nhau, cả hai không ngờ mình đang nuôi một tình cảm lớn dần, đến khi phát hiện ra mới bàng hoàng đau khổ.

Không thể có lỗi với Phụng Kiều, Thục Nhân từ chối trái tim anh. Nhưng Huy Bằng thì không thể. Hơn bao giờ hết, anh nhìn rõ tình yêu đích thực của đời mình.

Anh không bay bướm, trăng hoa, cũng chẳng phải hạng sở Khanh, chơi hoa lại bẻ cành bán rao. Anh thật sự yêu Thục Nhân. Với Phụng Kiều, chỉ là tình sét đánh, là đam mê nhất thời của gã trai mới lớn trước một sắc đẹp thôi.

Tình yêu phải là sự hòa hợp tâm hồn, là rung động của đôi tim đồng nhìn về một hướng.

Phụng Kiều xinh đẹp lắm. Bao kẻ si mê theo đuổi. Hơn nữa, anh quen cô chưa đầy hai tháng, tình cảm chưa vượt quá tình bạn là bao. Nói lời chia tay, cũng không có gì quá đáng.

Huy Bằng đã nghĩ thế khi cùng Phụng Kiều nói lời đoạn tuyệt. Nhưng... anh thật không ngờ, nét phong trần điển trai, cùng địa vị cậu ấm giàu có của mình đã làm trái tim Phụng Kiều rung động. Cô không chỉ yêu anh, mà còn thề phải lấy anh làm chồng cho bằng được.

Huy Bằng là người cương quyết. Một khi đã quyết định thì dứt khoát ngay. Mặc cho Phụng Kiều năn nỉ, cầu xin, trái tim anh vẫn không lay động. Toàn bộ tình yêu của anh bây giờ gởi hết cho Thục Nhân. Dù cho cô vì bạn luôn chối từ không đón nhận.

Biết Huy Bằng vì Thục Nhân mà chối bỏ mình, Phụng Kiều hận lắm. Rắp tâm giành Huy Bằng lại cho bằng được. Cô đã không từ thủ đoạn. Mua một liều thuốc kích thích pha vào chai nước ngọt, Phụng Kiều dự định đưa Huy Bằng vào bẫy, để anh chiếm đoạt mình, một khi gạo thành cơm, vì trách nhiệm, anh phải cưới cô làm vợ.

Thế nhưng muôn tính vạn tính, không qua trời tính. Chủ nhật chiều hôm đó, khi cả phòng đã về quê hết, chỉ còn lại Thục Nhân với mình thôi. Phụng Kiều khéo léo nhờ Thục Nhân ra bưu điện lãnh hộ tiền mẹ gởi, rồi gọi điện mời Huy Bằng đến.

Mọi chuyện chuẩn bị xong xuôi, bỗng dưng một cái, đứa em gái của Phụng Kiều trên đường sang thăm chị bất ngờ bị xe tông phải vào bệnh viện. Nhận được tin, hồn phách rụng rời, quên mất lời hẹn với Huy Bằng, Phụng Kiều hối hả vào bệnh viện thăm em.

Phần Thục Nhân, đạp xe đi được chừng mười phút, chợt phát hiện ra Phụng Kiều đã không đưa mình chứng minh thư, lại không có giấy ủy quyền, làm sao rút tiền cho được, thế là vừa lăm bằm mắng, cô vừa đạp xe quay trở lại.

Ừa ! Đi đâu mất rồi. Về đến phòng, chẳng thấy Phụng Kiều đâu, Thục Nhân dạo quanh một vòng tìm kiếm.

Nhưng nhìn trước nhìn sau, chẳng thấy bóng nó đâu. Chỉ thấy trên bàn bày sẵn chai nước ngọt và hai ly đá, Thục Nhân lẩm bẩm:

- Chắc là chạy đi mua bánh đãi khách rồi. Cái tánh ầu không chứa. Đi mà chẳng khóa cửa, ăn trộm lấy đồ hết rồi sao ?

Mãi lâu bầu, Thục Nhân không hay Huy Bằng đến. Anh phải dùng tay gõ mạnh vào cửa mấy lần. Cô mới giật mình ngẩng dậy:

- Ô ! Nhận ra anh, Thục Nhân nghe bối rối. Cô vội đứng dậy ngay, cuống quýt - Là anh hả ? Anh có hẹn với Phụng Kiều phải không ? Để em kiểm nó... Hồng biết nó mới đây mà đâu mất tiêu rồi.

Nói xong, cô hồi hả quay lưng như trốn chạy. Huy Bằng vội đưa tay cản lại.

- Thục Nhân ! Em làm gì sợ anh như sợ cọp vậy ? Anh không ăn thịt em đâu.

- Dạ... nhưng mà... - Vẫn quay lưng lại, Thục Nhân cúi thấp đầu lí nhí - Em không muốn Phụng Kiều hiểu lầm đâu.

- Cô ấy sẽ không hiểu lầm - Nhẹ nắm vai cô quay lại, Huy Bằng trìu mến - Vì chuyện anh yêu em là thật.

- Ôi ! Thục Nhân rút cả hai vai lại - Anh đừng nói những lời như vậy. Em không yêu anh, không thể nhận lời đâu. Phụng Kiều là bạn tốt của em.

- Anh biết - Huy Bằng nhìn sâu vào mắt Thục Nhân - Phụng Kiều là bạn tốt của em và cũng là bạn tốt của anh. Nhưng không phải vì vậy mà chúng ta chối bỏ tình yêu của trái tim mình. Thục Nhân, em đừng sợ. Phụng Kiều rồi sẽ hiểu ra thôi. Anh yêu em đó là sự thật.

- Không ! - Vẫn lắc đầu, nhưng Thục Nhân biết tâm tư mình đang lay động. Huy Bằng đang nói không sai. Cô không thể chối bỏ tình yêu của mình đối với anh. Tình bạn với Phụng Kiều sẽ không còn. Rồi đây mọi người sẽ lên

án cô là đứa khốn nạn, chẳng ra gì, chơi với bạn rồi cướp luôn người yêu của bạn. Không, cô chẳng muốn điều ấy đâu. Trời ơi ! Sao cô lại yêu Huy Bằng ? Tại sao anh lại yêu cô ? Sao hai tâm hồn này lại cùng nhau hòa hợp mà không phải là ai khác ? Tình cảnh này, biết phải làm sao ? Từ chối anh thì cô không nỡ. Mất bạn cô chẳng đành. Rối rắm quá ! Thục Nhân sợ hãi ôm mặt khóc.

- Nín đi, em đừng khóc.

Đi Thục Nhân ngồi xuống giường, Huy Bằng nhẹ nhàng lau cho cô từng giọt lệ. Vẻ ray rứt, đau khổ của Thục Nhân khiến anh càng có quyết tâm hơn. Anh không thể mất một cô gái có tâm hồn cao thượng, sáng trong như ngọc ấy. Cũng đừng tự trách. Trong việc này, em không có lỗi. Anh cũng không có lỗi. Tình yêu là cả một quá trình tìm hiểu lâu dài. Anh và Phụng Kiều chỉ mới quen nhau hai tháng, đâu thể bảo là anh phụ tình, phản bội.

- Nhưng... - Phụng Kiều yêu anh thật dạ. Một giọt nước mắt lăn dài, Huy Bằng đưa ngón tay đón lấy.

- Song tình yêu là sự hòa nhịp của đôi tim đồng điệu. Chỉ từ một phía, tình yêu không thể tồn tại và hạnh phúc. Em học văn, lại yêu thơ lẽ nào không hiểu.

Nói rồi quay qua, chợt nhìn thấy chai nước trên bàn, Huy Bằng bước lại, rót ra ly Trao cho Thục Nhân một ly, một giữ lại cho mình, anh đùa:

- Em hư lắm nghe. Khách đến nhà cũng không biết mời nước nữa.

Rồi bung cái ly lên, uống một hơi cạn sạch, Thục Nhân ngược nhìn anh định giải thích đây là nước của Phụng Kiều chuẩn bị, nhưng như vậy nghe kỳ quá, lại sẵn cơn khát, cô cũng uống một hơi cạn sạch. Thâm thắc mắc Phụng Kiều đi đâu sao lâu quá, không lẽ... nó đã về, thấy cô và Huy Bằng trong này nói chuyện nó giận dữ, bỏ đi luôn.

Không được, phải kiếm nó về giải thích thôi. Cuống lên, với ý nghĩ làm

Phụng Kiều giận dữ, Thục Nhân hấp tấp đứng lên. Nào ngờ vừa đứng dậy đã nghe đất trời xoay xảm trước mặt. Bước chân loạng choạng như say rượu.

- Thục Nhân ! Em sao thế ?

Ngồi trầm ngâm cùng ly nước, bỗng nhìn thấy Thục Nhân lao đảo, Huy Bằng vội đứng lên đỡ lấy người cô, cùng lúc nghe một cơn sóng từ đâu tận đáy lòng chọt ào lên mãnh liệt...

Mình đã cưỡng bức Thục Nhân. Ý nghĩ đó khiến Huy Bằng nghe xấu hổ. Cảm thấy mình còn thua cả loài súc sinh, cảm thú. Anh trốn biệt trong nhà không dám gặp ai. Càng không dám gặp Thục Nhân để nhìn xem cô phản ứng.

Mình sẽ cưới Thục Nhân làm vợ. Phải cưới ngay không được chần chừ. Và... thế là tuy rất sợ cha nghiêm khắc, Huy Bằng cũng đến gặp ông trình bày sự việc và xin ông cưới gấp Thục Nhân cho mình làm vợ.

- Cái gì ? Mày đã cưỡng đoạt con gái người ta - Nghe con nói, ông Thành tưởng chừng sét đánh ngang mày. Kinh khủng, thật không sao tưởng nổi. Thằng con trai hiền lành, đạo đức của ông dám làm chuyện động trời. Chuyện này nếu để tiết lộ ra ngoài thì còn gì là gia phong lễ giáo. Cẩn rằng nuốt bồ hòn làm ngọt, cả hai vợ chồng chỉ biết nhìn nhau tặc lưỡi hít hà. Không dám mắng chửi, chẳng dám hé môi cho người thứ ba được biết, âm thầm mang lễ vật đến nhà Thục Nhân, năn nỉ người ta đừng làm dữ gả con cho.

Sao ? Hối cưới Thục Nhân ? Nhận trâu cau, cha mẹ Thục Nhân ngỡ ngẩn như kẻ rơi xuống từ cung trăng. Chẳng biết chuyện gì, họ gọi con ra hỏi. Thục Nhân cũng quá bàng hoàng trước cái đám cưới bất ngờ. Lẽ ra, Huy Bằng nên bàn cùng cô trước.

Không muốn lấy chồng ở cái tuổi hai mươi, với hai năm đại học còn dang dở. Nhưng nhớ lại chuyện hôm nào, Thục Nhân phải gật đầu ưng thuận. Dù

sao, gia đình cô cũng gia phong, nho giáo lắm. Ba mẹ biết chuyện cô thất tiết... hẳn sẽ chết vì giận mất.

Thế là mọi chuyện đều thuận lợi, cả hai gia đình rộn ràng chuẩn bị ngày hôn lễ cho con. Đây là thời gian hạnh phúc nhất của Huy Bằng với Thục Nhàn. Tay nắm tay, đôi bạn trẻ hân hoan chờ ngày thành chồng vợ.

Thế nhưng... đúng một cái, đến ngày cử hành hôn lễ, khi xe hoa đến rước dâu, chú rể mới ngỡ ngàng hốt hoảng. Rằng nhà gái đã dọn nhà đi nơi khác mất rồi. Tìm hỏi bà con hàng xóm mới hay họ bỏ đi từ sáng hôm qua. Cô dâu có gởi lại cho chú rể một phong thư Song, 28 năm rồi, hàng ngàn, hàng vạn đọc thuộc lòng lời thư nhắn gởi. Huy Bằng vẫn không hiểu Thục Nhàn muốn nói gì. Và lý do nào khiến cô đành tâm đoạn tuyệt. Bức thư chỉ vồn vện mấy dòng.

Huy Bằng !

Em yêu anh. Đời này kiếp này chỉ yêu anh. Ra đi, em không giận hờn, oán trách gì anh, chỉ tại chúng ta không duyên phận nên không thể cùng chung sống. Quên em đi. Chúc anh hạnh phúc với Phụng Kiều.

Thục Nhàn.

Còn đang quá bàng hoàng, Huy Bằng đã nghe cha quyết định tiến thẳng xe hoa đến nhà Hạnh Cầm rước dâu. Với lý do, tiệc cưới đã đặt rồi, bà con thân tộc cũng mời rồi, không thể để họ bẽ bàng ra về với tin cô dâu mất tích.

Cầm phong thư, trái tim tê tái, Huy Bằng bước đi như kẻ mất hồn. Trong hoàn cảnh đó anh không biết phản ứng gì. Đến tối, khi vào phòng hoa chúc, đối diện cùng cô dâu lạ hoắc, hoàn hồn chợt tỉnh thì hơi ơ, chuyện đã muộn màng rồi.

...

- Xích ra chút coi, mày làm gì chen dũ vậy ?

- Bác Bằng bộ lạ lắm sao mà phải coi mặt chứ ?

- Nói vậy sao mày cũng chen vô hả ?

Tiếng một đám con gái chột vang ngheo nhéo cắt ngang dòng hồi tưởng. Giật mình ngẩng dậy, Huy Bằng ngỡ ngác nhìn đám đông vây quanh mình. Thì ra quá nhập tâm, ông đã kể lại câu chuyện và... đám trẻ đã đứng yên chen chút lắng nghe tự bao giờ. Cả Huy Trần, Thiên Nam cũng đến. Họ đến để chờ xem kết quả ông thuyết phục, không ngờ lại được chứng kiến một cảnh tượng khác, cảm động hơn nhiều.

- Vậy ra... anh Bảo là con của bác Bằng. Tức là anh của Huy Trần đó. Giữa không gian im ắng, Nhã Ca bỗng lên tiếng trong veo - Hèn chi hai người có nét giống nhau ghê.

Bây giờ, như mới nhớ ra, ông Bằng quay lại nhìn Thiên Bảo rồi vụt bước lên, ôm chầm anh vào giữa lòng mình, ông nghèn nghẹn.

- Thiên Bảo ! Con của tã Đứa con mà ta không biết mình có được trong đời. Ta vô tình quá, ta thật không đáng là cha của con mà.

Một lần đoàn tụ rồi lại thêm một lần đoàn tụ. Chưa quá một tuần được có hai người cha nhìn nhận, thương yêu, với Thiên Bảo quả là hạnh phúc bất ngờ, là niềm vui vượt ngoài mơ ước. Để tận cùng trong nỗi sướng vui, anh chỉ biết khóc ròng. Chỉ biết nói lời cảm tạ phật trời đã nghe lời khẩn cầu đêm đêm của anh.

- Thiên Bảo, con trách cha lắm phải không ? - Nhìn giọt nước mắt của con, ông Bằng ray rút.

- Không đâu - Ôm lấy vai ông, Thiên Bảo thật lòng - Con không dám trách cha đâu. Cha đã không bỏ rơi con như con từng tủi phận. Tất cả là do định mệnh an bài. Gặp lại cha, lại em, con mừng lắm.

- Thiên Bảo ! - Từ đằng xa nhìn lại, Huy Trần khẽ trao cho Thiên Bảo cái gật đầu thán phục. Bây giờ anh đã hiểu cái cảm giác quen thuộc lần đầu mình gặp anh rồi. Đó chính là tình ruột thịt.

- Thôi thôi, cha con thân mật bấy nhiêu đó đủ rồi - Nhìn cảnh cha con người ta nhìn nhau tủi tủi, mừng mừng, ông Nam không khỏi chạnh lòng ganh tỵ. Bước lên, đứng xen vào giữa hai người, ông kể lể - Đừng quên, Thiên Bảo ngày nay cũng có công tôi nuôi dưỡng đó.

- Vâng, làm sao con quên được - Thiên Bảo gật đầu ngay.

Ông Bằng giảng ngay lấy:

- Đúng rồi. Công ơn dưỡng nuôi đó, ba nhất định trả lại ông ta sòng phẳng. Con yên tâm đi, ba không để ba nuôi con hẹp hòi đâu.

- Nè ! - Thiên Nam nghe nóng mũi - Ông nói vậy là sao hả ? Tình thương của tôi dành cho nó, ông lấy gì mà trả ?

- Nửa gia tài của tôi có đủ không ? - Ông Bằng hào phóng.

Ông Nam trợn mắt:

-Nửa gia tài của ông nhiều lắm hay sao ? Công ông sanh ra nó, tôi cũng trả cho ông nửa gia tài của tôi đó. Ông có nhận không ?

- Trời trời ! - Thấy cả hai sùng sộ như sắp đánh nhau, bà Nhân vội bước lên cất tiếng - Cứ mãi giành con, hai ông cho bà già này ra rìa sao hả ?

- Ồ không ! Không đâu - Nghe bà trách hai con gà hấu đá lập tức xui ngay con giận. Vội chạy đến bên bà, lại một trận tranh giành diễn ra long trời lở đất.

- Thôi thôi. Hai bác đừng gây cãi nữa. Nghe con xét xử đây nè - Nghe hai ông cứ cãi nhau ỏm tỏi, không nhịn được, Nhã Ca phải nhảy vào can thiệp.

- Sao, cháu xử sao ?

Bất ngờ có người can thiệp, hai lão già mừng rồi rít, chạy vội đến xum xoe:

- Không được thiên vị ai đâu đó.

- Vâng - Nhã Ca gật đầu lém lỉnh trong cái chau mày giận dữ của Khả Doanh. Con nhỏ tài lanh này, chuyện người lớn biết gì mà phân xử.

- Cháu sẽ rất công bằng. Hai bác nhất định hài lòng với quyết định tối cao

này.

- Nói đi ! - Thấy nó rề rà, ông Bằng nôn nóng giục - Có phải Thiên Bảo về với bác đúng không ?

- Không. Anh Bảo phải về với bác Nam, bác dù sao cũng có Huy Trần.

- Nhưng... như vậy là bất công cho tôi lắm. - Nhăn nhó mặt, ông bắt mắt trước sự đồng tình của nhiều người.

- Không bất công đâu - Nhã Ca nói tiếp - Vì bù lại, bác sẽ được bác Thục Nhân về bên cạnh.

- Sao ? - Đến lượt ông Nam giãy nảy lên - Thục Nhân là của ta, sao về với lão ấy được ?

- Vợ của lão nhưng là người yêu của ta từ trước. Bà ấy lại có con cùng ta nữa. Người lấy quyền gì mà tranh cùng ta chứ ? Tức thì thừa đi, ta hầu cho Đồ già dịch mắc ôn, tham lam, vô độ.

- Ông mới là già dịch mắc ôn, tham lam đó.

Lại quên hết mọi người, quên hết sự đời, hai lão già phùng mang trợn má cùng nhau tranh cãi mãi, đến tối chưa chắc đã xong. Mỗi chân, đói bụng quá, bà Thục Nhân đưa mắt ra hiệu cho bọn trẻ rút lui, kệ cho hai lão già cãi đã đời. Chuyện đâu còn có đó mà, bà và Thiên Bảo có phải là đồ vật đâu mà tranh giành chứ ? Nhưng... nói gì thì nói, bà vẫn thấy quyết định của Nhã Ca là hợp tình, hợp lý. Dường như... trái tim bà nghiêng về phía Huy Bằng nhiều hơn một chút.

Hạnh Phúc Từ Đâu Tới

Chương 14

- Và bây giờ, để chúc mừng cho đôi uyên ương hạnh phúc sau bao ngày xa cách, xin mời quý vị cùng nâng cao ly Một tiếng "dô" thật lớn sẽ thay lời chúc tụng. Mời, xin mời...

"Dô".

Lời anh MC vừa dứt, cả hội trường như vỡ tung bởi tiếng "dô" quá lớn của đám đông thực khách. Nét mặt hân hoan, ai cũng thực tâm, thực lòng chúc mừng cho hôn lễ.

Nắm tay Thục Nhân, cùng bà cầm chai champagne rót tràn ly, lòng ông Bằng ngập đầy hạnh phúc. Nước mắt tuôn ràn rụa trên mặt, ông không ngờ cuối cùng mình có thể cùng bà đứng bên nhau dưới cổng hoa, nghe lời chúc tụng.

28 năm về trước, ông một lần đi cưới bà, nhưng bà đã không từ mà biệt, để 28 năm sau, mái đầu đã bạc, bà thẹn thùng bước bên ông với nụ cười e ấp. Dịu dàng, đáng yêu như cô gái đang xuân vậy. Thế mới biết, tuổi già, nhưng tình yêu không già theo năm tháng.

Bây giờ ông đã biết được lý do nào khiến bà âm thầm bỏ đi trong đêm hôn lễ. Tất cả cũng do Phụng Kiều mà ra cả. Nghe bà kể lòng ông cứ đau thắt lại. Thương cho bà một mình gánh chịu bao sầu đau ngang trái, vậy mà ông

vô tình nào hay biết, còn buông lời trách móc.

Hôm nhận được thiệp hồng báo tin đám cưới của Thục Nhân, Phụng Kiều đã tức điên lên. Cô không ngờ mưu kế của mình vô tình giúp cho hai người họ sớm nên đôi hạnh phúc. Không, không thể để Thục Nhân cướp Huy Bằng một cách dễ dàng như vậy được. Thế là cầm theo chai nước ngọt, chứng cứ thủ đoạn của mình, cô tìm gặp ông Thành với những lời vu khống.

- Sao ? Con bé đó dám gài bẫy Huy Bằng ư ?

Những lời tố cáo dựng chuyện của Phụng Kiều làm ông Thành nghe bủn rủn cả người. Nho phong, nền nếp, giàu có danh tiếng, nhưng ông không màng môn đăng hộ đối. Ông chỉ không thể nào chấp nhận một cô gái hư hèn, dám dùng thủ đoạn gài bẫy con trai như thế được.

Đem chai nước ngọt đến phòng thí nghiệm kiểm chứng, cầm tờ báo cáo kết quả, ông bưng bưng giận dữ. Hai ngày nữa, hôn lễ sẽ cử hành, mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi. Nhưng ông vẫn quyết làm cho ra lẽ.

Trời ơi ! Lẽ nào lại như thế ! Trước lời sỉ nhục và chứng cứ rành rành, Thục Nhân có lười như không, xấu hổ, nhục nhã quá, cô chỉ biết khóc ròng, mặc cho cha nổi cơn thịnh nộ. Cha đã đánh cô tét da tróc thịt rồi cúi đầu xin lỗi ông Thành. Tự mình nói trước tiếng hủy hôn. Rồi không muốn bị người ta đàm tiếu, ông đã nhờ ông Thành mua lại nhà cửa giúp mình rồi cùng vợ con lìa quê xa xứ.

Oan ức lắm, Thục Nhân gào to trong tâm tưởng. Nhưng... làm sao biện minh đây ? Ra tòa đối chất như lời ông Thành đề nghị để trắng đen tỏ rõ ư ? Trời ơi ! Một cô gái vừa hai mươi tuổi như cô làm sao đủ can đảm bước ra giữa nơi công cộng hô to rằng mình đã bị người ta cưỡng bức. Không. Kinh khủng lắm ! Cô thà rút lui khỏi hôn nhân chứ không dám làm sáng tỏ điều gì.

Về đến Cần Thơ, phát hiện ra mình đã có thai, Thục Nhân càng kinh hoàng,

khiếp đảm. Cô không dám tỏ cùng cha mẹ. Và trong cơn khủng hoảng thì bất ngờ cô nhận được lời cầu hôn của một chàng trai. Chàng ta là ai, cô không cần biết, chỉ biết là trong lúc nhất thời sẽ nhận giùm cô đưa con này. Và... chàng trai đó chính là Thiên Nam. Là lão già dịch đang hả hê cặp tay Thiên Bảo, tự hào khoe với bạn bè.

Nhắc đến Thiên Nam, ông Bằng lại thấy bùi ngùi quá. Tuy ngoài miệng luôn tranh cãi, giành con, giành vợ, chứ thật tâm ông cũng hiểu và đồng cảm với Thiên Nam lắm. Hai mươi mấy năm trời sống với Thực Nhân, Thiên Nam đúng đã rơi vào hoàn cảnh của Hạnh Cầm. Thật không có gì xót xa hơn khi sống với một người chẳng yêu mình.

- Thôi nhé, ông bạn già - Đập tay lên vai bạn, ông Bằng gửi lời cảm ơn tận đáy lòng. Cuộc đời đúng là không như ý muốn. Mất vợ, nhưng bù lại ông có được lòng hiếu thảo của con, có tình bạn với chúng tôi. Có những tháng ngày tươi đẹp trải dài trước mắt. Biết đâu, một ngày không xa lắm, ông lại tìm được cho mình một tình yêu đích thực. Vì đời là chuỗi bất ngờ mà.

- Ba mẹ Ơi ! Mau lại đây chụp hình với tụi con đi.

Trên thảm cỏ xanh, Khả Doanh, Nhã Ca, Tâm Như cùng Thiên Bảo, Huy Trần và tên Tân trong y phục phù dâu, phù rể như đàn bướm từ đâu bất thần ào xuống, nói cười ầm ĩ, trông chúng mới đẹp làm sao, đầy sức sống làm sao.

- Được rồi, được rồi - Bà Thực Nhân vui vẻ cùng bọn trẻ đứng vào hàng. Ông miễn cưỡng cũng đứng vào theo. Thiệt... đàn bà ! Đúng là rắc rối. Già rồi vẫn thích chụp hình. Chẳng phải hôm qua mới cùng ông chụp ngoại cảnh hết mấy trăm pô, giờ nghe rủ lại mừng rồi rít.

- Nè, nghe đây ! - Chụp hình xong, đợi bọn trẻ tản ra, bà Thực Nhân mới chột lên tiếng - Ta có món quà tặng các con đây.

Rồi bất thần khi lũ trẻ chưa kịp có phản ứng gì, bà tung cao bó hoa lên.

- Ôi ! Sao bà lại tung bó hoa lên nhỉ ? Không hiểu gì cả, nhưng thấy Nhã Ca và Tâm Như tranh nhau quá, Khả Doanh cũng bắt chước theo, kết quả, cô giành được bó hoa trong tiếng chúc tụng của mọi người.

-Ồ ! Hay quá ! Sau đám cưới bác Bằng là đám cưới Khả Doanh rồi.

- Sao hả ? - Khả Doanh tròn đôi mắt, Nhã Ca cười ý nhị.

- Vì đây là điềm báo trước. Ai bảo mày chụp được bó hoa làm gì. Mày sẽ lên xe hoa trước nhất đó.

- Vậy sao ? - Chợt hiểu, Khả Doanh phì ra cười - Điềm báo trật lất rồi. Tao làm sao lên xe hoa trước mày và Tâm Như được. Tụi bây đứa nào cũng có một cục bên hông, trong lúc tao vẫn chưa có ai mà.

- Chưa có rồi sẽ có thôi.

Ngay lúc đó, sau lưng ông Bằng, trước mặt Khả Doanh, Huy Trần bỗng bước ra với một bó hoa khác to hơn.

- Hôm nay trước mặt mọi người, tôi chính thức cầu hôn Khả Doanh làm vợ.

- A, hay quá ! - Nhã Ca vỗ tay hét ầm lên - Vậy là cuối cùng mày cũng có rồi, hết cô đơn rồi.

- Xì ! Ai mà thêm chứ ! Đi mà cầu hôn với Phụng Nhi đi !

- Anh chỉ sợ cầu hôn với Phụng Nhi rồi có người bỏ ăn thôi - Vẫn nụ cười lịch lãm nở trên môi, Huy Trần từng bước đến gần Khả Doanh hơn.

- Ai mà bỏ ăn lãng nhách như vậy chứ.

Con mắt liếc dài, Khả Doanh cố ngăn cho chân tay đừng luống cuống.

- Một người đã ghi tâm của mình trong nhật ký này đây - Bất thần, Huy Trần lấy từ trong người ra một quyển tập học trò - Hồng tin ư ? Để anh đọc cho em và mọi người cùng nghe nhé.

- Ôi ! - Hai con mắt tròn lên, Khả Doanh giăng ngay quyển tập trên tay Huy Trần lại - Nhật ký của tôi, con khỉ Nhã Ca này... sao mày dám ăn cắp trao cho Huy Trần hả ?

- Không phải tao à nghe - Nhã Ca cãi lại - Cả Tâm Như và Thiên Bảo cũng có phần trong đó nữa.

- Hả ? - Khả Doanh trợn ngược mắt lên.

- Có thì nhận đại đi. Để người ta ăn đám cưới cho rồi - Chẳng có vẻ sợ hãi, Thiên Bảo đưa tay kéo Tâm Như vào lòng rồi nheo một con mắt lại.

- Đồng ý đi mà ! - Huy Trần lại nắm tay Khả Doanh - Anh nói thật, anh không có biết ý gì với Phụng Nhi đâu. Chỉ yêu em thôi. Mà lỗi tất cả cũng tại em, ai bảo em quyến rũ anh làm gì.

- Tôi quyến rũ anh ? - Chỉ tay vào ngực mình, Khả Doanh la bài hải. Huy Trần gật đầu cười mỉm.

- Ai bảo em cho anh uống nước thừa của em làm gì cho anh mê mẩn chứ.

- A, đừng nói bậy !

- Không nói bậy đâu. Em nhớ không, bịch nước mía trên chuyến xe khách hôm nào đó - Huy Trần lém lỉnh - À, nói vậy em đã quên rồi, thôi để anh nhắc lại cho nghe.

Nói rồi bước lên, lợi dụng lúc Khả Doanh còn ngơ ngác, anh ôm chầm lấy cô rồi hôn đại lên môi ngấu nghiến.

- Ôi, đồ quỷ ! Buông ra... buông ra...

Bàn tay đâm lên vai Huy Trần yếu dần đi, Khả Doanh không còn sức chống cự cũng chẳng thể dỗi lòng mình. Sự thật, cô đã yêu anh. Không phải bây giờ mà từ lâu lắm. Nhưng... Huy Trần này ! Đúng là tham lam thiệt. Vừa dứt nụ hôn này, nụ hôn khác lại tiếp ngay. Cả đám Tâm Như, Thiên Bảo kia cũng thế. Dám vào hùa ăn hiếp cô Được rồi, cô sẽ cho chúng biết tay, biết mặt.

Đừng tưởng cô không biết nhé. Bọn họ chẳng tốt lành gì. Nhã Ca và Tân cũng thế. Mấy lần rồi, cô bắt gặp chúng hôn nhau. Nhưng tể nhị, không dám chọc. Bây giờ đến cô... như lạ lắm. Vỗ tay cười âm ỉ. Được rồi, một lát cô sẽ la to, coi ai quê cho biết.

Tít một góc xa, nép mình vào hàng cây kiểng, mẹ con Phụng Kiều đang nhìn nhau thở dài buồn bã. Họ là khách không được mời trong đám cưới. Nhưng không hiểu sao vẫn muốn đi. Có lẽ lần cuối cùng họ đến đây để tự rút ra bài học cho bản thân mình. Rằng tình yêu hạnh phúc, những điều thiêng liêng ấy chỉ đến với những tấm lòng nhân hậu, thủy chung. Âm mưu, thủ đoạn, sự chiếm đoạt chỉ có thể thành công trong nhất thời ngắn ngủi. Hiểu được điều này, từ nay họ sẽ sống tốt hơn và... biết đâu một ngày hạnh phúc cũng sẽ tìm đến họ. Không phải là hy vọng mà là một niềm tin chắc chắn. Đêm tàn, bình minh sẽ lên thôi.

Hết